

**Орсън Скот
Кард**

**Сянката
на Хегемона**

ОРСЪН СКОТ КАРД СЯНКАТА НА ХЕГЕМОНА

Превод: Марин Загорчев

chitanka.info

Феноменалният Бийн става любимец на все повече читатели, особено след предстоящата екранизация на „Сянката на Ендър“.

Войната с формиките е свършила. Ендър и блестящият екип от деца-воини са победители, врагът е разбит, човешката раса — спасена. Въпреки, че Ендър отказва да се върне на Земята, членовете на екипа му се прибират по домовете си, пръснати из целия свят. Военното училище вече не съществува, космическата заплаха е отминала, но новото бойно поле този път е Земята. Децата от школата са не само воини, а и потенциални оръжия, защото дават власт на страните, които ги притежават. Един след друг членовете на Ендъровата армия „Дракон“ изчезват. Спасява се само Бийн, който търси помощ от братът на Ендър — Питър Уигин. По-големият брат на Ендър има опит в манипулирането на политиците, но с гениалния Бийн на своя страна, стига да иска, Питър може да управлява целия свят. Двамата обединяват усилия, за да издирят коя държава е отвлякла децата, но скоро се сблъскват с някой, когото са смятали за мъртъв...

*На Чарлз Бенджамин Кард
Ти си винаги светлина за нас,
ти виждаш през всички сенки
и чуваме как силният ти глас
пее в сънищата ни.*

ПЪРВА ЧАСТ ДОБРОВОЛЦИ

ПЕТРА

До: Chamrajnagar.sacredriver@ifcom.gov

От: Locke.espinoza@polnet.gov

Тема: Какво правите, за да предпазите децата?

Уважаеми адмирал Чамраджнагар,

Получих адреса ви от наш общ приятел, който е работил под ваше командване, но сега е високопоставен чиновник — сигурен съм, че се сещате за кого говоря. Съзнавам, че основната ви задача сега е не толкова военна, колкото стратегическа, и че мислите ви са насочени повече към космоса, отколкото към положението на Земята. Все пак нанесохте решително поражение на войските, водени от предшественика ви във Войната на Лигата, и проблемът изглежда решен. Международният флот запази неутралитета си и за това всички сме ви благодарни.

Никой обаче не разбира, че мирът на Земята е само временна илюзия. Освен водената открай време експанзионистична политика на Русия много други помалки държави имат агресивно поведение към съседите си. Войските на стратегоса са разпуснати, Хегемонията бързо губи авторитет и Земята е на ръба на нова катастрофа.

Най-важният ресурс на всяка държава във войните ще бъдат децата, обучени във Военно-тактическо-командното училище. Съвсем логично е тези деца да служат на народите си в бъдещите военни конфликти. Някои страни обаче, лишени от такива доказани таланти или опасяващи се, че противниците им разполагат с понадарени командири, несъмнено биха се опитали да възпрепятстват врага от възможността да използва този ресурс. Накратко, има голяма опасност от отвличания и убийства на деца.

Оценявам, че се стремите да не се бъркате в събитията на Земята, но факт е, че МФ откри тези деца, обучи ги и така ги направи потенциални цели за нападение. Каквото и да се случи с тях, отговорността е на МФ. Голяма стъпка за гарантиране сигурността на децата ще бъде, ако издадете заповед за поставянето им под закрила на флота и предупреждение към всяка страна или група, която би се опитала да им навреди, че такива посегателства ще бъдат наказани с незабавни военни действия. Това по никакъв начин не може да се тълкува като намеса във вътрешните работи на Земята и повечето държави биха подкрепили тези мерки. Гарантирам ви пълната си подкрепа в обществените форуми.

Надявам се, че ще предприемете незабавни действия. Няма време за губене.

С уважение,
Лок

* * *

Когато Петра Арканян се върна у дома, нищо в Армения не изглеждаше наред. Планините бяха величествени, разбира се, но тя пазеше съвсем смътни спомени за тях. Едва когато стигна в Маралик, започна да вижда познати неща. Баща ѝ я взе от Ереван, а майка ѝ бе останала вкъщи с единайсетгодишния ѝ брат и новото бебе — очевидно заченато още преди облекчаването на режима за контрол над раждаемостта след края на войната. Сигурно бяха гледали Петра по телевизията. Докато се кандилкаха с бричката по тесните улички, баща ѝ започна да се извинява:

— Сигурно няма да се впечатлиш много, Петра... след като си видяла света.

— Не съм видяла чак толкова много, татко. Във Военното училище няма прозорци.

— Имам предвид космодрума, столицата, всички важни личности и прекрасни сгради...

— Не съм разочарована, татко.

Трябваше да излъже, за да го успокои. Държеше се, сякаш ѝ е подарил Маралик и не е сигурен дали подаръкът ѝ харесва. Тя също не знаеше. Военното училище не ѝ харесваше, но там беше свикнала. Нямахме как да свикне с Ерос, но го търпеше. Как би могла да не хареса място като това, с открито небе и свободни хора.

При все това се разочарова. Спомените ѝ от Маралик бяха спомени на петгодишно момиченце, на което всички къщи се струваха огромни, улиците — широки, колите — сякаш прелитаха с главоломна скорост. Сега беше доста по-голяма, на ръст почти колкото зряла жена, и колите изглеждаха по-малки, улиците — тесни, а сградите (проектирани да издържат на земетресения, за разлика от старите) бяха ниски. Не грозни — предвид смесицата от всевъзможни стилове: турски, руски, испански, средиземноморски и изненадващо, японски. Цяло чудо бе как съжителстваха в хармония благодарение на избора на цветове, гъстото застрояване и почти еднаквата им височина, ограничена от официалната регулация.

Знаеше всичко това от прочетеното, докато беше на Ерос заедно с другите деца, когато не се сражаваха. Бе виждала снимки по мрежата. Нищо обаче не можеше да я подготви за онова, което беше оставила тук като петгодишна и сега отново намираше на четиринайсет.

— Какво? — сепна се.

Баща ѝ беше казал нещо, но тя не го разбра.

— Предложих да се отбием на сладкарница, преди да отидем вкъщи. Както правехме едно време.

Сладко. Беше забравила тази дума.

Нищо чудно. Единственото друго арменче в училището бе с три години пред нея и се прехвърли в Тактическото училище. Бяха се засекали само за няколко месеца — беше седемгодишна, когато се прехвърли от Началното училище във Военното, а той — на десет. Завърши, без никога да е командвал войска. Нищо чудно, че не искаше да си бърби на арменски с някакво хлапе. От девет години не беше говорила на арменски. А тогава езикът ѝ бе на петгодишно дете. Сега ѝ беше много трудно да говори, още повече — да разбира.

Как да каже на баща си, че ще ѝ е по-лесно, ако говорят на общофлотски — тоест английски? Той го владееше, разбира се — с майка ѝ я караха да говори на английски вкъщи, за да няма езикови

трудности във Военното училище. Всъщност, като се замислеше, точно това беше проблемът. Колко често баща ѝ наричаше сладките с арменската дума? Всеки път, когато отиде в сладкарницата, той я караше да си поръчва на английски, да нарича всеки сладкиш с английското му име. Абсурд — каква полза имаше във Военното училище да знае английските названия на арменските сладкиши?

— За какво се смееш?

— Струва ми се, че в космоса съм отвикнала да ям сладко. Но заради доброто старо време все пак можем да се поразходим из града. Вече няма да ми се струваш толкова висок.

— И твоята ръка вече не е толкова мъничка. — Той също се засмя. — Отнеха ни години, от които сега можем да имаме безценни спомени.

— Да. Но трябваше да бъда там, където имаше нужда от мен.

„Дали наистина е така? — запита се мислено. — Аз първа се огънах. Издържах всички изпити, но не и най-важния. Там се провалих. Ендър ме окуражаваше, уверяваше ме, че ми има доверие, подтикваше ме да се старая, но така окуражаваше всички, имаше доверие на всички, а аз първа се огънах.“ Никой не говореше за това; може би на Земята нямаше жив човек, който да знае, но другите, които се бяха сражавали с нея, го знаеха. До момента, когато заспа в разгара на битка, тя бе сред най-добрите. След това, макар че никога не се повтори, Ендър вече ѝ нямаше доверие. Другите постоянно я наблюдаваха, та ако случайно пак престане да командва корабите си, да се намесят. Знаеше, че Ендър е поверил тази задача на един от тях, но на кого? Динк? Бийн? Срамуваше се да попита. Бийн, да — независимо дали Ендър му е наредил да я наблюдава, тя знаеше, че я е следил, готов да поеме командването. Вече не можеха да разчитат на нея. Не ѝ вярваха. Самата тя си нямаше доверие.

Бе решила да запази тайната от семейството си, както не се издаде пред министър-председателя, медиите, арменските военни и учениците, дошли да посрещнат великия арменски герой от Войната с формиките. Тя беше единствената кандидатка за тази роля. Вече ѝ бяха показали, че името ѝ фигурира в компютърните учебници сред имената на десетимата най-велики арменци на всички времена. Със снимки, биографията ѝ, похвални слова от полковник Граф, майор Андерсън, Мейзър Ракъм.

И от Ендър Уигин: „Петра първа рискува живота си, за да ме спаси. Петра ме обучаваше, когато на никого не му се занимаваше с мен. Всичко, което съм постигнал, дължа на нея. И в последната кампания, в битката на битките, тя бе командирът, на когото разчитах.“

Ендър не подозираше как я болеше от тези думи. Несъмнено е искал да я увери, че наистина е разчитал на нея. Но тъй като тя знаеше истината, думите му ѝ звучаха като милостиня. Като лъжа от съжаление.

Най-после у дома. На никое друго място на Земята не се чувстваше толкова чужда както тук — защото би трябвало да се чувства като у дома, но всъщност никой не я познаваше. Познаваха умното момиченце, което бяха изпратили със сълзи и окуражителни думи. Познаваха героиня, в чиито жестове и думи виждаха величие. Но не знаеха нищо за момичето, което се огъна под напрежението и в разгара на битката... просто заспа. Докато корабите ѝ се взривяваха, докато гинеха истински хора, тя спеше, защото тялото ѝ не можеше да се държи повече. Това момиче никой нямаше да види.

Никой нямаше да опознае и момичето, което наблюдаваше всяко движение на момчетата наоколо, оценяваше способностите им, гадаеше за намеренията им, стараяше се да извлече полза от всяка ситуация, само и само да не им отстъпва. Тук отново трябваше да се превърне в дете — по-голямо, но все пак дете. Да се съобразява с възрастните.

След девет години на постоянно дебнене, щеше ли да се почувства най-после спокойна, ако остави други да управляват живота ѝ?

— Майка ти искаше да дойде, но се боеше. — Баща ѝ се изкиска, сякаш беше смешно. — Разбираш ли?

— Не.

— Не се бои от теб, разбира се. Как би могла да се страхува от първородната си дъщеря? Но от камерите. От политиците. От тълпата. Тя е домашарка. Не обича да излиза. Разбираш ли?

Разбираше арменски, ако това я питаше, защото той се стараяше да говори простишко и бавно, така че тя да може да чува думите в потока на речта. Благодарна му беше за това, но и се притесняваше, че толкова ѝ личи нуждата от такова отношение.

Онова, което не можеше да разбере, бе страхът от тълпата, който пречеше на майка ѝ да дойде да посрещне дъщеря си след девет години.

Петра знаеше, че майка ѝ не се бои от тълпата и камерите, а от самата нея. Изгубеното петгодишно дете, което никога вече нямаше да е на пет; което бе изкарало първия срок в училище под грижите на детегледачка от флота; чиято майка никога не му беше помогнала дори за едно домашно, не го бе научила да готви. Не, чакай. Беше правила баница с майка си. Беше ѝ помагала да разточва корите. Сега, като се замислеше, мама не ѝ поверяваше нито една важна задача при готвенето, но на Петра ѝ се струваше, че тя е приготвила цялата баница. Че майка ѝ ѝ се е доверила.

Това я накара пак да се замисли за Ендър, как я заблуждаваше, преструваше се, че ѝ има доверие, а всъщност се стремеше да я контролира.

За да пропъди тези мисли, Петра погледна през прозореца на бричката.

— В този квартал ли си играех навремето?

— Не, но сме близо. Маралик не е голям град.

— Всичко ми изглежда непознато.

— Сигурно, но не е. Нищо не се е променило. Само архитектурата. По целия свят има арменци, но само защото са били принудени да избягат от родината си. По природа арменците са домашари. Тези планини са нашата утроба и ние нямаме никакво желание да се раждаме.

Баща ѝ се изкиска на собствената си шега.

Винаги ли се кискаше така? Звучеше нервно. Явно майка ѝ не беше единствената, която се боеше от нея.

Накрая пристигнаха. Най-послед нещo познато. Къщата изглеждаше малка и мизерна в сравнение с онова, което си спомняше, но истината бе, че от много години не си беше мислила за дома. От десетгодишна беше престанала да го сънува. Сега обаче спомените се завърнаха, сълзите, които бе проляла през първите седмици и месеци в Основното училище и после, когато напусна Земята и замина за Военното. За това беше копняла и най-сетне се бе върнала, отново го имаше... но съзнаваше, че вече няма нужда от това, не го желае истински. Смутеният мъж до нея не беше онзи висок бог, който гордо я

разхождаше по улиците на Маралик. А жената в къщата не беше богинята, която ѝ даваше топла храна и утеха с хладната си длан върху челото, когато беше болна.

Но нямаше къде другаде да иде.

Когато Петра слезе от бричката, майка ѝ стоеше на прозореца. Баща ѝ сложи длан на скенера, за да плати. Петра плахо помахна на майка си, усмихна се. Майка ѝ също се усмихна смутено ѝ помахна. Петра хвана баща си за ръката и влязоха.

Когато се приближиха, вратата се отвори. Беше Стефан, брат ѝ. Тя никога не би го познала, помнеше го като двегодишно хлапе, все още пухкав като бебе. Той, разбира се, изобщо не си я спомняше. Усмихна се възбудено като учениците от групичката по посрещането — вълнуваше се, че ще се запознае с такава знаменитост, но като че ли не я приемаше като реална личност. Все пак той ѝ беше брат и тя го прегърна.

— Ти наистина си Петра!

— Ти наистина си Стефан! — отвърна тя.

Обърна се към майка си, която още гледаше през прозореца.

— Мамо?

Жената се обърна, по страните ѝ се стичаха сълзи.

— Много се радвам да те видя, Петра.

Не понечи да се приближи, дори не протегна ръце към нея.

— Сигурно още чакаш малкото момиченце, което изпрати преди девет години — отбеляза Петра.

Майка ѝ се разплака, протегна ръце, Петра се приближи и се хвърли в прегръдките ѝ.

— Вече си жена — отбеляза майка ѝ. — Не те познавам, но те обичам.

— И аз те обичам, мамо — изрече Петра и осъзна, че е вярно.

Имаха около час, само четиримата — петима, след като бебето се събуди. Петра отговаряше уклончиво на въпросите им:

— О, всичко за мен вече е известно от медиите. За *вас* искам да чуя.

Баща ѝ още пишеше учебници и редактираше преводи, майка ѝ още бе пастирката на квартала, грижеше се за всички, носеше храна, ако някой се разболееше, гледаше децата, когато родителите бяха заети, всяко дете можеше да дойде и да се нахрани в дома ѝ.

— Спомням си, че веднъж с мама обядвахме сами — пошегува се Стефан. — Не знаехме какво да си кажем, а и толкова много храна остана.

— Помня — рече Петра. — Много се гордеех, че другите деца обичат мама. И малко ревнувах, че тя толкова ги обича!

— Но не колкото собствените си деца — увери я майка ѝ. — Наистина обичам децата, признавам. Всяко от тях е скъпоценна рожба на Господ, всяко е добре дошло в дома ми.

— О, познавам няколко, които не биха ти харесали — отбеляза Петра.

— Може би — съгласи се майка ѝ, понеже не искаше да спори, но очевидно не вярваше, че има такова дете.

Бебето изгука, майка ѝ повдигна ризата си и го поднесе към гърдата си.

— И аз ли бях толкова гръмогласна? — попита Петра.

— Не чак толкова.

— О, не я заблуждавай — намеси се баща ѝ. — Съседите не можеха да спят от теб.

— Значи съм била лакомница.

— Не, просто варварка. Нямахте маниери на масата.

Петра реши да зададе деликатния въпрос направо и да се свършва:

— Бебето се е родило само месец след отмяната на ограниченията за раждаемостта.

Родителите ѝ се спогледаха, майка ѝ със замечтано изражение, баща ѝ примигна болезнено.

— Да, много ни липсваше. Искахме си момиченцето.

— Щяха да те изгонят от работа.

— Не чак толкова бързо — успокои я баща ѝ.

— Арменските власти никога не са спазвали много стриктно тези закони — обясни майка ѝ.

— Но накрая щяхте да загубите всичко.

— Не, когато ти замина, загубихме половината от всичко. Децата са всичко. Останалото е... нищо.

Стефан се засмя:

— Освен когато съм гладен. Храната е нещо!

— Ти винаги си гладен — смъмри го баща им.

— Храната винаги е нещо.

Засмяха се, но Петра виждаше, че Стефан ясно съзнава какво би могло да им донесе раждането на трето дете.

— Хубаво, че спечелихме войната — отбеляза тя.

— Е, по-добре, отколкото ако я бяхме загубили — съгласи се Стефан.

— Хубаво е да имаш бебе и да не си в нарушение на закона — добави майка им.

— Все пак не успяхте да замените малкото момиченце.

— Не — призна баща ѝ. — Сега си имаме Давид.

— Вече нямаме нужда от друго момиченце — добави майка ѝ. — Ти се върна.

„Не съвсем — помисли си Петра. — И не за дълго. След четирипет години ще отида в университета. Тогава вече няма да ви липсвам, защото ще знаете, че не съм малкото момиченце, което сте обичали, а ветеран от Военното училище с окървавени ръце, който вече води истински битки.“

След около час започнаха да се отбиват съседни, роднини и приятели на баща ѝ. В полунощ татко ѝ обяви, че утре не е официален празник и че трябва да поспи *поне малко*, преди да отиде на работа. Нужен бе още около час, за да изгонят всички гости, и Петра вече копнееше само да се свие в леглото и да се скрие от света поне за седмица.

На следващата вечер обаче осъзна, че трябва да излезе. Тя някак си не се вписваше в ежедневието на дома. Да, майка ѝ я обичаше, но беше прекалено заета с бебето и проблемите на квартала. Когато разговаряха, Петра виждаше, че е разсеяна, че ще ѝ бъде по-лесно, ако дъщеря ѝ е на училище, докато Стефан го няма, и се прибира заедно с него. Петра я разбираше, затова вечерта обяви, че иска да се запише на училище и да тръгне на занятия от следващата сутрин.

— Хората от МФ казаха, че можеш да отидеш направо в университета — изтъкна баща ѝ.

— Едва на четиринайсет съм. Имам сериозни пропуски в образованието.

— Сигурно не е чувала за „Куче“ — отбеляза Стефан.

— Какво куче? — не разбра баща им.

— „Куче“. Музикалният състав. Не го ли знаеш?

— Много известна група — вметна майка ѝ. — Чувала съм ги, след песните им трябва да ходиш на ушен лекар.

— А, това „Куче“ ли? Съмнявам се, че Петра има предвид такъв тип образование.

— Всъщност точно това имам предвид.

— Тя е като паднала от друга планета — обясни Стефан. — Снощи осъзнах, че не знае за *никого*.

— Аз съм от друга планета. Или по-точно астероид.

— Разбира се — съгласи се майка ѝ, — трябва да влезеш в крак с връстниците си.

Петра се усмихна, но сърцето ѝ се сви. Връстниците ѝ. Тя нямаше връстници освен няколкото хиляди хлапета във Военното училище, които сега се бяха разпръснали по цялата Земя и търсеха мястото си в мирния свят.

На училище нямаше да ѝ е лесно, даваше си сметка Петра. Тук нямаше курсове по военна история и стратегия. Математиката беше смешна в сравнение с онова, което изучаваше във Военното училище, но по литература и граматика бе пълна скръб. Познанията ѝ по арменски бяха съвсем зачатъчни и макар че владееше перфектно английския, който се говореше във Военното училище — включително жаргона, използван от децата там — почти не разбираше смесения арменско-английски говор на тукашните хлапета.

Всички бяха много любезни с нея — най-отворените момичета веднага я взеха под крилото си, учителите се отнасяха към нея като към знаменитост. Петра се остави да я развеждат и да ѝ показват всичко, внимателно следеше бърборенето на новите си приятелки, за да научи жаргона и да усвои тукашния арменски и английски акцент. Знаеше, че скоро на тези кокони ще им омръзне да се занимават с нея, особено когато установят колко е пряма, нещо което не смяташе да променя. Петра бе свикнала, че хората, обръщащи някакво внимание на социалната йерархия, в крайна сметка я намразват. Ако пък бяха достатъчно умни, се бояха от нея, защото в присъствието ѝ никакви преструвки не вървяха. Щеше да открие истинските си приятелки в хода на следващите няколко седмици — ако изобщо тук имаше някой, който да я оцени такава, каквото беше. Всъщност нямаше значение. Всички приятелства сега, всички условности ѝ изглеждаха толкова смешни. Тук се интересуваха само от социалните си проблеми и

планове за бъдещето си обучение, но какво значение имаше това? Досегашното обучение на Петра се провеждаше изцяло в сянката на войната; от наученото и уменията ѝ зависеше съдбата на човечеството. Какво значение имаше сега? Щеше да чете арменска литература, защото искаше да научи майчиния си език, не защото се интересуваше какво е мислил някой изгнаник като Сароян за живота на децата в отдавна изгубеното време на една далечна страна.

Единственият ѝ любим предмет беше физическото обучение. Небето над главата ѝ, докато тичаше, игрището пред нея, да може да тича само за удоволствие, да прави гимнастика, без някой да ѝ отчита времето — това беше истински лукс. Физически не би могла да се мери с повечето момичета. На тялото ѝ щеше да му е нужно време, за да се нагоди към по-силното земно привличане, защото въпреки големите усилия, които МФ полагаше, за да поддържа физическата форма на войниците при продължителното пребиваване в космоса, нищо не можеше да те подготви за живот на една планета както самия живот на нея. Петра обаче не се тревожеше, че почти винаги завършва последна в бягането, че не може да прескочи и най-ниското препятствие. Самото физическо натоварване ѝ доставяше удоволствие, а слабостта ѝ даваше цели, към които да се стреми. Скоро щеше да настигне другите. Това бе една от чертите на характера ѝ, заради които попадна във Военното училище — никога не чувстваше нужда да се състезава, защото беше убедена, че когато ѝ се наложи, все ще намери начин да победи.

Така Петра започна новия си живот. За броени седмици усвои перфектно арменски и местния жаргон. Както очакваше, отворените момичета я изоставиха, а след няколко седмици и зубрачките охладняха към нея. Намери приятели сред бунтарките и аутсайдерките и скоро се заобиколи с кръг от доверенички и съконспираторки, които се наричаха „джийш“, на жаргона от Военното училище — близки приятели, тайфа. Не че ги командваше, просто бяха добри другарки, които се подиграваха на гафовете на учителите и другите ученици. Когато от дирекцията я предупредиха, че все повече се безпокоят от близостта ѝ с антисоциалните елементи в училището, тя разбра, че вече е намерила мястото си в Маралик.

Един ден, когато се върна от училище, завари входната врата заключена. Нямаше ключ, защото никой в квартала им не заключваше

вратата си. Вътре бебето плачеше. Петра заобиколи отзад и влезе в кухнята. Майка ѝ бе завързана на един стол, със запушена уста и очи, изпълнени с ужас.

Преди Петра да реагира, някой заби спринцовка в ръката ѝ. Тя дори не видя нападателя си. Причерня ѝ и припадна.

БИЙН

До: Locke.espinoza@polnet.gov
От: Chamrajnagar%%@ifcom.gov
Тема: Не ме безпокойте повече

Господин Питър Уигин,

Наистина ли си мислехте, че няма начин да разбере истинската ви самоличност? Може да сте авторът на плана „Лок“, който ви създава репутация на миротворец, но в същото време сте частично отговорен за сегашната нестабилност в света, след като безотговорно използвахте псевдонима на сестра си, Демостен. Мотивите ви са ми ясни.

Вашето предложение да наруша неутралитета на Международния флот, за да контролирам децата, изпълнили военния си дълг към нас, е възмутително. Ако смятате да манипулирате общественото мнение, за да ме принудите да го сторя, няма да се поколебая да разкрия, че вие стоите зад псевдонимите Лок и Демостен.

Смених електронния си адрес и предупредих общия ни приятел да не се опитва отново да ви свърже с мен. Единственият отговор, който мога да ви дам, е този: МФ няма да пречи на онези, които се стремят да установят хегемония над други страни и народи — дори на вас.

Чамраджнагар

* * *

Изчезването на Петра Арканян от дома ѝ в Армения се превърна в световна новина. Медиите тиражираха обвиненията на арменските власти срещу Турция, Азербайджан и всички други тюркоговорящи

страни, които отговаряха с енергични опровержения и контраобвинения. Имаше прочувствени интервюта с майката, единствения свидетел, която беше убедена, че похитителите са били азери.

— Познавам езика, познавам звученето, те отвлякоха момичето ми!

От два дни Бийн беше със семейството си на почивка в Итака, но тук ставаше дума за Петра и той загрижено гледаше емисиите с брат си Николай. Единодушно стигнаха до извода:

— Очевидно е, че похитителите не са от никоя тюркоговоряща страна — обяви Николай пред родителите им.

Бащата, който от дълги години работеше за правителството, се съгласи:

— Да, турците щяха да се постараят да говорят на руски.

— Или на арменски — добави Николай.

— Никой турчин няма да ти говори на арменски — възрази майка му.

Беше права, разбира се, защото никой тюрк не би седнал да учи арменски, а ако някой в тюркоезичните страни говореше този език, никой не би му поверил такава важна задача като отвличането на военен гений.

— Кой е бил тогава? — заразмишлява на глас бащата. — Агенти провокатори, опитващи се да предизвикат война?

— Залагам на арменското правителство — заяви Николай. — За да я сложат начело на войската им.

— Защото да я отвличат, когато могат да я вземат официално? — попита баща им.

— Ако официално ѝ поверят командването, това би означавало открито обявяване на арменските милитаристични планове. Подобно действие би могло да предизвика превантивни действия от страна на съседните Турция и Азербайджан.

В предположението на Николай имаше известна логика, но Бийн бе на друго мнение. Предвиждаше тази опасност още когато надарените с военен талант деца бяха в космоса. Тогава основната заплаха идваше от полемарха и Бийн писа анонимно до двама изтъкнати общественици, Лок и Демостен, с молба да върнат всички деца от Военното училище на Земята, за да не бъдат заловени или

убити от войските на полемарха във Войната на Лигата. Предупреждението намери отзвук, но сега, след края на войната, твърде много правителства мислеха и действията безотговорно, сякаш на света бе постигнат траен мир, а не временно прекратяване на огъня. Бийн още държеше на мнението си. Зад опита за преврат на полемарха във Войната на Лигата стоеше Русия, затова най-вероятно точно тази страна бе поръчала отвличането на Петра Арканян.

Бийн обаче не разполагаше с доказателства за това и нямаше откъде да намери — вече нямаше достъп до компютърната мрежа на флота. Затова запази скептицизма за себе си и се пошегува:

— Не знам, Николай. Това отвличане още повече дестабилизира обстановката, логично е. Ако е била отвличена от собственото си правителство, би трябвало то наистина, ама *наистина* да има нужда от нея, за да постъпи толкова глупаво.

— Ако не е някой пълен тъпак, кой го е направил? — вметна баща им.

— Някой достатъчно амбициозен, за да започне война, и достатъчно умен, за да си даде сметка, че се нуждае от гениален командир — отвърна Бийн. — И достатъчно голям, достатъчно невзрачен или достатъчно отдалечен от Армения, за да не се интересува от последствията от отвличането. Всъщност съм готов да се обзаложа, че който и да го е направил, сигурно идеално му изнася в Кавказ да избухне война.

— Значи мислиш, че е някоя голяма и могъща страна наблизо, така ли? — уточни баща му.

Близо до Армения имаше само една голяма и могъща страна.

— Възможно е, но няма как да се докаже. Ако някой иска Петра за главнокомандващ, вероятно се стреми да всее хаос в света. В хаоса всеки може да изплува на върха. Могат да се замесят достатъчно страни, които ще воюват всяка срещу всяка.

След като го изрече, Бийн започна да си вярва. Това, че Русия бе най-агресивната страна преди войната, не означаваше, че и други държави няма да се включат в играта.

— В света на хаоса войската с най-добрия главнокомандващ ще победи — отбеляза Николай.

— Ако търсим виновниците, да погледнем страната, която говори най-много за мир и разбирателство — размишляваше на глас Бийн.

— Това е твърде цинично — отбеляза Николай. — Понякога хората, които говорят за мир и разбирателство, искрено се стремят към това.

— Отвори си очите. Държавите, които предлагат да играят ролята на посредници, се стремят да управляват света. Това просто е поредният ход в играта.

Баща им се засмя:

— Не бъди много сигурен в *това*. Повечето държави, които предлагат да посредничат, се стремят да възвърнат предишни позиции и да получат ново влияние. Франция. Америка. Япония. Винаги се месят, защото са имали това влияние, но не осъзнават, че вече са го загубили.

Бийн се усмихна:

— Нищо не е сигурно, нали, татко? Самият факт, че отхвърляш възможността някоя от тези страни да стои зад отвличането, ме кара да ги подозирам.

Николай се засмя и се съгласи.

— Това е проблемът да имаш двама завършили Военното училище вкъщи — отбеляза баща им. — Мислят си, че като могат да командват армии, разбират и от политика.

— Всичко се свежда до маневриране и избягване на битки, докато не си осигуриш надмощие — каза Бийн.

— Трябва да има и желание за власт — напомни баща им. — А дори някой в Америка, Франция и Япония да има такова желание, народите им не се стремят към власт. Водачите им никога няма да ги подтикнат да воюват. Трябва да търсим виновника в развиващите се нации. Агресивни народи, които се смятат за онеправдани, подценени. Войнствени, раздразнителни.

— Цяла нация от войнствени, раздразнителни хора? — попита Николай.

— Звучи като Атина — отбеляза Бийн.

— Нация, която има такова поведение към други народи — уточни баща им. — Няколко самонадеяни ислямски държави отговарят на това описание, но те никога не биха отвлекли християнско момиче да командва войските им.

— Може да са я отвлекли, за да попречат на собствената ѝ страна да я използва — отбеляза Николай. — Което пак ни връща към

съседите на Армения.

— Интересна гатанка — измърмори Бийн. — Може би по-късно ще открием отговора, когато стигнем там, където отиваме.

Баща му и Николай го погледнаха, сякаш беше луд.

— Къде отиваме?

Майка им първа се досети:

— Отвлекли са дете от Военното училище. Не само това, ами и член на Ендъровия отряд, участвал във военните действия.

— Една от най-добрите — съгласи се Бийн.

Баща им беше скептичен:

— Един случай не означава правило.

— Да не чакаме да видим кой ще е следващият — предложи майката. — Предпочитам да изглеждам като глупачка, задето съм действала прибързано, отколкото да съжалявам, че не сме взели мерки.

— Да изчакаме няколко дни — настоя бащата. — Все ще изникне нещо.

— Вече сме закъснели с шест часа — възрази Бийн. — Ако похитителите са търпеливи, могат да чакат месеци наред, преди да нанесат следващия си удар. Но ако нямат търпение, може би вече подготвят други отвличания. Единствената причина с Николай да не сме в торбата е, че смутихме плановете им, като дойдохме на почивка.

— А може би пристигането ни на острова им дава идеална възможност — вметна Николай.

— Защо не поискаш охрана? — обърна се майка им към мъжа си.

Баща им се замисли.

Бийн го разбираше. Политиката бе деликатна игра и всичко, което баща им стореше сега, можеше сериозно да навреди на кариерата му.

— Никой няма да сметне, че търсиш специални привилегии — увери го Бийн. — С Николай сме ценни кадри на тази страна. Доколкото си спомням, самият министър-председател го каза на няколко пъти. Да съобщим в Атина къде сме, да ги накараме да ни осигурят закрила и да се махаме оттук.

Баща им извади мобилния си телефон.

Получи съобщение, че мрежата е прекалено натоварена.

— Ето — заяви Бийн. — Няма начин тук, на Итака, телефонната мрежа да е пренатоварена. Спешно трябва да намерим лодка.

— Самолет — вметна майка им.

— Не, лодка — настоя Николай. — И да не е под наем. Похитителите навярно само чакат да им паднем в ръцете. Да им се дадем без бой.

— Няколко от съседните къщи имат лодки — отбеляза баща им. — Но не познаваме тези хора.

— Те ни познават — изтъкна Николай. — Особено Бийн. Ние сме герои от войната.

— Да, но от всяка къща могат да ни наблюдават — напомни баща им. — Ако ни наблюдават. Не можем да се доверим на никого.

— Да си сложим банските костюми и да отидем на плажа — предложи Бийн. — Ще се отдалечим в другия край на острова, ще го прекосим и ще потърсим някого с лодка.

Тъй като никой не предложи по-добър план, веднага пристъпиха към изпълнение на този. След две минути бяха навън, не носеха портфейли или чанти, но майка им и баща им бяха скрили в банските си костюми документите за самоличност и кредитните карти. Бийн и Николай се занасяха както винаги, а родителите им се държаха за ръце, разговаряха тихо и се усмихваха на синовете си — както обикновено. Никаква следа от безпокойство. Нищо, което би могло да се стори подозрително на наблюдателите им.

Бяха извървели едва около триста метра по плажа, когато чуха взрив — силен, идваше отблизо, земята под краката им потрепери. Майка им падна. Баща им ѝ помогна да се изправи, а двете момчета се огледаха назад.

— Може би не е нашата къща — измърмори Николай.

— По-добре да не проверяваме — отбеляза Бийн.

Затичаха се, но изчакваха майка си, която си беше одрала едното коляно и навехнала другото при падането и накуцваше.

— Не ме чакайте — извика.

— Майко, ако отвлекат теб, все едно отвличат нас — каза Николай, — защото ще направим всичко, за да те освободим.

— Нас няма да искат да отвлекат — отбеляза Бийн. — Петра са я взели, за да я използват. Нас искат да ни убият.

— Не — ахна майка им.

— Прав е — намеси се бащата. — Никой не взривява къща, ако иска да отвлече обитателите ѝ.

— Не сме сигурни, че беше нашата!

— Майко — търпеливо обясни Бийн, — това е основен стратегически похват. Ако не можеш да контролираш вражеските ресурси, трябва да ги унищожеш.

— Какъв враг? Гърция няма врагове!

— Когато някой иска да завладее света, всички му стават врагове — отбеляза Николай.

— Трябва да тичаме по-бързо — заяви майка им.

Така и направиха.

Докато тичаха, Бийн си спомни думите на майка си. Николай, разбира се, беше прав, но Бийн не можеше да не се замисли: „Гърция може да няма врагове, но аз имам. Някъде на тази планета Ахил е жив. Би трябвало да е затворен, под стража, защото е побъркан, защото е убил толкова много хора. Граф обеща, че никога няма да излезе на свобода. Но Граф бе изправен пред военен съд — оправдаха го, наистина, но напусна армията. Сега е министър на колонизацията и няма власт да спази обещанието си. А Ахил има едно заветно желание — да ме убие.“

Отвлечането на Петра бе съвсем в стила на Ахил. Ако имаше власт да го постигне — ако някое правителство или групировка му помагаше — тогава много лесно можеше да изпрати същите хора да убият Бийн.

Дали не би пожелал да присъства лично?

Вероятно не. Ахил не беше садист. Убиваше, когато се наложеше, но никога не би се изложил на опасност. Предпочиташе да убива от разстояние. Да използва чужди ръце за мръсната работа.

Кой друг би могъл да желае смъртта на Бийн? Всеки друг враг би се стремил да го залови. След процеса срещу Граф успехът му във Военното училище стана публично достояние. Военните по целия свят знаеха, че това е детето, което превъзхожда Ендър в много отношения. Много биха пожелали да им служи. И много биха се страхували от него, ако се изправи срещу тях. Всеки можеше да реши да го убие, ако осъзнае, че не може да го притежава. Преди това обаче щяха да се опитат да го привлекат на своя страна. Само Ахил искаше да го убие на всяка цена.

Бийн не сподели тези мисли с близките си. Страхът му от Ахил изглеждаше чиста параноя. Сам не знаеше дали да си вярва. При все

това, докато бягаше със семейството си, той все повече се убеждаваше, че зад похитителите на Петра стои Ахил.

Чуха бръмченето на хеликоптерите, преди да ги видят, и Николай реагира мигновено.

— Към сушата! — изкрещя.

Затичаха се към най-близкото дървено стълбище, водещо нагоре през скалите.

Не бяха изминали и половината път, когато хеликоптерите се появиха. Нямаше смисъл да се опитват да се крият. Едната машина се приземи на плажа, другата — горе.

— Надолу е по-лесно, отколкото нагоре — извика баща им. — Пък и хеликоптерите са с гръцки военни гербове.

На Бийн му хрумна, че понеже Гърция бе в новия Варшавски договор, гръцките военни можеха да действат по нареждане на руснаците. Но го спести.

Мълчаливо слязоха на плажа. Изпитваха смесени чувства на надежда, отчаяние и страх.

От хеликоптера изскочиха войници с гръцки униформи.

— Поне не се представят за турци — отбеляза Николай.

— Откъде може гръцката армия да е разбрала, за да дойде да ни спаси? — недоумяваше майка им. — Взривът стана само преди няколко минути.

Скоро научиха отговора. Един полковник, когото баща им бегло познаваше, се приближи и им отдаде чест. Не, отдаде част на Бийн, като на ветеран от Войната с формиките.

— Нося ви поздрави от генерал Тракос. Щеше да дойде лично, но когато получихме предупреждението, трябваше да действаме светкавично.

— Полковник Деканос, смятаме, че синовете ни са в опасност — рече баща им.

— Осъзнахме го в момента, когато получихме вестта за отвличането на Петра Арканян. Но ви нямаше у дома и ни трябваша няколко часа, докато ви локализираме.

— Чухме взрив — отбеляза майка им.

— Ако бяхте в къщата, щяхте да сте мъртви като хората от съседните постройки — обясни Деканос. — Армията отцепи района. Петнайсет хеликоптера бяха изпратени да ви търсят. Надявахме се, че

сте живи... или ако не, поне да заловим престъпниците. Вече докладвахме в Атина, че сте живи и здрави.

— Заглушаваха сигнала на мобилния телефон — обяви бащата.

— Който и да стои зад това, организацията му е желязна. Броени часове след похищението над Петра Арканян са били отвлечени още девет деца.

— Кои? — попита Бийн.

— Още не знаем имена. Само броя им.

— Има ли убити?

— Не. Поне нямаме такива данни.

— Защо тогава са взривили къщата? — поинтересува се майка им.

— Ако знаехме защо, щяхме да знаем кой — отвърна Деканос. — Или обратното.

Седнаха и закопчаха коланите си. Хеликоптерът се издигна — но не твърде високо. Другите машини се подредиха около и над тях. Летящ ескорт.

— На сушата войниците ни продължават да издирват нападателите — обясни Деканос. — Но сигурността ви е главният ни приоритет.

— Благодарни сме ви — измърмори майка им.

Бийн обаче не беше толкова поласкан. Разбира се, че гръцките военни щяха да ги защитават. Каквото и да правеха обаче, нямаше как да ги скрият от гръцкото правителство. А то участваше в управлението от руснаците Варшавски договор вече от няколко поколения, още преди войните с формиките. Така Ахил — ако виновникът беше той, ако работеше за руснаците, ако, ако... можеше да ги открие. Бийн знаеше, че не е достатъчно да му осигурят охрана. Трябваше да се скрие толкова добре, че никое правителство да не може да го открие, само той да знае къде е.

За съжаление той не само бе още дете, ами и знаменито дете. Толкова млад и известен хлапак бе почти невъзможно да остане незабелязан където и да е по света. Имаше нужда от помощ. Ето защо засега не му оставаше друго, освен да приеме закрилата на военните и да се надява, че ще успее да се измъкне, преди Ахил да го открие.

Ако врагът беше Ахил.

ПОСЛАНИЕ В БУТИЛКА

До: Carlotta.agapee@vatican.net/orders/sisters/ind

От: Graff.pilgrimage@colmin.gov

Тема: Опасност

Не знам къде сте и това е хубаво, защото смятам, че сте в голяма опасност и колкото по-трудно ви откроя, толкова по-добре.

Тъй като вече не съм в МФ, не съм в течение на събитията там, но от новините научих за отвличането на повечето деца, които служеха в Командната школа. Това би могло да е дело на всеки. Има предостатъчно държави и групировки, способни да замислят и изпълнят този план. Трябва да знаете, че само за едно от тези деца не е имало опит за отвличане. От един приятел научих, че вилата в Итака, където са почивали Бийн и семейството му, е била взривена с толкова мощен експлозив, че околните постройките също са били попилени, а обитателите им — загинали. Бийн и близките му са се спасили и сега са под охрана от гръцките военни. Ало беше тайна, атентаторите навярно щяха да си помислят, че са успели, но като повечето правителства гръцкото пропуска информация като сито. Убийците сигурно вече знаят по-добре от мен къде се намира Бийн.

Има само един човек на Земята, който иска смъртта на Бийн.

Това означава, че хората, които измъкнаха Ахил от лудницата, не просто го използват — той диктува или поне влияе върху решенията им, за да постигне личните си цели. Вие сте в опасност. Бийн — в още по-голяма. Трябва да се скрие много добре, а не може да го направи сам. За да бъдете предпазени, единственото решение е двамата да се махнете от планетата. След броени месеци ще тръгнат

първите ни колонизаторски кораби. Ако само аз знам истинската ви самоличност, ще останете в безопасност до излитането. Но час по-скоро трябва да измъкнем Бийн от Гърция. Ще ми сътрудничите ли?

Не казвайте къде сте. По-късно ще се разберем как да се срещнем.

* * *

За глупачка ли я смятах?

Половин час ѝ беше достатъчен, за да разбере, че не са турци. Не че имаше някакви познания по езика, но докато бърбореха, все изпускаха по някоя руска дума. Тя не знаеше и руски, само няколко заемки в арменския. Азерите също имаха такива заемки. Въпросът беше там, че когато руска дума влезе в арменския, тя се произнася с арменски акцент. Тия смешници звучаха съвсем като руснаци. Трябваше да си гибон в училище за бавноразвиващи се, за да не усетиш, че само се преструват на тюрки.

Когато реши, че е научила достатъчно, доколкото можеше със затворени очи и само от слушане, Петра заговори на общофлотски:

— Прекосихме ли вече Кавказ? Пишка ми се.

Някой изруга.

— Искам да пикая — настоя тя.

Отвори очи и примигна. Лежеше на пода на някаква сухопътна машина. Понечи да седне.

Някой я притисна с крак.

— О, много е умно да не се показвам, докато пътуваме към летището, но как ще ме прехвърлите в самолета, без да ви видят? Искате да изляза и да се кача сама, да се държа, сякаш нищо не се е случило, така ли?

— Ще се държиш, както ти кажем, или ще те убием — изсъска мъжът, който я беше блъснал.

— Ако имахте заповеди да ме убиете, щяхте да го направите още в Маралик.

Тя пак понечи да седне и пак я блъснаха.

— Слушайте внимателно — заговори. — Отвлякохте ме, защото някой иска да командвам армията му. Това означава, че ще се срещна с най-големите шефове. Те не са толкова глупави да си мислят, че ще ме склонят да направя нещо свястно за тях, ако не искам. Затова са ви заповядали да не убивате майка ми. Тъй че ако откажа да им сътруднича, докато не видя топките ти в пликче, мислиш ли, че ще подвоумят кое е по-ценно? Моят мозък или твоите топки?

— *Имаме* разрешение да те убием.

Няколко секунди ѝ бяха достатъчни, за да се досети при какви условия някой би дал такова разрешение на такива малоумници.

— Само ако има непосредствена опасност да ме спасят. Тогава биха предпочели да съм мъртва, отколкото да попадна в чужди ръце. Интересно как бихте го доказали, ако стане тук, на летище „Гюнири“.

Отново ругатня, този пък друга.

Някой избълва цяло изречение на руски. Тя схвана смисъла по интонацията и мрачния смях: „Предупредиха ви, че е вундеркинд“.

Вундеркинд, по дяволите. Ако беше толкова умна, защо не предвиди, че някой може да реши да отвлече децата, които спечелиха войната? Да, вероятно отвличаха всички, не само нея, защото беше твърде назад в списъка, та някой извън Армения да избере точно нея. Когато завари входната врата заключена, трябваше да изтича в полицията, а не да влиза отзад. Това заключване на вратата бе друг глупав ход от тяхна страна. В Русия хората заключваха къщите си, сигурно им се струваше нормално. Трябваше по-добре да се подготвят. Не че имаше някакво значение сега. Освен че знаеше, че не са чак толкова внимателни и умни. Всеки може да отвлече нищо неподозиращ човек.

— Значи Русия е тръгнала да завладява света, а?

— Млък.

— Не говоря руски, да знаеш. И нямам никакво намерение да го науча.

— Няма да се наложи — обади се една жена.

— Каква ирония — засмя се Петра. — Русия иска да завладее света, но за да го постигне, се налага да говори на английски.

Кракът я притисна по-силно на пода.

— Внимавай да не си носиш топките в пликче.

След няколко секунди кракът се вдигна.

Тя седна и никой не ѝ попречи.

— Развържете ме, за да седна като хората. Хайде! Ръцете ме заболяха! Нищо ли не сте научили в това КГБ? Когато човек е в безсъзнание, не бива да нарушаваш кръвообращението на крайниците му. Отряд яки руски мъжаги би трябвало лесно да се справят с едно четиринайсетгодишно арменче.

Развързаха я и я сложиха да седне между онзи, който я бе притиснал с крак, и един друг, който никога не я поглеждаше в лицето, а постоянно се озърташе ту през левия, ту през десния прозорец.

— На летище „Гюнири“ ли сме?

— Познато ли ти е?

— Никога не съм била тук. Кога съм имала време за това? В живота си само два пъти съм пътувала със самолет, веднъж от Ереван, когато бях на пет, и веднъж при завръщането си сега.

— Досетила се е, че е „Гюнири“, защото е най-близкото летище, от което не излитат товарни самолети — обясни жената.

Говореше абсолютно безизразно. В гласа ѝ не звучеше нито омраза, нито уважение... нищо.

— Кой гений измисли това? Защото пленените пълководци обикновено не са много старателни.

— Първо, защо, по дяволите, си мислиш, че знаем? — попита жената. — Второ, защо не си затвориш плювалника и не изчакаш да ти кажат?

— Защото съм весела, общителна и обичам да си създавам приятелства.

— Ти си нагла, досадна и обичаш да дразниш хората — контрира жената.

— О, предварително ли сте ме проучвали?

— Не, беше просто наблюдение.

Значи жената имаше чувство за хумор. Може би.

— Само се молете да се прехвърлите през Кавказ, преди да ви сгаци арменската въздушна отбрана.

Грубиянът изсумтя презрително, което доказваше, че не разбира от ирония.

— Сигурно имате малък самолет и ще летим над Черно море, Сателитите на МФ веднага ще засекат местоположението ми.

— Вече не служиш в МФ — отбеляза жената.

— Което означава, че не им дреме какво ще се случи с теб — изсмя се грубиянът.

Бяха спрели до малък самолет.

— Реактивен, впечатлена съм. Има ли оръдия? Или просто е зареден с експлозиви, ако противовъздушната отбрана ви принуди да се приземите?

— Дали да не те завържем пак? — попита жената.

— На хората в диспечерската кула ще им се стори подозрително.

— Изкарайте я.

Като пълни глупаци мъжете от двете ѝ страни отвориха вратите си и ѝ оставиха избор през коя да слезе. И тя избра. Избра грубияна, защото вече знаеше, че е тъпак, а за другия можеше само да предполага. О, да, беше пълен тъпак, защото я хвана само с едната ръка, докато с другата затваряше вратата. Затова тя се наклони на една страна, сякаш се е препънала, изкара го от равновесие и все още използвайки ръката му за опора, го изрита в слабините и коляното. Той я изпусна, падна и започна да се гърчи, като с едната ръка се притискаше между краката, а с другата се опитваше да намести капачката си.

Нима си въобразяваха, че е забравила уроците по самоотбрана? Нали го предупреди, че ще си носи топките в пликче.

Побягна и със задоволство установи какъв напредък има благодарение на уроците по физическо. Изведнъж си даде сметка, че не я гонят. Това означаваше, че не смятат за нужно.

В следващия момент усети остро убождане по рамото. Забави ход, но преди да спре съвсем, припадна.

* * *

Този път я държаха упоена, докато достигнаха крайната си цел, и тъй като не виждаше друго освен стени — вероятно на подземен бункер — можеше само да гадае къде са я откарали. Някъде в Русия. А от натъртванията по краката, ръцете и врата и ожулванията по коленете, дланите и носа си, можеше да съди, че не са се старали да внимават много. Наказание за това, че беше нагла и досадна. А може би просто ги бе подразнила.

По някое време дойде лекарка и намаза раните ѝ със специална щипеща смес от спирт и киселина, или поне така изглеждаше.

— Това, в случай че не ме боли достатъчно, ли беше?

Лекарката не отговори. Явно я бяха предупредили какво става с онези, които се подлъжат да разговарят с нея.

— На онзи, когото изритах, ампутирахте ли му топките?

Пак никакъв отговор. Никаква реакция на шегата. Възможно ли беше това да е единственият образован човек в Русия, който не говори общофлотски?

Носеха ѝ храна, лампите се включваха и изгасваха, но никой не дойде да говори с нея и не я пускаха от стаята. През дебелия врата не се чуваше нищо. Стана ѝ ясно, че това е наказание за непослушанието ѝ и че за известно време ще полежи в изолация.

Беше решена да не моли за милост. Всъщност, когато осъзна, че са я изолирали, тя се затвори още повече в себе си и престана да говори на хората, които влизаха. Те също не се опитваха да общуват, тъй че посещенията им преминаваха в пълно мълчание.

Не подозираха колко необщителна умее да бъде, каква способност има да си създава въображаем свят, независим от реалния, и да живее в него. Можеше напълно да се вгълби в спомените си. Да преиграва цели разговори. Да ги променя така, сякаш когато ги е водила, е казала най-находчивите неща.

Можеше дори да съживи всяка секунда от битките на Ерос. Особено битката, в разгара на която заспа. Спомняше си колко изтощена се чувстваше. Как отчаяно се опитваше да остане будна, как умът ѝ отказваше да работи, как започна да забравя къде се намира и какво прави, дори коя е.

За да се отърси от безспирно повтарящата се сцена, тя се опита да мисли за други неща. За родителите си, за малкото си братче. Спомняше си всичко, което бяха казали и направили от завръщането ѝ, но след известно време останаха само спомените отпреди Военното училище. Спомени, които девет години бе потискала. Очакванията за щастлив живот сред най-близките ѝ хора, който ѝ беше отнет. Последното сбогом с плачещата ѝ майка. Докосването на баща ѝ, когато я водеше към колата. Тази ръка, която винаги ѝ вдъхваше спокойствие. Досега. Този път обаче същата тази ръка я водеше на едно място, където никога нямаше да се почувства в безопасност.

Наистина, изборът да отиде беше неин — но тя бе само дете и знаеше, че това решение се очаква от нея. Че трябва да устои на изкушението да избяга при разплаканата си майка, да се притисне до нея и да каже:

„Не, не искам да отивам, нека друг да става войник, искам да остана, да готвя с мама и да си играя с куклите. Не искам да отивам в космоса и да се уча да избивам странни и жестоки същества... както и хора, които са ми се доверили, а аз... заспах.“

Никак не беше весело да живееш сама със спомените си.

Опита се да обяви гладна стачка, не поглеждаше храната, която ѝ носеха, не поемаше течности. Очакваше, че някой ще ѝ проговори, че ще се опитат да я увещават. Но не. Лекарката дойде, направи ѝ инжекция и когато Петра се събуди, на ръка ѝ имаше белези от система за кръвопреливане. Даде си сметка, че няма смисъл да гладува.

Отначало не се беше замисляла да си води календар, но след преливането започна да отбелязва дните върху собственото си тяло, забиваше нокът в китката си, докато потече кръв. Седем дни на лявата ръка, после на дясната. Оставаше само да запомни броя на седмиците.

На третата се отказа. Даде си сметка, че търпението на похитителите няма да се изчерпи толкова лесно. Все пак те бяха отвлекли и други, а някой от тях сигурно се беше съгласил да им помага. Затова нищо не им пречеше да я държат в килията, а когато излезеше, щеше да е най-изостанала от всички в онова, което вършеха.

Какво пък, голяма работа. Тя и без това никога нямаше да се съгласи да им помага.

Ако обаче се надяваше да се измъкне от това място, първо трябваше да се махне от килията, да спечели доверието на похитителите.

Доверие. Значи трябваше да лъже, да им хвърля прах в очите. Трябваше да го прави по най-убедителния начин. Дългият престой в килията, разбира се, щеше да ѝ помогне — всеки знаеше, че продължителната изолация предизвиква непредсказуемо душевно напрежение. Похитителите навярно вече знаеха от другите, че тя първа не издържа на натоварването при сраженията на Ерос, и това също щеше да я улесни. Значи лесно щяха да повярват, че се е огънала.

Заплака. Не беше трудно. Доста дълго бе сдържала сълзите си. Тя обаче вложи още чувство, заплака с глас, не спираше. Носът ѝ се запуши, но тя не се изсекна. Сълзите ѝ се лееха като река, но тя не ги

бършеше. Възглавницата ѝ прогизна от сълзи и покри със сополи, но тя не избягваше мокрите места. Напротив, търкаше глава си в нея, докато косата ѝ не се сплъсти. Сополите се размазаха по лицето ѝ. Стараеше се да не преиграва, за да не се усъмнят. Почуди се дали да спре да плаче, когато някой влезе в стаята, но се отказа — реши, че ще изглежда по-убедително, ако се държи, сякаш не забелязва какво става около нея.

Планът ѝ подейства. След един ден дойдоха и пак я упоиха. Когато се събуди, лежеше в болнично легло и през прозореца се виждаше безоблачното северно небе. До нея седеше Динк Мийкър.

— Здравсти, Динк.

— Здравсти, Петра. Добре ги метна тия некадърници.

— Правя каквото мога. Кой още е тук?

— Ти си последната, която изкараха от изолатора. Отвлекли са целия отряд от Ерос, Петра. Освен Ендър, разбира се. И Бийн.

— Да не е в изолатора?

— Не, никой не е крил от нас кого държат в килиите. Ти изнесе добро представление.

— Кой беше предпоследният?

— Няма значение. Всички излязохме още на първата седмица. Ти издържа пет.

Значи две седмици и половина, преди да започне да си води календара.

— Аз ли съм най-глупавата?

— Ти си най-големият инат.

— Знае ли се къде сме?

— В Русия.

— Имах предвид къде в Русия.

— Далеч от границата, както ни увериха.

— Какво е положението?

— Много дебели стени. Никакви инструменти. Постоянно наблюдение. Претеглят всичко, което отделяме. Не се шегувам.

— Какво искат от нас?

— Някакво подобие на Военното училище. Отначало се опъвахме, но накрая на Флай му писна. Един от учителите започна да цитира някакво тъпо определение от Фон Клаузевиц и Флай продължи цитата, изречение по изречение, параграф по параграф. Останалите се

присъединихме, доколкото можехме — тъй де, никой няма паметта на Флай, но се справихме сносно. Накрая се убедиха, че можем да обучаваме малоумните им ученици. Тъй че засега... само ще си играем на война.

— Пак ли? Мислиш ли, че ще ни използват в истински битки?

— Не, това е само симулация. Стратегия за война между Русия и Туркменистан. Русия срещу съюз между Туркменистан, Казахстан, Азербайджан и Турция. Война срещу САЩ и Канада. Война срещу старото НАТО без Германия. Война срещу Германия. И така нататък. Китай. Индия. А също някои абсолютни глупости. Например война между Бразилия и Перу, което няма никакъв смисъл, но може би ни изпитват по някакъв начин, де да знам.

— Всичко това за пет седмици?

— Три седмици тъпи уроци, след това две седмици военни игри. Когато завършим плана, ще го пуснат на компютър, за да ни покажат как е минало. Някой ден ще проумеят, че единственият начин да направят нещо свястно е някой да състави боен план и за противниковата страна.

— Предполагам, че вече си им го казал.

— Казах им, но не слушат. Военни, какво да ги правиш? Като гледаш такива, разбираш защо е създадено Военното училище. Ако войните се водеха само от възрастни, досега светът да е населен с бългери.

— Подслушват ли ни?

— Мисля, че записват и после преглеждат всичко, да не би да си предаваме безгласни съобщения.

Петра се усмихна.

— Защо реши да им сътрудничиш? — поинтересува се той.

Тя сви рамене:

— Не съм сигурна, че съм решила.

— Хей, не биха те извадили от килията, ако не си показала искрено желание да бъдеш добро послушно дете.

Тя поклати глава:

— Не съм им давала основание да смятат така.

— Е, както и да е, ти си последната от джийша на Ендър, която се огъна.

Чу се тихо бръмчене.

— Времето ми изтече — каза Динк, стана, наведе се, целуна я по челото и излезе.

* * *

Шест седмици по-късно Петра дори започна да се забавлява. По желание на децата похитителите най-после осигуриха сваятна екипировка. Софтуер, позволяващ реалистично водене на военните игри. Достъп до мрежите, за да проучат терена и възможностите на противника и симулацията да има поне някаква връзка с действителността — макар че от броя на върнатите по една или друга неясна причина съобщения ставаше ясно, че всяко писмо се цензурира. Радваха се, че са заедно, упражняваха се и по всичко приличаха на доволни от живота руски командири.

Петра обаче знаеше, че всички се преструват. Премълчаваха някои неща. Допускаха глупави грешки, а това при бойни условия би създавало пропуски, които един способен противник веднага би използвал. Може би похитителите им го осъзнаваха, може би не. Така поне децата се чувстваха по-добре, макар че никога не го обсъждаха. Но тъй като всеки правеше така и никой не се възползваше от уж неволно допуснатите грешки на другите в играта, можеше се предполага, че всички мислят по един начин.

Приказваха си за много неща — за омразата си към похитителите, за Основното училище, Военното и Командната школа. И разбира се, за Ендър. Той бе недосегаем за тези негодници, затова се стараеха да говорят повече за него, как МФ ще го използва, за да провали глупавите планове на руснаците. Знаеха, че това са празни приказки, че Флотът няма да се намеси. Но все говореха за Ендър, той беше най-силният им коз.

Докато един ден не им казаха, че Ендър и сестра му Валънтайн са заминали с колонизационен кораб.

— Дори не знаех, че има сестра — измърмори Горещата супа.

Никой не коментира, но всички знаеха, че лъже. Известно им беше, че Ендър има сестра. Но... каквото и да беше намислил Горещата супа, щяха да се включат в играта и да видят какво ще излезе.

— Каквото и да разправят, едно е сигурно — заяви той. — Уигин още е с нас.

Пак не разбраха какво иска да каже. След кратка пауза Шен се удари в гърдите и извика:

— В сърцата ни завинаги.

— Да — каза Горещата супа. — Ендър е в сърцата ни.

Наблегна на името „Ендър“.

Но преди това беше казал Уигин.

Преди това наблегна на факта, че Ендър има сестра. Знаеха, че има и брат. На Ерос, докато Ендър лежеше и се възстановяваше от шока, след като научиха, че битката е била истинска, Мейзър Ракъм им разказа някои неща за него. А през Войната на Лигата, когато бяха обсадени, Бийн им разказа още. Обясни им какво означават братът и сестрата на Ендър за него, защо Ендър е бил роден въпреки закона за ограничаване на ражданията: защото и двете деца били гениални, но брат му бил твърде агресивен, а сестра му — прекалено миролюбива. Откъде знае всичко това, Бийн не казваше, но информацията се беше запечатала в умовете им, неразривно свързана с времето веднага след победата във Войната с формиките и преди разгрома на полемарха при опита му да наложи контрол над МФ.

Затова, когато Горещата супа каза: „Уигин още е с нас“, явно нямаше предвид Ендър или Валънтайн, защото те очевидно не бяха „с нас“.

Питър, така се казваше брат му. Питър Уигин. Горещата супа искаше да им каже, че той — вероятно не по-малко гениален от Ендър — все още е на Земята. Може би ако някак успееш да се свържат с него, той щеше да помогне на старите бойни другари на брат си. Може би щеше да измисли как да ги освободи.

Трябваше само да намерят начин да се свържат.

Нямаше смисъл да пробват с електронно писмо — последното, което им трябваше, бе похитителите им да видят куп писма, адресирани до всеки възможен вариант на името Питър Уигин и всеки възможен пощенски сървър в мрежата. Същата вечер Алай им разказа приказката за духа в бутилката, изхвърлена на морския бряг. Всички слушаха с престорен интерес, но знаеха, че в разказа се крие някакъв таен план. И наистина:

— Рибарят си помислил, че в бутилката има послание от корабокрушенец, но когато я отворил, отвътре излязъл черен дим...

Всички разбраха. Трябваше да изпратят послание в бутилка, което да достигне до всички по целия свят, но само братът на Ендър, Питър, да го разбере.

На Петра обаче ѝ хрумна, че докато всички тези умници измислят как да се свържат с Питър Уигин, тя може да състави алтернативен план. Питър Уигин не беше единственият, който можеше да им помогне. Бийн също бе на свобода. И макар че със сигурност се криеше и това ограничаваше възможностите му за действие, не беше изключено да го намерят.

В продължение на седмица тя обмисляше плана си, отхвърляше идея след идея.

Накрая измисли нещо, което може би щеше да мине през цензурата.

Много внимателно състави текста на посланието, така че всяка дума да си е на мястото. Запомни го наизуст, после изчисли двоичния код на всяка буква в стандартен двубитов формат и запомни и това. Ставаше доста трудно. Трябваше да го направи в главата си, защото всичко написано на хартия или на компютър стигаше до похитителите.

Междувременно намери сложна черно-бяла рисунка на дракон в някаква японска страница и я запази в малък файл. След като най-после състави на ум цялостния код на съобщението, няколко минути ѝ бяха достатъчни, за да преработи рисунката. Добави я като част от подписа си във всяко писмо, което изпращаше. Всичко това стана за толкова кратко време, че похитителите едва ли щяха да се усъмнят. Щяха да го приемат за обикновена прищявка. Ако я попитат, щеше да обясни, че е използвала рисунката в памет на армия „Дракон“ на Ендър във Военното училище.

Разбира се, не беше само рисунката. Отдолу имаше стихче:

*На всеки свой приятел
дракона прати.
За щастieto ключа
той в този ден държи.*

Ако се усъмнят, щеше да каже, че това е просто за закачка. Ако не ѝ повярват, щяха да махнат дракона и да се наложи да търси друг начин. От този момент нататък изпращаше дракончето с всяко писмо, включително на другите деца. Започна да го получава с техните съобщения, значи се бяха досетили и ѝ помагаха. Дали похитителите допускаха рисунката да излиза извън сградата, нямаше представа — поне отначало. Накрая започна да я получава в писма от външния свят. От пръв поглед разбра, че е успяла — закодираното ѝ съобщение все още бе включено в рисунката. Не го бяха изтрили.

Сега оставаше Бийн да го види — и да се вгледа достатъчно внимателно, за да осъзнае, че има скрит код.

ПОД ОХРАНА

До: Graff.pilgrimage@colmin.gov
От: Chamrajnagar.Jawaharlal@ifcom.gov
Тема: Проблем

По-добре от всеки друг знаете колко е важно Флотът да бъде предпазен от машинациите на политиците. По тази причина отхвърлих предложението на Лок. Сега обаче виждам, че съм сгрешил. Нищо не застрашава неутралитета на Флота повече от перспективата една държава да вземе надмощие на Земята, особено, както е в случая, ако тази държава вече е проявила склонност да се меси в работата на МФ и да го използва за тясно националните си интереси.

Боя се, че се държах доста рязко с Лок. Не смея да му пиша направо, защото, макар че на Лок може да се разчита, никога не се знае как ще реагира Демостен на писмо с извинения от полемарха. Затова, моля ви, уведомете го, че оттеглям заплахата си и му желая всичко най-хубаво.

Умея да се уча от грешките си. Тъй като един от другарите на Уигин остава извън властта на агресора, предпазливостта налага да вземем мерки за охрана на младия Делфики. Понеже вие сте на Земята, а аз — не, оставям на ваше разположение един отряд от МФ и всички необходими ресурси; заповедите, разбира се, ще се получават по тайни канали с ниво на секретност 6. Изрично ви нареждам да не уведомявате мен или когото и да било за стъпките, които сте предприели за закрила на Делфики и семейството му. Това не бива да се документира никъде в системата на МФ или което и да било правителство.

Между другото, не се доверявайте на никого в Хегемонията. Винаги съм знаел, че това е свърталище на

кариеристи, но напоследък кариеризмът се сменя с нещо по-лошо: агресивна идеология.

Действайте бързо. Както изглежда, или сме в навечерието на нова война, или Войната на Лигата така и не е приключила окончателно.

* * *

Колко дни можеш да живееш затворен, с въоръжена охрана, преди да се почувстваш като затворник? Бийн никога не се беше чувствал потиснат във Военното училище. Нито дори на Ерос, където ниските бъргерски тунели се тресяха като дерайлиращ вагон. Никога не беше попадал в такова положение, затворен със семейството си в четиристаен апартамент, където не ти остава друго, освен да крачиш нервно напред-назад. Все пак не го правеше. Искаше му се да крачи, но седеше привидно спокойно, владееше се, опитваше се да измисли как да вземе нещата в свои ръце.

Не обичаше да разчита на други — никога не го беше харесвал, макар че му се бе случвало, когато Поук го закриляше по улиците на Ротердам и след като сестра Карлота го спаси от сигурна смърт, като го взе и изпрати във Военното училище. И в двата случая обаче имаше някакъв контрол над нещата. Сега беше друго. Знаеше, че ако нещо се прецака, няма как да промени положението.

Войниците, които охраняваха апартамента и цялата сграда, бяха способни, храбри мъже, нямаше причина да се съмнява. Нямаше да го предадат. Вероятно. Бюрократичният апарат пазеше местонахождението му в тайна. Несъмнено, ако врагът го откриеше, причината щеше да е недоглеждане, не измяна.

Не му оставаше друго, освен да чака, като затворник на закрилниците си. Чувстваше се като муха в паяжина, в очакване да дойде паякът. И нищо не можеше да направи, за да промени положението. Ако Гърция започнеше война, властите щяха да извикат Бийн и Николай на работа, да чертаят планове, да изработват стратегии. Що се отнася до сигурността обаче, те бяха деца, неспособни да се защитават и грижат сами за себе си. Нямаше смисъл

да се опитва да обяснява, че най-добрата защита е да се махне оттук, да го оставят да се движи самостоятелно, да се скрие в някой голям град, където никой няма да го познава и да му обръща внимание. Защото виждаха в него само едно дете. А кой слуша малките деца?

За малките деца всеки се грижи.

Дори да не е по силите на възрастните да им осигурят тази безопасност.

Идеше му да хвърли нещо през прозореца и да скочи след него.

Вместо това седеше неподвижно. Четеше книги. Включваше се в мрежата с един от многото си псевдоними и сърфираше, търсеше трошици информация, изпаднала от военните системи, с надеждата нещо да му подсказе къде може да са Петра, Флай Моло, Влад, Дъмпър. Някоя страна, която се държи малко по-арогантно от обикновеното, защото управниците си мислят, че вече имат печеливша карта. Или страна, която се държи малко по-предпазливо и последователно, защото най-после някой умен човек е застанала начело.

Нямаше смисъл — знаеше, че няма да ги открие така. Важната информация попада в мрежата едва когато вече е твърде късно да реагираш. Някой трябваше да знае. Фактите, които му бяха нужни, за да намери приятелите си, можеха да се намерят в десетина страници — знаеше го, защото винаги ставаше така, историците щяха да го забележат и да изпишат стотици страници, като се питат: „Защо никой не е забелязал? Защо никой не е направил връзката?“ Защото хората, които разполагаха с информацията, бяха твърде глупави, за да съзнават какво имат, а хората, които биха могли да я разтълкуват, бяха заключени в този апартамент в един изоставен курорт, където дори туристите вече не искаха да идват.

Най-лошото бе, че дори родителите му лазеха по нервите. След самотното детство най-прекрасното събитие в живота му беше, когато сестра Карлота откри биологичните му родители. Войната свърши и другите деца се завърнаха при семействата си, но Бийн не остана сам. Той също се върна у дома при родителите си. Разбира се, не пазеше детски спомени за тях. Но Николай имаше и с готовност му разказваше всичко, сякаш бяха негови.

Добри хора бяха родителите му. Никога не го караха да се чувства като натрапник, чужденец или гост. Сякаш цял живот са били

заедно. Харесваха го. Обичаха го. Много странно и въодушевяващо бе това чувство да си сред хора, които не искат от теб нищо друго, освен да бъдеш щастлив, които се радват просто защото си до тях.

Когато се побъркаш от бездействие обаче, вече няма никакво значение колко харесваш някого, колко го обичаш, колко си благодарен за милото му отношение към теб. Тези хора просто започват да те влудяват. Всичко, което правят, ти лази по нервите като фалшиво пеене и просто не ти дава мира. Искат ти се да им закрепещиш да *млъкват*! Но не го правиш, защото ги обичаш и знаеш, че вероятно и ти ги влудяваш и докато няма изгледи да ви освободят, не бива да нажежаваш обстановката...

Неочаквано някой почуква на вратата, отваряш и осъзнаваш, че най-после нещо ще се случи.

На прага се появиха полковник Граф и сестра Карлота. Полковникът беше с костюм, а Карлота носеше екстравагантна руса перука, с която изглеждаше доста глупаво, но беше красива в известен смисъл. Цялото семейство веднага ги позна освен Николай, който не се беше срещал със сестра Карлота. Когато обаче станаха, за да ги посрещнат, Граф вдигна ръка да ги спре, а Карлота сложи пръст на устните си. Влязоха, затвориха вратата и кимнаха на семейството да се съберат в банята.

Едва се побраха в тясното помещение. Майка му и баща му се завряха в кабинката на душа. Граф закачи някакъв апарат на лампата. Включи го и той замига с червена светлина. Граф заговори тихо:

— Здравейте. Дойдохме да ви измъкнем.

— Защо са тези предпазни мерки? — попита бащата на Бийн.

— Защото една от задачите на системата за сигурност е да записва всичко, което се казва в този апартамент.

— За да ни защитават, не да ни шпионират — изтъкна майка му.

— Да, разбира се — потвърди бащата.

— Тъй като всичко, което кажем, може да изтече в системата и със сигурност ще изтече — обясни Граф, — донесох това апаратче, което приема всеки звук, който издадем, и излъчва контразвуци, които ги неутрализират, тъй че почти не могат да ни чуят.

— Почти? — хвана се за думата Бийн.

— Затова няма да се впускаме в подробности. Ще ви кажа само най-основното. Аз съм министър на колонизацията и след няколко

месеца ще изпратим кораб в космоса. Идеална възможност да ви махнем от Земята и да ви изпратим в орбита, а после на Ерос.

Докато говореше обаче, Граф клатеше глава, сестра Карлота също, значи беше лъжа. Прах в очите.

— С Бийн сме пътували в космоса, мамо — каза Николай. — Не е чак толкова лошо.

— Затова беше и тая война — добави Бийн. — Формиките искаха да се заселят на Земята, защото много прилича на световете, в които са живели. Сега, когато ги унищожихме, ще завземем *техните* светове, което е добре дошло. Съвсем справедливо, не мислите ли?

Родителите им, естествено, разбираха какво става, но Бийн вече достатъчно познаваше майка си и не се изненада, когато тя зададе един съвсем безсмислен опасен въпрос, просто за да е сигурна.

— Да, но нали няма наистина... — започна, преди баща им нежно да запуши устата ѝ с ръка.

— Това е единственият начин да бъдем в безопасност — обясни той. — Със скоростта на светлината пътуването ще ни се стори само една-две години, докато на Земята ще изминат десетилетия. Докато достигнем другата планета, всички, които искат смъртта ни, отдавна ще са мъртви.

— Като Йосиф и Мария, когато искали да заведат Исус в Египет.

— Точно така.

— Само че се принудили да се върнат в Назарет.

— Ако Земята се самоунищожи в някоя глупава война, за нас няма да има никакво значение, защото ще сме част от новия свят. Не се тревожи, Елена. Така няма да се разделяме.

Той се наведе и я целуна.

— Да тръгваме вече, господин и госпожо Делфики — подкани ги Граф и смъкна заглушителя от лампата.

Войниците, които ги чакаха в коридора, носеха униформи на МФ, наоколо не се виждаше нито един гръцки боец. А и тези младежи бяха въоръжени до зъби. Използваха стълбите — не асансьора, не можеха да рискуват да останат в затворено помещение, където врагът неочаквано можеше да хвърли граната или няколко хиляди бомбардиращи частици. Войникът, който вървеше най-отпред, оглеждаше всичко, проверяваше всеки ъгъл, светлината под всяка врата, не допускаше нищо да ги изненада. Бийн забелязваше и

движенията на тялото му под дрехите, всяко мускулче бе напрегнато, сякаш се държаха заедно единствено благодарение на самообладанието му. Този човек едва ли не излъчваше тестостерон с потта си. Такъв трябваше да е един истински мъж. Един *войник*.

„Аз никога не съм бил войник“ — помисли си Бийн. Опита се да си се представи във Военното училище, навлякъл части от различни флаш-костюми, които никога не му бяха по мярка. Винаги приличаше на маймунка, облечена с човешки дрехи, за да размива гостите на господаря си. Като малко хлапе, облякло дрехите на батко си. Когато порасне, Бийн искаше да стане като младежа пред себе си. Но колкото и да се опитваше, все не можеше да си се представи едър. Дори среден на ръст. Можеше да е мъж, можеше да е човек, или поне човекоподобен, но никога нямаше да бъде мъжествен. Никога нямаше да се случи някой да го погледне и да каже: „Ето, това се казва мъж“.

И все пак този войник никога не беше давал заповеди, които да променят хода на историята. Да изглеждаш добре с униформа не беше единственият начин да заслужиш мястото си в света.

Слязоха на първия етаж и изчакаха. Двама войници се показаха и погледнаха хората от хеликоптера на МФ, които им дадоха знак. Граф и сестра Карлота излязоха първи, движеха се стегнато. Не поглеждаха настрана, гледаха само хеликоптера. Групичката се качи, всички седнаха, закопчаха коланите си; машината се наклони на една страна, издигна се и се понесе ниско над водата.

Майката на Бийн постоянно любопитстваше да научи истинския план, но Граф всеки път отклоняваше темата, като извикваше весело:

— Да изчакаме, докато пристигнем някъде, където няма да се наложи да крещим!

Това не се хареса на майка му. На никого не се харесваше. Сестра Карлота обаче ги успокояваше с благата си усмивка на монахиня, сякаш беше учила за това. Нямаше как да не ѝ се доверят.

След пет минути кацнаха на борда на подводница. Беше голяма, със знамето на Съединените щати и на Бийн му хрумна, че след като не знаеха коя страна е отвлякла другите деца, сега може би сами се набутваха в ръцете на врага.

Щом влязоха вътре обаче, забеляза, че макар екипажът да носеше американски униформи, въоръжени бяха само войниците на МФ — онези, които ги доведоха, и още петима-шестима вътре. Понеже винаги

онзи с оръжието командва, а тук единствените оръжия бяха под командването на Граф, Бийн се поуспокои.

— Ако ми кажете, че и тук не можем да говорим... — започна майка му, но Граф пак вдигна ръка, а сестра Карлота ѝ даде знак да мълчи.

Полковникът им кимна да последват войника, който ги беше довел, в тясното коридорче на подводницата.

Накрая шестима пак се набутаха на тясно — в капитанската каюта — отново изчакаха полковникът да закачи заглушителя.

Когато лампата замига, майката на Бийн заговори първа:

— Как можем да сме сигурни, че не ни отвличате като всички останали?

— Колко сте права. Всичките са били похитени от банда монахини-терористки със съучастието на дебели стари чиновници.

— Шегува се — опита се да я успокои бащата.

— Знам, че се шегува. Просто не ми е смешно. След всичко, което преживяхме, очакват да тръгнем ей така, без никакво обяснение, без думичка... на голо *доверие*.

— Съжалявам, но вече се бяхте доверили сляпо на гръцкото правителство — изтъкна Граф. — Все на някого трябва да се доверите. Защо не на нас?

— Гръцките военни поне ни обясниха как стоят нещата и се престориха, че имаме някакво право на избор.

„На нас с Николай никой нищо не е обяснявал“ — помисли си Бийн, но замълча.

— Хайде, ще говорим направо — поде сестра Карлота. — Планът е прост. Гръцката армия продължава да охранява апартамента, носят храна и прането. Това вероятно не може да заблуди никого, но гръцкото правителство поне си мисли, че участва в плана. Междувременно четирима пасажери, които приличат на вас и пътуват под фалшиви имена, ще бъдат закарани на Ерос, откъдето ще се качат на първия колонизационен кораб. Едва след излитането ще бъде съобщено официално, че от съображения за безопасност семейство Делфики е емигрирало в новия свят.

— А ние къде ще бъдем всъщност? — поинтересува се бащата.

— Не знам — кратко отговори Граф.

— Нито пък аз — призна сестра Карлота.

Родителите на Бийн ги изгледаха втрещено.

— Значи няма да останем на подводницата — отбеляза Николай, — защото в такъв случай щяхте да знаете къде ще бъдем.

— Това е двойна заблуда — досети се Бийн. — Ще ни разделят. Аз ще замина за някъде, вие — за друго място.

— В никакъв случай — възкликна баща му.

— Достатъчно дълго живяхме разделени — намеси се майка му.

— Няма друг начин. Знаех, че така ще стане. Аз... искам да направим така.

— Искаш да ни изоставиш? — не повярва майка му.

— Аз съм този, когото искат да убият.

— Не можеш да си сигурен! — възрази тя.

— Напротив. Ако не съм с вас, дори да ви открият, вероятно няма да ви сторят нищо.

— Освен това — намеси се Николай, — ако се разделим, ще променим профила си. Те търсят майка, баща и две момчета. Така ще станем родители и едно момче. И баба с внучето си. — Погледна сестра Карлота и се усмихна.

— Надявах се да мина за леля — измърмори тя.

— Говорите, сякаш вече знаете плана! — възмути се майката.

— Толкова е близко до ума — отбеляза Николай. — Още от момента в банята, когато ни разказаха версията за отвличане на вниманието. Защо иначе полковник Граф доведе сестра Карлота?

— За мен изобщо не е толкова близко до ума — възрази майката.

— Нито за мен — намеси се бащата. — Но така е, когато имаш синове вундеркинди.

— Колко дълго ще продължи? — попита майката. — Кога ще свърши? Кога Бийн отново ще е сред нас?

— Не знам — отвърна Граф.

— Няма откъде да знаем, мамо — каза Бийн. — Най-напред трябва да разберем кой е отвлякъл другите и защо. Едва когато научим откъде идва заплахата, ще преценим дали сме взели достатъчно мерки и да се покажем.

Майка му изведнъж заплака:

— И ти го *искаш*, така ли, Юлиане?

Бийн я прегърна. Не защото изпитваше нужда, а защото знаеше, че тя се нуждае от този жест. След една година със семейството си все

още не беше съвсем усвоил нормалните емоционални реакции, но поне знаеше приблизително какви трябва да бъдат. Е, изпита поне една нормална емоция — почувства се малко гузен, че само симулира чувствата, които майка му очакваше от него, вместо да дойдат от сърцето му. При Бийн обаче тези жестове никога не идваха от сърцето. Твърде късно бе научил този език, за да му идва естествено. Винаги щеше да говори езика на сърцето със смешен чужд акцент.

Истината беше, че макар да обичаше родителите си, нямаше търпение да се усамоти някъде и да се свърже с хората, които биха могли да му дадат информация как да намери приятелите си. Освен Ендър той единствен от Ендъровия джийш беше на свобода. Имаха нужда от него, а вече бе пропилял твърде много време.

Затова прегърна майка си; тя се притисна до него и продължи да плаче. Прегърна и баща си, но за кратко; с Николай допряха юмруците си. Все чужди жестове за Бийн, но родителите му знаеха, че искрено му се иска да им покаже обичта си и ги приемаха като израз на истински чувства.

Подводницата беше бърза. Скоро достигнаха оживено пристанище — Солун, предположи Бийн, макар че можеха да са във всеки друг търговски порт в Егейско море. Подводницата не навлезе в самото пристанище. Изплува между два кораба, движещи се успоредно на брега. Родителите на Бийн, Николай и Граф се прехвърлиха на един търговски съд заедно с двама цивилни войници, твърде сковани, за да минат за нормални граждани. Бийн и Карлота останаха. Никой от двете групи нямаше да знае къде са другите. Нямаше да правят опити да се свържат. Това също тежеше на майка му:

— Защо не можем да си пишем?

— Нищо не е по-лесно за проследяване от електронното писмо — обясни бащата. — Дори да се представяме с фалшиви имена, ако проследят редовния поток на писма за Юлиан, пак ще го открият.

Майка му разбра. Поне с ума, ако не със сърцето си.

* * *

Бийн и Карлота седнаха на една масичка в бордовата кухня на подводницата.

— Е?

— Е.

— Къде отиваме? — попита Бийн.

— Нямам представа. Ще ни прехвърлят на друг кораб на друго пристанище, ще ни извадят фалшиви документи, но нямам представа къде ще отидем след това.

— Налага се постоянно да сме в движение. Да не се застояваме повече от няколко седмици на едно място. Всеки път трябва да влизам в мрежата с нов псевдоним, за да не могат да ни проследят.

— Сериозно ли смяташ, че някой следи всички електронни писма по целия свят и проверява онези, които се използват винаги от различно място?

— Да. Вероятно вече го правят, въпросът опира до просто търсене.

— Ама това са милиарди електронни писма дневно.

— Затова просто ще вземат много чиновници.

Бийн се усмихна. Сестра Карлота също:

— Ти си сополанко, който няма никакво уважение към старите хора.

— Наистина ли оставяш на мен да решавам къде ще отидем?

— В никакъв случай. Просто чакам предложение, което и двамата да приемем.

— Твърде жалко извинение да киснем в тази подводница с толкова много мъжаги.

— Станал си още по-циничен от времето, когато скиташе по улиците на Ротердам — хладно установи тя.

— Заради войната е. Човек се променя.

Тя не издържа да се прави на сериозна. Макар че смехът ѝ бе като излайване, а усмивката ѝ трая не повече от секунди, това бе достатъчно. Тя още го харесваше. И за негова изненада той също я харесваше, макар че от времето, когато живееха заедно и тя го обучаваше за Военното училище, бяха изминали доста години. Изненадваше се, защото, докато живееше при нея, никога не си беше давал сметка, че я харесва. След смъртта на Поук не желаше да признае пред себе си, че харесва когото и да било. Сега обаче знаеше истината. Сестра Карлота бе сред любимите му хора.

Разбира се, след известно време вероятно щеше да започне да му лази по нервите, също като родителите му. В този случай поне можеше да се преместят на ново място. Нямаше да има войници на пост пред вратата и прозорците.

А пък ако станеше непоносимо досадна, Бийн можеше да я изостави и да действа на своя глава. Не можеше да ѝ го каже, защото щеше да я разтревожи. Пък и тя вече би трябвало да се досеща. Имаше всички данни от тестовете. А тези тестове бяха създадени да показват всичко за един човек. Ами да, тя навярно знаеше за него повече, отколкото самият той.

Разбира се, още тогава Бийн си даваше сметка за това и не беше дал искрен отговор на никой от психологическите въпроси. Имаше вече достатъчно познания по психология, за да знае кои са най-подходящите отговори, за да изпълни изискванията за приемане във Военното училище. Тъй че всъщност тя не знаеше нищо за него от тези тестове.

Той самият обаче нямаше представа какви биха били истинските му отговори, нито тогава, нито сега. Затова едва ли знаеше повече от нея за себе си.

Но тъй като тя го наблюдаваше и беше мъдра по свой начин, вероятно все пак го познаваше по-добре.

Каква глупост. Да си помислиш, че един човек може да познава друг. Можеш да свикнеш с някого, да говориш със собствените му думи, но никога не можеш да знаеш защо хората казват или правят нещо, защото самите те нямат представа. Никой не разбира никого.

И все пак ние живеем заедно, погаждаме се през повечето време и с достатъчен успех правим съвместно различни неща, за да не се отчаем съвсем. Хората се женят и много бракове се оказват успешни, раждат деца и от повечето стават свестни хора, правят училища, фирми, фабрики и ферми, които горе-долу вършат работа — и всичко това, без да имаш ни най-малко представа какво става в главата на човека до теб.

През повечето време човек живурка ден за ден.

Това бе една от чертите на собствения му вид, която Бийн не харесваше.

АМБИЦИЯ

До: Locke.espinoza@polnet.gov

От: Graff%%@colmin.gov

Тема: Поправка

Упълномощен съм да ви уведомя, че заплахата за разобличаване е оттеглена, с извинения. Не се тревожете, че самоличността ви може да стане общоизвестна. Разкрил съм ви още преди години и макар че много от подчинените ми знаят истинската ви самоличност, никой от тях няма причина, нито е склонен да разкрие тайната. Единственото изключение бе премахнато от обстоятелствата. В личен план искам да изразя съмнение в способностите ви да постигнете амбицията си. Мога само да се надявам, че ако успеете, ще следвате примера на Вашингтон, Макартър и Август, а не на Наполеон, Александър или Хитлер.

Колмин

* * *

От време на време Питър изпитваше непреодолимо желание да разкаже на някого истината за себе си. Никога не се поддаваше на изкушението, разбира се, защото да разкаже означаваше да се погуби. Но сега, особено след като Валънтайн замина, докато четеше писмото от министъра на колонизацията, той едва се сдържаше да не закрепчи на другите студенти да дойдат да видят.

Когато със сестра си започнаха да публикуват есетата си — или в случая с Валънтайн, диатриби — в някои от основните политически мрежи, често скачаха, смееха се и се прегръщаха. Скоро обаче Валънтайн си спомняше колко ненавижда голяма част от мненията, които изказваше от името на Демостен, натъжаваше се и това го

отрезвяваше. Тя, разбира се, му липсваше, но не и споровете им, тухканията, че трябва да се прави на лоша. Сестра му до края не разбра защо гледната точка на Демостен винаги е по-интересна, по-забавна. Е, когато престанеше да се нуждае от Демостен, той щеше да ѝ го върне — много преди с Ендър да достигнат планетата, за където се бяха запътили. Дано тогава да е осъзнала, че дори в най-ужасните си изказвания Демостен е катализатор, онзи, който кара нещата да стават.

Валънтайн. Колко глупаво да избере Ендър и изгнанието пред Питър и *живота*. Глупаво от нейна страна да се ядосва толкова заради очевидната необходимост Ендър да се махне от планетата. Заради неговата собствена безопасност, както Питър ѝ обясни, а освен това доказа. Ако Ендър се беше прибрал у дома, както искаше отначало, сега да е пленник или мъртъв — в зависимост от това, дали похитителите му ще успеят да го склонят да им сътрудничи.

„Аз бях прав, Валънтайн — размишляваше Питър. — Винаги съм бил прав за всичко. Но ти предпочиташ да правиш мили очи, отколкото да действаш адекватно, предпочиташ да те харесват, отколкото да имаш власт, предпочиташ да заминеш в изгнание с брата, който те боготвори, отколкото да споделиш властта с брата, който те направи влиятелна.

Ендър вече го нямаше, Валънтайн. Когато го взеха във Военното училище, беше ясно, че никога няма да се завърне — не и сладкият малък Ендърчо, когото ти обожаваше и глезеше, бдеше над него и си играеше като с кукла. Те го направиха войник, убиец — видя ли материалите, които показаха на процеса срещу Граф? — и ако някой на име Андрю Уигин се беше върнал вкъщи, това *нямаше* да е онзи Ендър, по когото се прехласваше, та да ти се додрайфа. Той щеше да е повреден, счупен, безполезен войник, чиято война е свършила. Да използвам властта си, за да го изпратя на друга планета, беше най-доброто, което можех да сторя за бившия си брат. Нищо в биографията му не би било по-тъжно от подобие на живот, което щеше да води тук, на Земята, дори никой да не си дадеше труда да го отвлече. Като Александър, сега той ще изгори с ярка светлина и славата му ще живее вечно, няма да линее и да умре в забрава, да го показват от време на време като чучело на паради. Аз постъпих благородно!

Добре, че се отървах от вас. Щяхте да сте излишен баласт на кораба ми, тръни в задника, таралежи в гащите.“

Все пак щеше да е забавно да покаже на Валънтайн писмото от Граф — от *самия* Граф! Въпреки че пишеше под псевдоним, въпреки че снизходително призоваваше Питър да подражава на добрите исторически личности — сякаш някога му е *минавало* през ума да създава мимолетни империйки като Наполеон и Хитлер — и знаеше, че Питър е не изтъкнат държавник, пишещ анонимно, а някакво си колежанче, Граф пак го приемаше като достоен събеседник. Достоен да му дава добри съвети, защото Граф знаеше, че Питър Уигин вече играе важна роля и ще заиграе още по-важна.

„Адски си прав, Граф! Това е светата истина, хора! Ендър Уигин ви спаси от бъргерите, но аз съм този, който ще избави ануса на човечеството от собствения му запек. Защото хората винаги са били най-голямата опасност за самите себе си от каквото и да било друго освен унищожаването на Земята, а сега се опитваме да избягаме, като разпръскваме семето си — включително Ендъровото — из цялата вселена. Граф изобщо има ли представа с какви усилия постигнах създаването на удобното му министерство на колонизацията? Някой дал ли си е труда да проследи назад в историята всички хубави идеи, които сега са закони, и да установи, че в повечето случаи следите водят към Лок?

Посъветвах се с мен дори когато ти присъдиха титлата «колмин», с която толкова гордо подписваш електронните си писма. Обзалагам се, че не знаехте, господин министър. Без *мен* щеше да подписваш писмата си с глупавия дракон на късмета като половината малоумници в мрежата напоследък.“

За няколко минути просто не можеше да понесе, че никой освен него и Граф не знае за писмото.

После...

Мина му за няколко секунди. Дишането му се нормализира. Разумът надделя. По-добре да не позволява на жаждата за слава да го разсейва. Скоро името му щеше да стане известно, той щеше да влезе официално във властта, вместо само да влияе на събитията. Но засега анонимността го устройваше.

Записа писмото на Граф на хард диска си и остана седнал, загледан в монитора.

Ръката му трепереше.

Погледна я, сякаш беше на друг. „Какво, по дяволите ми става? — запита се. — Толкова съм известен, че получавам писмо от един от най-висшите чиновници на Хегемонията, а треперя като хлапе на рок концерт.“

Не. Хладнокръвието взе връх. Той не трепереше от възбуда. Тя, както винаги, беше нещо преходно, вече премина.

Трепереше от страх.

Защото някой събираше отряд стратегии. Най-способните ученици от Военното училище. Участниците в решителната битка за спасяване на човечеството. Някой ги беше отвлякъл и смяташе да ги използва. И рано или късно този някой щеше да бъде съперник на Питър, щяха да се сблъскат очи в очи, на Питър щеше да му се наложи да надхитри не само този противник, а и децата, които е успял да подчини на волята си.

Питър не беше успял да влезе във Военното училище. Нямаше нужните качества. По някаква причина го отрязаха, без дори да го погледнат. Затова всяко дете от Военното училище би могло да стане по-добър стратег и тактик от Питър Уигин, а неговият съперник за хегемонията бе събрал най-добрите при себе си.

„Без Ендър, разбира се. Ендър, когото бих могъл да привлека тук, ако бях използвал други връзки, ако бях обработил общественото мнение по подходящ начин. Ендър, който е най-добрият и можеше да бъде до мен. Но не, аз го отпратих. За негово добро, по дяволите. За личната му *безопасност*. И ето ме сега, изправен пред битката, на която съм посветил целия си живот, и срещу мен стои цветът на Военното училище.“

Ръката му трепереше. И какво от това? Трябваше да е луд, за да не се страхува поне малко.

Но след като онзи нещастник Чамраджнагар заплаши да го разобличи и да съсипе всичко, което беше изградил (само защото бе толкова глупав, че не виждаше колко необходим е Демостен за постигането на неща, които Лок не би могъл дори да сънува), Питър прекара няколко адски седмици. Пред очите му отвличаха децата от Военното училище, а той не можеше да направи нищо, да каже нищо, за да ги спре. О, отговаряше на някои писма и направи разследване, с което установи, че само Русия има ресурси да извърши такова нещо. Но не смееше да пише от името на Демостен и да поиска разследване

на МФ заради нежеланието ѝ да защити децата. Демостен направи едва няколко предположения за връзката на Варшавския договор с похищенията — което, разбира се, се очакваше от Демостен, той бе известен русофоб. И всичко това, защото някакъв късоглед, глупав, самолюбие адмирал е решил да се прави на интересен на единствения човек на Земята, който искаше и можеше да спаси света от второ посещение на Атила, вожда на хуните. Искаше му се да закрепчи на Чамраджнагар: „Аз съм този, който пише есета, докато друг отвлича деца, но тъй като знаеш кой съм, а нямаш никаква представа кой е *той*, решаващ да прецакаш мен! Пълна малоумщина — като предаването на властта в Германия на Хитлер от хора, които си мислели, че ще имат «полза» от него.“

Сега Чамраджнагар съжеляваше. Като страхливец бе изпратил извиненията си по друг, защото не можеше да допусне Питър да има писмо с неговия подпис. И без това беше твърде късно. Лошото бе станало. Чамраджнагар не само че не предприе мерки, ами попречи на Питър. Сега Питър играеше шах само с пешки, а противникът му имаше двоен комплект царици, топове и офицери.

Ръката му трепереше. Понякога му се искаше да не е толкова сам. Дали Наполеон, сам в командната палатка, се е питал какво прави, защо залага всичко на способността на войската си да направи невъзможното? Дали на Александър не му се искало понякога да има друг край него, който да му помага при вземането на поне някои решения?

Питър направи презрителна гримаса. „Наполеон? Александър? Друг път. Аз официално съм нарочен от Военното училище, че имам военен талант колкото, да речем, Джон Ф. Кенеди, онзи американски президент, който загубил взводната си лодка по невнимание и получил медал за това само защото баща му имал пари и политическо влияние, след това станал президент и допуснал грешка след грешка, но това никога не му се отразявало политически, защото журналистите го обожавали.

Това съм аз. Мога да манипулирам медиите. Мога да моделирам общественото мнение, да вкарвам, наливам, инжектирам идеи, но когато се стигне до война — а ще се стигне — мога само да гледам умно като французите по време на блицкрига.“

Питър огледа читалнята. Библиотеката не беше нищо особено. Училището също. Но понеже като изключително надарено дете го приеха предсрочно в колежа и не се интересуваха много от официалното си образование, той се беше прехвърлил в местния филиал на щатския университет. За пръв път завидя на другите студенти. Единственото, за което се тревожеха, беше следващият изпит, загубата на стипендията си и любовния си живот.

„И аз можех да имам такъв живот“ — помисли си.

Да, бе. По-добре да се гръмне, ако започне да се корка какво мислят учителите за есето му, какво мисли някоя мацка за дрехите му или кой футболен отбор ще победи.

Затвори очи и се облегна назад. Цялото това кахърене беше безсмислено. Знаеше, че никога няма да се откаже, докато не го принудят. От малък беше убеден, че някой ден ще промени света, ако намери правилните лостове. Другите деца вярваха на глупавата лъжа, че трябва да чакаш да пораснеш, преди да направиш нещо сериозно. Питър от самото начало знаеше, че не е вярно. *Него* никога нямаше да го заблудят като Ендър, че играе игра. За Питър единствената игра, която си струваше да играеш, беше истинският свят. Единствената причина Ендър да се подведе бе, че позволяваше други хора да моделират действителността вместо него. Питър никога не се беше сблъсквал с този проблем.

Само дето влиянието на Питър в реалния свят бе възможно единствено благодарение на анонимността на мрежата. Беше си създал образ — всъщност два образа, способни да променят света, защото никой не знаеше, че зад тях стои дете и следователно не заслужават внимание. Когато обаче се стигнеше до истински сражения на войски и флотилии, влиянието на политиците и мислителите губеше силата си. Освен ако, както с Уинстън Чърчил, нямат такъв авторитет, че във време на криза юздите на истинската власт да бъдат поверени в техни ръце. Браво на Уинстън — дъртак, дебелак и пияница, но при все това хората го приемали сериозно. За всеки, който го видеше обаче, Питър Уигин си оставаше просто дете.

Уинстън Чърчил обаче го вдъхновяваше. Нека Лок изглежда толкова далновиден, толкова прав за всичко — когато войната избухне, страхът и общественото доверие в Лок щяха да надделеят над пренебрежението към младостта, да позволят на Питър да покаже

лицето си зад маската и също като Уинстън да застане начело на добрите.

Но си беше направил сметката без кръчмаря. Не беше предвидил, че Чамраджнагар се е досетил кой е всъщност. Питър му писа като първа стъпка от обществена кампания за поставяне на децата от Военното училище под закрилата на флота. Не да бъдат отделени от домовете и родните си страни — не очакваше никое правителство да допусне *това* — но ако някой предприеме нещо срещу тях, да знае, че Лок е предупредил всички. Чамраджнагар обаче го принуди да мълчи. Сега излизаше, че не Лок е предвидил отвличанията, а Чамраджнагар и Граф. Една пропусната възможност.

Питър не се отказваше. Имаше начин да навакса. И сега, седнал в библиотеката на Грийнсбъро, Северна Каролина, облегнат назад със затворени очи като всеки друг недоспал студент, той се замисли.

* * *

В четири часа изритаха джийша на Ендър от леглата и ги събраха в столовата. Никой нищо не им обясни и им забраниха да разговарят. Останаха така пет, десет, двацет минути. Петра знаеше, че и другите си мислят като нея — руснаците бяха усетили, че саботират бойните планове. А може би някой бе забелязал кодираното съобщение в рисунката на дракона. Каквато и да беше причината, не се очертаваше нищо приятно.

След трицет минути вратата се отвори. Влязоха двама войници и застанаха мирно. Сетне, за изненада на Петра, влезе... едно дете. На тяхната възраст. Дванайсет? Тринайсетгодишно? Войниците му отдадоха чест. Момчето се държеше уверено, важно. То командваше. И му доставяше удоволствие.

Беше ли го виждала преди? По-скоро не. При все това той ги гледаше, сякаш ги познава. Е, разбира се, ако той беше командирът тук, със сигурност ги е наблюдавал по време на плена им.

Момче командир. Би трябвало да е бил във Военното училище, иначе правителството не би му дало власт на тази крехка възраст. По годините му личеше, че трябва да е бил по същото време като тях. Но тя не си го спомняше. А имаше много, ама много добра памет.

— Не си пънете мозъците — заговори хлапакът. — Не ме познавате, защото влязох във Военното училище по-късно, а след няколко месеца вие отпрашихте за Тактическото. Аз обаче ви познавам. — Ухили се. — А може би има някой, който ме познава? Ще видим, ще прегледам видеозаписа по-късно. Ще потърся блясъка на изненадата в очите ви. Защото ако някой от вас ме познава... би трябвало и аз да знам нещичко за него. Ще си го спомня, дори да съм видял само силуета му, докато се е отдалечавал в мрака, убеден, че съм мъртъв.

Петра веднага се досети кой е. Том Лудата глава им беше разказал — как Бийн е заложил капан на това момче, което познавал от Ротердам, как с други четирима го провесили надолу с главата над една шахта и го накарали да признае за десетина убийства. Оставили го там, дали записа на учителите и им казали къде е. Ахил.

Единственият член на Ендъровия джийш, който е бил с Бийн тогава, бе Том Лудата глава. Бийн никога не говореше за това и никой не любопитстваше. Така в очите им той се бе превърнал в тайнствен образ, идващ от свят, пълен с чудовища като Ахил. Никой не очакваше да срещнат Ахил не в лудница или затвор, а тук, в Русия, заобиколен от войници под негово командване, които да ги държат като затворници.

Когато Ахил прегледа видеозаписите, вероятно щеше да забележи гузния поглед на Том Лудата глава, а след като разказа за себе си, навярно и изражението на останалите издаваше, че го познават. Тя нямаше представа какво означава това, но знаеше, че не е за хубаво. Все пак реши твърдо — нямаше да позволи само Том Лудата глава да си изпати.

— Всички знаем кой си — обади се тя. — Ти си Ахил. И никой не е искал да те убива, както ни разказа Бийн. Изпратили са учителите да те приберат. Да те арестуват и да те върнат на Земята. Да те пратят в лудница, където ти е мястото. Бийн дори ни показа твоя снимка. Ако някой те е познал, сигурно е оттам.

Ахил се обърна към нея и се усмихна:

— Бийн никога не би разказал за това. Никога не би показал снимката ми.

— Значи не познаваш Бийн.

Петра се надяваше всички да си дават сметка, че ако признаят, че знаят от Том Лудата глава, го излагат на опасност. Вероятно смъртна,

ако този откачен имаше власт да раздава правосъдие. Бийн не беше тук, затова най-безопасно бе да се позоват на него.

— О, да, голяма дружинка сте. Предавате си тайни сигнали, саботирате плановете, които подготвяте, мислите си, че сме прекалено глупави и няма да забележим. Нима си въобразявахте, че ще ви поверим *истински* бойни плановете, без да ви проверим?

Както обикновено, Петра не можеше да мълчи. Но и не искаше.

— Искаше да видиш кои от нас се чувстват като аутсайдери, за да ги привлечеш на своя страна, така ли? Колко наивно. В Ендъровия джийш няма аутсайдери. Единственият аутсайдер тук си ти.

Всъщност много добре знаеше, че Карн Карби, Шен, Влад и Флай Моло се чувстват като аутсайдери, по различни причини. Тя също. Говореше така само за да ги подтикне да останат солидарни с останалите.

— Сега сигурно ще ни разделиш и ще започнеш да ни обработваш — добави тя. — Прозрачен си, Ахиле, и ти, и плановете ти.

— Не можеш да нараниш гордостта ми, защото нямам. Единствената ми цел е да обединя човечеството под една власт. Русия е единствената държава, единственият *народ* с достатъчно воля за величие и могъщество, за да го постигне. Тук сте, защото може да се окажете полезни. Ако мислите, че сте достойни, ще ви поканим да участвате. Другите ще останат затворени до края на войната. Най-големите некадърници ще върнем вкъщи, надявам се страните ви да ви използват срещу нас. — Ухили се. — Хайде, не провесвайте така носове. Много добре знаете, че вкъщи щяхте да се побъркате. Дори не познавахте хората, при които са ви пратили. Отделили са ви от тях още когато не сте могли да си избършете задниците, без да си нацапате пръстите. Какво са знаели за вас? Какво знаехте за тях? Че са позволили да тръгнете. Аз нямах семейство, Военното училище означаваше по три редовни хранения на ден. При вас обаче е друго, отнели са ви всичко. Не им дължите нищо. Единственото, лично ваше, е умът ви. Талантът ви. Вие сте призвани да бъдете велики. Спечелихте войната срещу бъргерите вместо тях. А те ви пратиха вкъщи, за да могат родителите ви да продължат да ви *отглеждат*.

Всички мълчаха. Петра беше сигурна, че и другите изпитват към тези брътвежи същото презрение като нея. Той изобщо не ги

познаваше. Никога нямаше да ги раздели. Никога нямаше да ги спечели на своя страна. Те знаеха твърде много за него. И не харесваха да ги държат против волята им.

Той също го знаеше. Очите му го издаваха, заблестяха от гняв, когато си даде сметка, че изпитват към него само омраза.

Поне виждаше *нейната* омраза, защото се втренчи в нея, приближи се и се усмихна още по-мазно:

— Петра, радвам се да се запознаем. Момичето, което се оказва толкова агресивно, че се наложи да проверят ДНК-то му, за да се уверят, че не е момче.

Петра почувства, че пребледнява. Никой не би трябвало да знае за това. Изследването бе направено по искане на училищните психолози, които решиха, че омразата ѝ към тях е симптом на заболяване, не нормална реакция на глупавите им въпроси. Това изобщо не би трябвало да фигурира в досието ѝ. Но явно някъде имаше документ. С това, разбира се, Ахил им даваше да разберат едно — той знаеше всичко. А като страничен дивидент с репликата си караше другите да се замислят дали Петра също не е чалната.

— Тук сте десет. Само двама от славния отряд ги няма. Ендър Велики — геният, пазителят на светия граал — отпраши нанякъде да създава колония. Когато стигне, ще сме минали петдесетте, а той ще е още дете. Ние ще ковим историята. А той е история.

Ахил се засмя на собствената си шега.

Петра знаеше, че подигравките по адрес на Ендър няма да проработят. Ахил си мислеше, че десетимата също страдат от болни амбиции, също са се стремили да заемат мястото на Ендър и трудно са понесли, че той ги командва. Мислеше си, че всичките изгарят от завист — защото той на тяхно място би се изял отвътре. Но грешеше. Нищо не разбираше. Ендър им *липсваше*. Те бяха Ендъровият джийш. А този нещастник си въобразяваше, че може да ги сплоти като екип, както бе сторил Ендър.

— Остава Бийн — продължи Ахил. — Най-малкият от вас, пред чиито резултати всички изглеждате като бавноразвиващи се. Той може да ви преподава уроци как да командвате войски — само дете може би няма да разберете нищо, толкова е гениален. Къде *може* да е? Да липсва на някого?

Никой не проговори. Този път обаче Петра знаеше, че зад мълчанието се крие друго чувство. Някои не обичаха Бийн. Не заради гениалността му, или поне никой не признаваше, че го мрази за това. Дразнеха се, защото винаги смяташе, че знае всичко. Също деликатните моменти на Ерос преди идването на Ендър, когато Бийн на практика беше командир на отряда — някои от тях трудно приемаха заповеди от по-малко момче. Може би тук Ахил налучка правилно.

Само дето никой не се гордееше с тези чувства и излагането им на показ нямаше да ги накара да заобичат Ахил. Разбира се, той може би точно това целеше, да ги накара да се засрамят. Ахил може би бе по-голям хитрец, отколкото предполагаша.

А може би не. Опитите му да манипулира тази група от военни гении бяха толкова жалки, че би имал същия ефект, ако носеше клоунски костюм и пукаше балони, пълни с вода, върху главата си.

— А, да, Бийн. С прискърбие трябва да ви уведомя, че вече не е сред живите.

Том Лудата глава не издържа и заяви:

— Лъжеш.

Ахил се развесели:

— Май си мислиш, че знаеш повече от мен.

— Имаме достъп до мрежата — намеси се Шен. — Щяхме да разберем.

— Не сте работили на компютрите от десет часа снощи. Как можете да знаете какво се е случило, докато сте спали? — Ахил погледна часовника си. — Оп, пардон, прави сте. *В момента* Бийн е още жив. Остават му още петнайсетина минути. После... бум! Една хубава малка ракетка ще го прасне в креватчето му. Не се наложи да подкупваме гръцките военни, за да ни дадат местонахождението му. Те ни го поднесоха на тепсия.

Сърцето на Петра се сви. Ако Ахил можеше да организира отвличането им, сигурно можеше да уреди и убийството на Бийн. Да убиеш някого винаги бе по-лесно, отколкото да го заловиш жив.

Дали Бийн е забелязал посланието с дракона и е предал информацията? Защото ако загинеше, нямаше кой друг да свърши тази работа.

Тя веднага се засрами, че при новината за смъртта на Бийн първата ѝ мисъл бе за себе си. Това обаче не означаваше, че не я е

грижа за другаря им. Просто му имаше толкова голямо доверие, че залагаше всичките си надежди на него. Ако загинеше, надеждите ѝ умираха с него. Не беше непочтено да си го помисли.

Непочтено бе да го каже на глас. Но човек не може да управлява мислите си. Може би Ахил лъжеше. А може би Бийн щеше да оцелее или да се измъкне. Пък дори да загине, навярно вече бе разшифровал посланието. Или пък не? Петра нямаше как да промени нещата.

— Какво, никой ли няма да заплаче? — изненада се Ахил. — А пък аз си мислех, че сте приятели. Май само сте се престрували. — Изкиска се. — Е, няма какво повече да ви кажа. — Обърна се към един от войниците при вратата. — Действайте.

Войникът излезе. Чува няколко реплики на руски. В стаята нахълтаха шестнайсет войници, разделиха се, по двама за всяко дете.

— Сега ще ви разделим — обясни Ахил. — Никой да не си мисли, че може да се измъкне. Ще имате възможност да си пишете електронни писма. Искаме да продължите да си сътрудничите. Все пак вие сте най-острите военни умове, които човечеството може да изстиска в момент на нужда. Всички много се гордеем с вас и с нетърпение очакваме да видим плодовете на труда ви в най-близко бъдеще.

Едно от децата се изпърдя шумно.

Ахил се усмихна снизходително, намигна на Петра и излезе.

След десет минути ги качиха на различни коли, закараха ги в различни посоки, на незнайни места някъде из просторите на най-голямата страна в света.

ВТОРА ЧАСТ СЪЮЗНИЦИ

ШИФЪРЪТ

До: Graff.pilgrimage@colmin.gov

От: Konstan.Briseis@helstrat.gov

Тема: Изтичане

Ваше превъзходителство, пиша ви лично, защото бях най-ожесточеният противник на плана ви за снемане на охраната на младия Юлиан Делфики. Оказва се, че съм грешал. Току-що научихме, че апартаментът, в който държахме него и семейството му, е бил поразен от ракета. Двама войници са загинали. В съгласие със съвета ви, официално огласихме, че младият Делфики е загинал при атентата. Стаята му е била поразена през нощта и той щеше да бъде убит вместо войниците, които спяха там. Очевидно някой е проникнал много дълбоко в системата ни. Вече не се доверяваме на никого. Вие реагирахте съвсем навреме и съжалявам, че ви забавих. Гордостта ми от военната мощ на Елада ме заслепи. Както виждате, говоря общофлотски, не смятам за нужно да важнича повече пред един истински приятел на Гърция. Благодарение на вас едно голямо богатство на нацията бе спасено.

* * *

Ако Бийн трябваше да се крие, Араракуара бе идеалното място. Градчето, наречено на един вид папагали, беше като музей на открито, с павирани улици и стари къщи. Не бяха особено красиви или живописни — дори катедралата бе доста прихлупена и не особено стара, завършена едва през двайсети век, но все пак тук цареше спокойният дух, характерен за Бразилия навремето. Близкият град

Рибейрау Прету се бе превърнал в мегаполис, многократно надхвърлящ размерите на Араракуара. И макар че животът течеше достатъчно в крак с времето — по улиците се чуваше колкото португалски, толкова и общофлотски — тук Бийн се чувстваше като у дома си повече отколкото в Гърция, където желанието да бъдеш пълноценен европеец и в същото време чист грък изкривяваше живота и нравите.

— Недей да свикваш — предупреди го сестра Карлота. — Няма да се задържа.

— Ахил е дяволът, не Господ. Не може да достигне навсякъде. Не може да ни открие, ако не оставяме следи.

— Не е нужно да търси навсякъде. Достатъчно е да ни намери, където сме.

— Омразата го заслепява.

— Страхът изостря сетивата му.

Бийн се засмя — това беше стара игра между тях.

— Навярно похитителят на другите деца не е Ахил.

— Навярно не гравитацията ни държи на Земята, а някаква друга сила с подобни свойства — отбеляза Карлота.

Тя също се засмя.

Сестра Карлота беше добър спътник. Имаше чувство за хумор. Разбираше шегите му и нейните го забавляваха. Но най-вече обичаше да прекарва дълги часове, без да продума, и да се занимава мълчаливо, докато той си върши работата. Когато разговаряха, използваша особен съкратен начин на изразяване — и двамата знаеха важните неща, достатъчно беше единият да загатне нещо и другият щеше да го разбере. Това не означаваше, че бяха сродни души в хармония помежду си. Просто жизнените им пътища се сближаваха в определени точки — и двамата се криеха, и двамата бяха отделени от близките си, имаха общ враг, който желаше смъртта им. Нямаха за кого да клюкарят, защото не познаваха никого. Нямаха какво да обсъждат, защото нямаха общи интереси освен настоящия проблем: да установят къде са затворени децата и на коя държава служи Ахил (или тя му служи), да разберат накъде отива светът, за да му повлияят, може би да променят хода на историята.

Такава поне бе целта на сестра Карлота и Бийн беше готов да участва в плана ѝ, доколкото проучванията, необходими за първите две

задачи, бяха необходими и за последната. Той не беше сигурен, че много му дреме за историята и бъдещето.

Веднъж го сподели пред сестра Карлота и тя се усмихна:

— За външния свят ли не те е грижа, или за бъдещето като цяло, включително твоето?

— Защо е необходимо да уточнявам за какво не ми дреме?

— Защото ако не ти дреме за собственото ти бъдеще, щеше да ти е все едно дали ще си жив, за да го видиш, и нямаше да си даваш толкова труд да се спасиш.

— Аз съм бозайник. Опитвам се да оцелея независимо дали го искам или не.

— Ти си чедо Божие и не ти е все едно какво ще се случи с другите Му рожби, ако ще да не го признаваш пред себе си.

Готовият ѝ отговор не го притесни, защото го очакваше — всъщност сам го беше провокирал, понеже обичаше да си мисли, че ако съществува, Господ ще се грижи и за Бийн. Не, разтревожи го леката сянка, която за миг мина през лицето ѝ. Едва видима промяна на изражението, израз на скрито чувство, който не би забелязал, ако не познаваше толкова добре лицето ѝ — върху което толкова рядко виждаше отрицателни емоции.

„Нещо, което казах, я натъжи. И тя иска да скрие тъгата си от мен. Какво казах? Че съм бозайник? Тя е свикнала на подигравките ми с религията ѝ. Че може да не искам да живея вечно? Може би се тревожи, че съм потиснат. Или че се старая да живея вечно въпреки желанията си? Може би се бои, че ще загина млад.“ Е, нали точно затова бяха в Араракуара — за да избегне преждевременната смърт. И нейната също. Бийн обаче не се съмняваше, че ако насочат оръжие срещу него, тя, без да се замисля, ще скочи да го закрие и да поеме куршума вместо него. Не можеше да разбере защо. Той не би сторил същото за нея, за никого. Би се опитал да я предупреди, да я издърпа или да нападне убиеца, каквото и да е, за да запази и двамата. Но не би жертвал живота си, за да я спаси.

Може би това бе характерно за жените. Или възрастните винаги се жертваха така за децата. Да дадеш живота си, за да спасиш друг. Да прецениш, че твоето оцеляване е по-маловажно от чуждото. Бийн не проумяваше как е възможно човек да мисли по такъв начин. Не би ли трябвало животинското в тях да надделее и всеки да действа за

запазване на собствения си живот? Бийн никога не се беше опитвал да потиска инстинкта си за самосъхранение, но се съмняваше, че ще успее, дори да иска. Е, може би по-възрастните бяха по-склонни да се разделят с живота си, след като вече са изхарчили основната част от началния си капитал. Разбира се, имаше логика родителите да се жертват за рожбите си, особено твърде старите, които вече не могат да имат деца. Но сестра Карлота никога не е имала деца. И Бийн не беше единственият, за когото бе склонна да се жертва. Тя бе готова да скочи пред куршума за всеки непознат. Оценяваше живота си по-ниско от всеки друг. А това я отчуждаваше от него.

„Оцеляването не на най-приспособените, а моето — това е основната цел на съществуването ми. Това е главната причина да извърша всичко, което съм сторил досега. Понякога чувствах състрадание — когато единствен в Ендъровия джийш съзнателно изпраща хора на сигурна смърт. Бих ли отишъл на тяхно място, бих ли изпълнил заповедта? Да загина в името на непредсказуемото бъдеще на идните поколения, които дори няма да знаят името ми?“

Бийн се съмняваше.

С удоволствие би служил на човечеството, ако така служеше и на себе си. Да воюва срещу формиките редом с Ендър и другите деца — в това имаше логика, защото спасявайки човечеството, спасяваше и Бийн. Ако оставайки жив някъде на планетата, щеше да вгорчи живота на Ахил, да притъпи бдителността му, да го тласне към грешен ход, който да го направи по-уязвим — е, това беше допълнителна екстра, с която в стремежа си да оцелее Бийн щеше да даде на човечеството възможност да се отърве от един изверг. И понеже най-сигурният начин да се спаси бе да открие Ахил и да го убие първи, най-вероятно щеше да стане един от най-великите герои в човешката история. Макар че, като се замислеше, не си спомняше нито един убиец, който да е станал герой. Брут може би. Репутацията му имаше възходи и спадове. Повечето убийци обаче се споменаваха с презрение. Вероятно защото онези, които успяваха, избираха най-безобидните жертви. А когато всички се съгласят, че един изверг заслужава да бъде убит, той вече има твърде много власт и е твърде бдителен, за да допусне такъв ход.

Опита се да го обсъди със сестра Карлота, но така не си изясни нищо.

— Не мога да споря с теб, затова се чудя защо изобщо ми го казваш. Знам само, че в никакъв случай няма да ти стана съучастничка.

— Не мислиш ли, че това е самозащита? — възрази Бийн. — Какво, да не искаш да стане като в глупавите стари филми, когато добрият герой не може да убие злодея, само защото мръсникът е невъоръжен?

— Христос учи да обичаш врага си, да правиш добро на онзи, който те мрази.

— Какъв е изводът? Най-хубавото, което можем да направим за Ахил, е да му изпратим адреса си и да чакаме наемните му убийци.

— Не говори глупости — възрази тя. — Христос казва да правим добро на врага си. За Ахил няма да е добре, ако ни намери, защото тогава ще ни убие и ще отговаря за още едно убийство пред Божия съд. Най-доброто, което можем да направим за Ахил, е да не допускаме да ни убие. И ако наистина го обичаме, ще му попречим да управлява света, защото властта само ще му даде повече възможности да върши грехове.

— Не е ли по-добре да обичаме стотиците или хиляди хора, които ще умрат във войните, планирани от него?

— Тях също ги обичаме. Но ти си заблуден като толкова много хора, които не разбират Божия замисъл. Мислиш си, че смъртта е най-лошото, което може да се случи на човек. За Господ обаче тя означава, че се връщаш у дома малко по-рано от заплануваното. За Господ най-ужасното нещо в живота е, ако човек приеме греха и отхвърли радостта, която Той му предлага. Затова от всички, които ще загинат във войните, смъртта ще бъде трагична само за онези, които се поддадат на греха.

— Защо тогава си даваш толкова труд да ме запазиш жив? — попита Бийн, макар че вече се досещаше за отговора.

— Искаш да кажа нещо, което ще отслаби позицията ми. Например, че и аз изпитвам човешки чувства и искам да те спася от смъртта, защото те обичам. Това е вярно. Нямам деца, но ти си ми като син и ще съм дълбоко покрусена, ако загинеш от ръката на това побъркано момче. Истината обаче, Юлиан Делфики, причината толкова ревностно да работя за оцеляването ти е, че ако умреш сега, най-вероятно ще отидеш в ада.

За негова изненада, Бийн се засегна. Достатъчно познаваше мисленето на Карлота, за да предвиди това изказване, но при все това от думите ѝ го заболя.

— Не смятам да се покайвам и да се кръстя, затова вероятно така или иначе ще съм за ада. Когато и да умра, аз съм обречен.

— Глупости. Разбирането ни за християнската доктрина не е съвършено. Каквото и да приказват папите, аз нито за секунда не мога да допусна, че Господ ще осъди на вечни мъки милиардите си чеда, които се раждат и умират, без да приемат светото причастие. Не, мисля, че ще отидеш в ада, защото въпреки гениалността си ти нямаш морал. Моля се преди смъртта си да осъзнаеш, че има висши закони, по-важни от обикновеното оцеляване, по-висши каузи, на които да служиш. Когато се посветиш на такава велика кауза, моето момче, *тогава* няма да се боя, че ще умреш, защото знам, че справедливият Бог ще ти прости за късогледството, което ти пречи да приемеш християнската истина.

— Ти наистина си еретичка. Тези измислици не биха минали пред никой свещеник.

— Дори аз не ги приемам — призна Карлота. — Но не познавам човек, който да няма двойна доктрина — една, в която *вярва*, че вярва; и друга, според която се мъчи да живее. Аз просто съм от малкото, които знаят разликата. Ти, моето момче, не си от тях.

— Защото не вярвам в никоя доктрина.

— Това — натърти Карлота — доказва тезата ми. Убеден си, че вярваш само в онова, в което вярваш, че вярваш; че си напълно сляп за онова, в което *всъщност* вярваш, без да вярваш, че вярваш в него.

— Трябвало е да се родиш в друга епоха. Ако можеше да те чуе, Тома Аквински щеше да си оскубе косите. Ницше и Дерида щяха да те обвинят, че им мътиш мозъците. Само инквизицията щеше да знае какво да прави с теб — да те опече на бавен огън.

— Не ми казвай, че си чел Ницше и Дерида. Или Тома Аквински.

— Не е нужно да изядеш цяла фъшкия, за да разбереш, че не е торта.

— Ти си нагло, невъзможно хлапе.

— Но, Джебета, аз не съм *истинско* хлапе.

— Със сигурност не си кукла, поне не *моя* кукла. Отивай сега навън да си играеш. Имам работа.

Да го изпрати навън не беше наказание. Сестра Карлота го знаеше. Откакто свързаха компютрите си с мрежата, прекарваха по-голямата част от деня на закрито, събираха информация. Карлота, чиято самоличност бе защитена от компютърната система на Ватикана, поддържаше контакти с всичките си стари приятели, използваше старите си източници и само внимаваше да не издаде къде се намира, дори в кой часови пояс. Бийн обаче трябваше всеки път да си създава нови профили, да се крие зад двойни сървъри за анонимни пощенски адреси и дори в този случай не използваше един псевдоним за повече от седмица. Не поддържаше контакти с други хора и затова нямаше източници.

Когато се нуждаеше от определена информация, търсеше помощ от Карлота; след това тя преценяваше дали може да поиска сведенията направо, или има опасност да издаде местоположението им. В повечето случаи не смееше. Затова Бийн бе ограничен в търсенията си, но въпреки недостатъците имаше едно предимство: обработваше всички данни лично — а той бе хлапето, което получи най-висока оценки от тестовете във Военното училище.

За жалост истината не признава много такива заслуги. Тя не ти се показва сама само защото е осъзнала, че рано или късно ще я разкриеш.

Бийн издържаше само по няколко часа, преди да се ядоса и да излезе. И не го правеше единствено за да си почине от работата.

— Климатът ми харесва — заяви веднъж, преди, плувнал в пот, да отиде да се изкъпе за трети път този ден. — Роден съм да живея на горещина и влага.

Отначало тя настояваше да го придружава навсякъде, но скоро Бийн успя да я убеди за няколко неща. Първо, изглеждаше достатъчно голям, за да не се влачи навсякъде с баба си — „аво Карлота“, както я наричаше тук. Второ, тя така или иначе не можеше да го защити, понеже нито беше въоръжена, нито имаше някакви бойни умения. Трето, той познаваше добре живота на улицата и макар че Араракуара далеч не беше толкова опасна като Ротердам в ранните му години, Бийн вече бе направил мислена карта на града със стотици скривалища и пътища за бягство, просто по навик. Когато осъзна, че тя ще се нуждае много повече от закрилата му, отколкото той от нейната,

Карлота най-после му разреши да излиза сам, стига да се старее да не се набива на очи.

— Не мога да попреча на хората да обръщат внимание на едно туристче.

— Не приличаш на чужденец — възрази тя. — Средиземноморският тип е обичаен тук. Просто се старай да не говориш много. Придавай си такъв вид, сякаш имаш неотложна работа, но не бързаш прекалено много. Ама всъщност нали *ти* си ме учил, че това е най-добрият начин да не се набиваш на очи.

И така, днес, няколко седмици след пристигането им в Бразилия, той се разхождаше по улиците на Араракуара и се чудеше коя велика кауза би го направила достоен в очите на сестра Карлота. Защото въпреки религиозните ѝ глупости си струваше да се стреми към *нейното* одобрение, не към Божието, стига това да не пречеше на плановете му да остане жив. Достатъчно ли беше да бърка в здравето на Ахил? Да му се противопоставя? Или трябваше да стори още нещо?

На върха на един от многото хълмове в Араракуара имаше сладоледаджийница, собственост на потомци на японски емигранти. Продаваха сладолед от векове, както гордо гласеше рекламата им, и това развесели и същевременно трогна Бийн в светлината на казаното от Карлота. За това семейство правенето на замразен и подсладен плодов сок във фунийки или купички бе достатъчно велика кауза за векове напред. Какво по-банално от това? При все това Бийн стана постоянен клиент, защото сладоледите им бяха вкусни, а и като се замислеше колко хора са спирали тук и са се наслаждавали на аромата и сладостта на десертите през изминалите две или три столетия, каузата им вече не му изглеждаше толкова маловажна. Предлагаха нещо наистина хубаво, което правеше живота на хората по-добър. Това не беше благородна кауза, за която ще пише в историческите книги. Но не беше и безсмислено. Човек може да прекара живота си по много по-лош начин от това, да продава сладолед.

Бийн не знаеше какво означава да се посветиш на някаква кауза. Дали трябваше да оставиш някой друг да решава вместо теб? Абсурд. По всяка вероятност на Земята нямаше по-умен човек от него и макар това да не го правеше безгрешен, със сигурност би било глупаво да отстъпи правото за вземане на решения на друг, който *по-вероятно* можеше да сбърка.

Защо си губеше времето с пропитата с прочувственост философия на Карлота, сам не знаеше. Несъмнено бе една от грешките му — човешките емоции надделяваха над неестествения му интелект, който за негово съжаление само понякога контролираше мислите му.

Сладоледът му свърши. Беше го изял, без да усети. Надяваше се поне устата му да се насладила на вкуса, защото го беше изял машинално, потънал в мислите си.

Бийн хвърли чашката и продължи по пътя си. Един велосипедист го задмина. Цялото му тяло се тресеше, вибрираше, подскачаше, докато караше по паважа. „Това е човешкият живот — помисли си Бийн. — Толкова много подскачаме, че нищо не виждаме ясно.“

Вечеряха боб, ориз и разварено телешко в стола на пансиончето. С Карлота се хранеха мълчаливо, слушаха хората, тракането на чинии, звъна на прибори. Ако разговаряха, винаги имаше опасност да изпуснат някаква информация, която би могла да привлече вниманието. Например защо жена, която говори като монахиня, има внук. Защо това момче с вид на шестгодишно говореше като професор по философия? Затова се хранеха мълчаливо и разговаряха само с келнера.

След вечеря, както обикновено, влязоха в мрежата, за да проверят електронните си писма. Писмата на Карлота бяха интересни и истински. Тази седмица Бийн се представяше за жена на име Лети, която пишеше дисертация и се нуждаеше от сведения, но нямаше време за личен живот и затова енергично отклоняваше всеки опит за приятелски разговор или свалка. Засега обаче не намираха следи за присъствието на Ахил в поведението на никоя държава. Повечето страни просто нямаха възможност да отвлекат Ендървия джийш за толкова кратко време, а от онези, които имаха, Бийн не можеше да изключи никоя, защото не проявяваха нито надменност, нито агресивност и незачитане на закона. Самата Бразилия можеше да го е направила — бившите му другари от Войната с формиките можеха да са затворени дори тук, в Араракуара. Може би рано сутрин чуваха тракането на боклукчийската кола, която щеше да откара изхвърлената от него сладоледена кофичка.

— Не знам защо хората изпращат тези глупости — измърмори Карлота.

— Кое? — попита Бийн, доволен от този повод да отмести очи от компютъра си.

— Ами, тези глупави, суеверни, носещи късмет дракони. Навъдили са се вече десетина различни рисунки.

— А, да, навсякъде са. Вече не им обръщам внимание. Всъщност защо дракони?

— Мисля, че тази е най-старата. Поне нея видях най-напред. Със стихчето. Ако Данте беше жив, сигурна съм, че щеше да отреди специално място в ада за хората, които разпространяват такива неща.

— Какво стихче?

— „На всеки свой приятел дракона прати. За щастието ключа той в този ден държи.“

— Аха, драконите носят щастие. Всъщност какво искат да кажат с това стихче? Че в картинката има някакъв ключ? Че само днес можеш да намериш щастието?

Карлота се изкиска.

Отегчен от четене на писма, Бийн продължи да бърбори:

— Драконите не винаги носят късмет. Наложих се да разпуснат армия „Дракон“ във Военното училище, толкова лош късмет имаше. Докато не я възстановиха за Ендър. Дадох му я, защото си мислех, че носи лош късмет, и по всякакъв начин се опитвах да му пречат.

Изведнъж му хрумна нещо, съвсем бегло, но го накара да се сепне.

— Я ми препрати рисунката.

— Сигурно вече я имаш в десетки писма.

— Не искам да я търся. Изпрати ми я.

— Още ли се подвизаваш като Лети? Не си ли с този профил от две седмици?

— От пет дни.

След няколко минути рисунката се появи на екрана му и той се вгледа внимателно в нея.

— Какво, за бога, толкова те интересува тази рисунка? — попита Карлота.

Той я погледна и установи, че го наблюдаваше внимателно:

— Не знам. Защо толкова се интересуваш какво ме е заинтересувало?

Усмихна се.

— Защото явно мислиш, че е нещо важно. Може да не съм гений като теб, но доста добре те познавам. Усещам, когато нещо ти направи впечатление.

— Просто съвпадението на дракона с комбинацията „ден държи“. Защо точно „в този ден“? И какъв ключ държи?

— Какво толкова?

— „Д-ендър-жи“. Ендър. Ендъровата армия се казваше „Дракон“.

— Твърде произволно предположение.

— Вгледай се в рисунката. В средата, където чертите са най-сложни. Една линия е прекъсната. Точките не съвпадат. Разположени са хаотично.

— Прилича ми на грешка в програмата.

— Ако си в плен и имаш достъп до компютър, но всяко съобщение се проверява, как ще изпратиш послание за помощ?

— Нали не мислиш, че това е послание от...?

— Нямам представа. Но след като допуснахме, че е възможно, не пречи да проверим.

Бийн отвори рисунката в графична програма и се вгледа в линията с хаотично разположени точки.

— Да, разположени са случайно, по цялата линия. Мястото ѝ не е тук. И не е грешка на програмата, защото иначе рисунката е чиста, освен съседната линия, която също е частично прекъсната. Ако беше грешка, несъвършенствата щяха да са разпределени случайно.

— Провери тогава какво е! Не съм компютърен гений, монахиня съм.

Бийн изолира двете линии в отделен файл и извади кодирането им на компютърен език. В еднобитов и двубитов формат не приличаше на смислен текст, но това беше нормално. Ако приличаше, никога нямаше да го допуснат да излезе. Значи, ако беше съобщение, би трябвало да е допълнително кодирано.

През следващите няколко часа Бийн написа програми, с които да обработи данните, съдържащи се в линиите. Опита с математически схеми и графични интерпретации, но през цялото време знаеше, че не би трябвало да е чак толкова сложно. Защото онзи, който го беше създал, би трябвало да е работил без помощта на компютър. Трябваше да е нещо сравнително просто, с цел да издържи само повърхностно преглеждане.

Пак опираше до начините за трансформиране на двоичния код в текст.

Скоро измисли схема, която изглеждаше обещаваща. Двубитов текстов код, но изместен надясно с по една позиция за всеки символ, освен когато изместването би довело до двусмислица, в такъв случай — изместване с две позиции. Така истинските букви никога нямаше да се появят, ако някой анализира файла с обикновена декодираща програма.

Когато пробва метода с едната линия, получи само букви, което не би могло да се получи случайно. Другата линия обаче даваше безсмислица.

Затова той промени кода с една позиция вляво и пак получи последователност от букви.

— Готово. Наистина е послание.

— Какво гласи?

— Нямам ни най-малка представа.

Карлота стана, приближи се и погледна над рамото му.

— Дори не прилича на човешки език. Няма обособени думи.

— Нарочно е така — обясни Бийн. — Ако беше разделено на думи, щеше да личи, че е съобщение. Най-лесният начин за дешифриране на тайни послания е, като следиш дължината на думите и честотата на срещане на определени комбинации от символи. В общофлотския трябва да търсиш къси думички като „и“, „или“ и „не“.

— Дори не знаем на какъв език е.

— Не, но би трябвало да е общофлотски, защото знаят, че го изпращат на някого, който няма ключ към шифъра. Трябва да е дешифрируемо, значи — на общофлотски.

— Тоест едновременно го правят трудно и лесно.

— Именно. Лесно за мен, трудно за всеки друг.

— Стига, бе. Не ми казвай, че е написано за теб.

— Ендър. Дракон. Аз бях в армия „Дракон“, за разлика от повечето от тях. Пък и към кого друг могат да се обърнат? Аз съм навън, те са вътре. Знаят, че всички освен мен са заловени. Аз съм единственият, към когото могат да се обърнат.

— Да нямате някакъв таен код?

— Не, но имаме еднакви познания по жаргона на Военното училище. Ще видиш. Ще го дешифрирам благодарение на думи, които

само аз знам.

— Ако е от тях.

— Със сигурност е от тях. И аз бих постъпил така. Бих изпратил послание навън. Тази картинка е като вирус. Разпространява се навсякъде, носи посланието на милион места, но никой не се досеща, че е шифър, защото вече си мислят, че разбират какво е. За всеки освен мен това е просто закачка.

— Почти ме убеди.

— Ще го дешифрирам, преди да си легна.

— Още си малък да пиеш толкова много кафе. Ще получиш тремор.

Сестра Карлота се върна на компютъра си.

Тъй като думите не бяха разделени, Бийн потърси други закономерности, които биха могли да му помогнат. Нямахше повтарящи се дву- и трибуквени комбинации. Нищо чудно. Ако той трябваше да съчини такова писмо, също щеше да пропусне предлозите, съюзите, частиците и местоименията.

Не само това, ами и повечето думи вероятно нарочно бяха написани грешно, за да се избегнат зависимостите. Някои думи обаче трябваше да са написани правилно, но да говорят нещо само на запознатите с живота във Военното училище.

Само на две места имаше по-особени комбинации, по една на всеки ред. Едната беше удвояване. Можеше една дума да завършва на буква, с която започва следващата, но Бийн се съмняваше. В съобщението нищо не беше случайно. Другата комбинация бе буква, оградена от две еднакви, от рода на IOI. Затова Бийн написа програмка, която да анализира всички възможни случаи, започвайки от „аба“.

С някои безсмислени комбинации, като „хдх“ и „пфп“, изобщо не се занимава, но трябваше да прегледа всички, които можеха да значат нещо — като „ала“, „ада“, „дед“ или „ефе“. Някои изглеждаха обещаващо и той ги записа във файл, за да ги анализира по-късно.

— Сега пък защо е на гръцки? — попита Карлота.

Пак надничаше над рамото му. Не беше чул кога се е приближила.

— Трансформирах оригиналното съобщение на гръцката азбука, за да не се разсейвам, като се опитвам да търся смисъл в буквите,

които още не съм дешифрирал. Онези, с които работя в момента, са на латиница.

В този момент програмата му показва комбинацията „иги“.

— Лиги — предложи Карлота.

— Може би, но не ми се връзва.

Той започна да проверява в речника думи с „иги“, но резултатът не беше по-добър от „лиги“.

— Трябва ли да е дума? — попита Карлота.

— Е, може да е и число, но тогава си губим времето.

— Не, имах предвид не може ли да е име?

Бийн веднага се досети.

— Леле, колко съм сляп!

Замени буквата преди „иги“ с „у“, а следващата с „н“ и накара програмата да ги сложи в цялото съобщение на мястото на символите със съответния код. Сега двата реда изглеждаха така:

.....Н.....ИИ.....Н.....У.....
ИН.....
...ИН.....
уигин.....
.....

— Не ми прилича на английски — измърмори Карлота. — Би трябвало да има доста повече „и“-та.

— Предполагам, че нарочно са изпуснали повечето букви, особено гласните, тъй че да не прилича на общофлотски.

— Как тогава ще разбереш, че си го дешифрирал?

— Когато видя някакъв смисъл.

— Аз си лягам. Знам, че няма да заспиш, докато не го дешифрираш.

Той дори не забеляза кога се е отдалечила. Беше се заел с двойните букви. Излизаше, че са „ии“, но това не го улесняваше много.

Програмата отново изплю безброй комбинации със съседните букви, но нищо не му се струваше познато, докато не попадна на „жиш“. Обръщението, което другарите на Ендър в последната битка използваша помежду си. „Джийш“.

Възможно ли беше? Определено тази трябваше да е думата.

.....нд...джиш...дн.....у.....
ин.....ж
...ин.....
уигин.....
.....

Ако беше улучил правилно тези 20 букви, оставаха още 36. Бийн разтърка очите си, въздъхна и се залови за работа.

* * *

Събуди се по пладне от миризма на портокал. Сестра Карлота белеше един мексикански.

— Хората ядат тези неща по улиците и плюят люспите по тротоара. Не можеш да го сдъвчеш достатъчно, за да го глътнеш. От него обаче става най-хубавият портокалов сок на света.

Бийн взе резенчето, което тя му предложи. Права беше. Карлота му подаде купичка да изплюе люспата.

— Хубава закуска — отбеляза той.

— Обяд. — Тя вдигна едно листче. — Да разбирам ли, че си го дешифрирал?

Беше отпечатал посланието, преди да си легне.

пмцндрджишзднврусвзвбинбармрзм40соптсбтж
бинокруигинптр

— Ох, не съм го отпечатал с интервалите между думите.

Бийн лапна още едно парче портокал, отиде бос при компютъра, отвори съответния файл и го отпечата. Върна се, подаде листчето на Карлота, изплю люспата, взе си цял портокал от торбата ѝ и започна да го бели.

— Бийн, аз съм обикновена жена. Мога да се досетя за „помощ“ и „Ендър“, но другото...
Бийн взе листчето.

пмщ ндр джиш здн в рус взв бин 6 арм рзм 40 с опт
сбтж
бин откр уигин птр

— Гласните са изпуснати, където може, има и неправилно написани думи. Първият ред гласи: „Помощ. Ендъровият джийш са заедно в Русия...“

— Здн е „заедно“, ясно.

— Да. По-нататък доста се затрудних, докато се досетя, че 6 и 40 са числа. Дешифрирах почти останали символи, преди да ми хрумне. Числата са важни, но няма начин да се досетиш за тях от контекста. Предишните няколко думи са сложени за пояснение. Означава „взводът на Бийн беше 6“ — защото Ендър раздели армия „Дракон“ на пет взвода вместо на обичайните четири, но след това ми даде един допълнителен и стана взвод номер шест. Кой друг ще го знае освен някой, който е бил във Военното училище? Затова само някой като мен би се досетил за числото. Същото е и със следващото. „Армия размер 40“. Всички от Военното училище знаят, че във всяка армия има по четирийсет войници. Ако не броиш командира — тогава стават четирийсет и един, но в случая това не е важно, защото втората цифра има символично значение.

— Откъде си сигурен?

— Защото следващата буква е „с“. „Север“. Посочили са местоположението си. Знаят, че са в Русия. И понеже очевидно могат да видят слънцето или поне сенки по стените, като се има предвид датата, могат приблизително да изчислят на каква географска ширина се намират. Шест четири нула северна. Шейсет и четири градуса северна ширина.

— Освен ако не означава нещо друго.

— Не, написано е така, че да няма двусмислици.

— За теб.

— Да, за мен. Останалото на този ред означава, че „опитват саботажа“. Мисля, че искат да прецакат онова, което руснаците ги карат да правят. Преструват се, че сътрудничат, но им пъхат прът в колелата. Много умно, че го документират по този начин. След военния съд срещу Граф, въпреки че спечели Мравешката война, нашите хора са се постарали изрично да запишат, че не сътрудничат на врага — в случай че противникът победи.

— Добре, но Русия не воюва с никого.

— Полемархът беше руснак и войските на Варшавския договор бяха водещи във Войната на Лигата на Земята. Спомни си. Преди нашествието на формиките Русия най-активно преследваше целите си, хвърли огромни средства, за да принуди човечеството да създаде Международния флот. Винаги са се мислили за онеправдани и сега, след победата над бъргерите, съвсем логично е да се стараят да наваксат. Те не се смятат за злодеи, мислят се за единствените, които имат достатъчно воля и средства да обединят света веднъж завинаги. Мислят си, че правят нещо добро.

— Пътят към ада е постлан с добри намерения.

— Общо взето. Наистина, когато готвиш война, трябва да убедиш народа си, че се защитава, че воюваш, защото заслужава да победиш, или го правиш за доброто на други народи. Руският народ приема алтруистичните заблуди не по-трудно от всеки друг.

— Какво гласи вторият ред?

— „Бийн, открий Уигин Питър.“ Искат да намеря големия брат на Ендър. Той не е заминал за колониите с Ендър и Валънтайн. Има голямо влияние в мрежата под псевдонима Лок. Предполагам, че след като Валънтайн замина, вече пише и от името на Демостен.

— И това ли знаеш?

— Знам много неща. Най-важното обаче е, че са добре. Ахил преследва мен и теб, заловил е Ендървия джийш, но дори не подозира за съществуването на брата на Ендър, а дори да знаеше за него, няма да му обърна внимание. И двамата обаче много добре знаем, че Питър Уигин щеше да влезе във Военното училище, ако нямаше един дребен недостатък. И точно този недостатък може би ще ни помогне срещу Ахил.

— А може би заради този недостатък на света ще му е все едно дали победата ще е на Питър, или на Ахил.

— Няма как да знаем, докато не го открием, нали?

— За да го откриеш, Бийн, трябва да се покажеш.

— Да, не е ли вълнуващо?

Бийн заподскача като дете, на което са обещали, че ще го заведе в зоопарка.

— Играеш си с огъня.

— Ти сама искаше да си намеря благородна кауза.

— Питър Уигин не е кауза. Той е опасен. Не си чул какво говори за него Граф.

— Напротив. Откъде мислиш, че знам за него?

— Може да се окаже, че не е по-добър от Ахил.

— Вече знам със сигурност, че в някои отношения е по-добър от Ахил. Първо, не се опитва да ни убие. Второ, вече има огромна мрежа от връзки с хора из целия свят, някои от които знаят, че е още дете, но повечето нямат представа. Трето, амбициозен е като Ахил, но Ахил вече е събрал почти всички деца, определени за най-способните военачалници на света, докато Питър ще има само един. Мен. Едва ли е толкова глупав, че да не ме използва.

— Да те *използва*. Обърни внимание на думата, Бийн.

— Е, *ти* не си ли използвана в *твоята* кауза?

— От Господ, не от Питър Уигин.

— Обзалагам се, че заповедите на Питър Уигин ще са доста по-ясни от Божиите. Пък и ако не ми хареса за какво ме използва, винаги мога да го зарежа.

— С човек като Питър Уигин не винаги можеш да се откажеш.

— Няма да ме накара да мисля по начин, по който не искам да мисля. Ако не е адски глупав гений, би трябвало да го съзнава.

— Чудя се дали Ахил си дава сметка за това, като иска да използва другите деца.

— Именно. Сравни Питър и Ахил. Какви са шансовете Уигин да е по-лошият?

— Малки.

— Тогава да се залавяме за работа и да измислим начин да се свържем с Лок, без да издаваме самоличността и местонахождението си.

— Преди да напуснем Бразилия, трябва да се запася с още дебелолюспести портокали.

Едва тогава забелязаха, че са изяли цяла торба плодове.

— Аз също — отбеляза той.

Когато излизаше с празна торба в ръка, Карлота спря на вратата.

— Добре се справи с дешифрирането, Юлиан Делфики.

— Благодаря, бабо.

Тя се усмихна и излезе.

Бийн взе писмото и отново го прегледа. Единствената дума, която не беше разтълкувал напълно пред сестра Карлота, бе „птр“. Не мислеше, че означава „Питър“. Би било излишно повторение. „Уигин“ бе достатъчно, за да се досети за кого става дума. Не, „птр“ накрая беше подпис. Посланието бе от Петра. Можеше да се опита да пише направо на Питър Уигин, но беше предпочела да пише на Бийн, закодирано по начин, който Питър никога нямаше да разбере.

„Тя разчита на мен.“

Бийн знаеше, че другите в джийша на Ендър го мразеха. Не много, съвсем мъничко. Преди пристигането на Ендър в Командната школа на Ерос военните бяха назначили Бийн за командир в тренировъчните битки, макар че беше най-малкият, дори по-малък от Ендър. Той знаеше, че се е справил добре и е спечелил уважението им. Но никак не им харесваше да получават заповеди от него и много се зарадваха, когато Ендър дойде и Бийн стана обикновен войник като тях. Никой не му каза: „Отлично, Бийн“ или поне „Хей, добре стана“. Освен Петра.

На Ерос тя стори за него същото, което Николай направи във Военното училище — от време на време му казваше по някоя мила дума. Сигурен беше, че нито Николай, нито Петра съзнаваха колко важна е била за него тази непринудена доброта. Винаги щеше да си спомня, че когато е имал нужда от приятел, те двамата са били до него. По не съвсем случайно стечение на обстоятелствата Николай се оказа негов брат. Означаваше ли това, че Петра му е сестра?

Сега Петра търсеше помощта му. Разчиташе, че той ще забележи посланието, ще го дешифрира и ще действа.

В архивите на Военното училище имаше документи, според които Бийн не беше човек, а от изпуснати думи знаеше, че дори Граф понякога мисли така. Знаеше, че Карлота го обича, но обичаше повече Исус, пък и беше монахиня и се отнасяше към него като с дете. Можеше да разчита на нея, но тя не разчиташе на него.

На Земята, преди да замине за Военното училище, единствената приятелка на Бийн се казваше Поук, но Ахил я уби. Уби я броени минути, след като Бийн я остави сама. Той веднага осъзна грешката си, върна се тичешком, за да я предупреди, но намери още топлото ѝ тяло, плаващо в Рейн. Бе загубила живота си, опитвайки се да го спаси, а той не успя да я предпази.

Посланието на Петра означаваше, че може би сега има друга приятелка, която се нуждае от него. И този път нямаше да ѝ обърне гръб. Сега беше негов ред да спаси приятел или поне да се опита с цената на живота си.

„Какво ще кажеш за тази кауза, сестро Карлота?“

ПУБЛИЧНО РАЗКРИВАНЕ

До: Demosthenes.Tecumseh@freeamerica.org,
Locke.erasmus@polnet.gov
От: нямазначение@firewall.set
Тема: Ахилесовата пета

Драги Питър Уигин,

В тайно писмо до мен отвличените деца потвърдиха, че са (или са били, когато е било изпратено) заедно в Русия близо до четирийсет и шестия паралел и се опитват да саботират дейността на онези, които искат да използват военния им талант. Тъй като несъмнено скоро ще бъдат разделени и често ще се местят, точното им местоположение не е важно. Убеден съм, вече сте се досетили, че Русия е единствената страна с амбиции и средства да отвлече всички членове на Ендъровия джийш.

Несъмнено съзнавате, че е невъзможно да бъдат спасени с военна намеса — при най-малкия опит за изтеглянето им със сила, те ще бъдат убити, за да се лиши врагът от възможност да ги използва. Не е изключено обаче да се убедят руското правителство и някои от онези, които ги държат, че ще е в интересите на Русия, ако децата бъдат освободени. Това може да се постигне чрез разобличаване на лицето, което почти със сигурност стои зад този безразсъден ход, а псевдонимите, под които пишете, са изключително удобни за тази цел.

Затова предлагам да проведете малко разследване на проникването с взлом в една строго охранявана психиатрична клиника за криминално проявени лица в Белгия по време на Войната на Лигата. Трима надзиратели са били убити, а всички затворници — освободени. Скоро след това всички без един отново са били заловени. Единственият, който се е измъкнал, е бивш ученик във

Военното училище. Той стои зад отвличанията. Когато се разкрие, че този психопат държи децата, в руското командване ще настъпят сериозни разногласия. Така висшите военни ще имат и жертвена овца, ако решат да освободят децата.

Не се опитвайте да ме откриете на този електронен адрес. Той вече не съществува. Ако от проучванията, които ще направите, не се досетите кой съм и как да ме намерите, така или иначе няма да има за какво да си говорим.

* * *

Когато отвори писмото до Демостен и установи, че е същото, което бе изпратено до Лок, сърцето на Питър се сви. Поздравът „Драги Питър Уигин“ го потвърждаваше — някой друг освен полемарха бе разкрил самоличността му. Очакваше най-лошото — изнудване или настояване да подкрепи една или друга кауза.

За негова изненада нямаше нищо подобно. Някой твърдеше, че е получил писмо от отвлечените деца — и му предлагаше изкушаващ план за действие. Разбира се, веднага провери в мрежата и откри данни за проникването в строго охраняваната клиника в Генк. По-трудно му беше да намери информация за избягалия затворник. За целта от името на Демостен помоли за помощ един познат в законозащитната система на Германия, а след това (като Лок) се свърза с Антисаботажната комисия към Канцеларията на хегемона.

Името го накара да се засмее, защото беше тема на писмото. Ахил, или както се произнасяше на родния му език „Ашил“. Сираче, спасено от улиците на Ротердам не от друг, а от някаква монахиня, работеща в отдела за набиране на кадри във Военното училище. Ахил бил опериран за коригиране на единия крак, след което постъпил в училището, но само след няколко дни един от другите ученици го разобличил като сериен убиец, макар че все още не бил очистил никого там.

Списъкът на жертвите беше интересен. Убивал всеки, пред когото се е почувствал безпомощен или уязвим. Включително лекаря,

който му оправил крака. Странен начин да се отблагодариш.

Когато свърза данните, Питър се убеди, че анонимният му дописник е прав. И фактът, че този психопат използва децата за военни цели, означаваше, че руснаците не знаят нищичко за криминалното му досие. Която и организация да бе освободила Ахил от психиатричната клиника, тя със сигурност не беше дала информацията на военните, които трябваше да работят с него. Ако се разчуеше, във висшите кръгове на руското правителство щеше да избухне грандиозен скандал.

Пък и дори правителството да не освободеше децата, руската армия ревниво пазеше независимостта си от управлението, особено разузнавателните и специалните служби. Много вероятно беше някое от децата да успее да „избяга“, преди правителството да реагира — разбира се, тези действия на своя глава биха принудили властите да дадат официално становище и да представят „ранното освобождаване“ като своя заслуга.

Възможно беше, разбира се, Ахил да убие едно или няколко от децата, щом разбере, че са го разкрили. Така Питър нямаше да се сблъска с тях в битка. Пък и сега, когато знаеше за Ахил, той бе в много по-добра позиция за евентуалния двубой. Ахил убиваше със собствените си ръце. Понеже това беше глупава постъпка, а Ахил не изглеждаше глупав, вероятно изкушението бе твърде голямо. Хората, които се поддават на изкушения, бяха опасни врагове — но не и непобедими.

За първи път от седмици Питър видя лъч надежда. Ето как се отплащаше работата му като Лок и Демостен — хора, които искаха известна информация да стане публично достояние, му я сервираха наготово, без да поискат нещо в замяна. Властта му в голяма степен се дължеше на тази хаотична мрежа от информатори. Той изобщо не смяташе гордостта си за накърнена от това, че анонимните му дописници го „използват“. Ползата беше взаимна. Пък и Питър си беше заслужил тези ценни подаръци.

При все това Питър винаги гледаше зъбите на харизания кон. От името на Лок и Демостен разпрати писма до приятели и информатори в различни държавни служби, търсейки потвърждение на фактите, които смяташе да изнесе. Възможно ли бе проникването в клиниката да е извършено от руски агенти? Наблюдаваше ли се по сателитите някаква необичайна дейност около шейсет и четвъртия паралел,

съвпадаща с пристигането или откарването на отвлечените деца? Знаеше ли се нещо за местонахождението на Ахил, което би било в противоречие с теорията, че той стои зад отвлеченията?

Два дни му бяха нужни, за да сглоби историята. Първо написа кратка статия от името на Демостен, но осъзна, че тъй като Демостен постоянно предупреждава за руски заговори, може да не го приемат сериозно. Информацията трябваше да бъде изнесена от Лок. Това обаче щеше да е опасно, защото досега Лок гледаше да не се изказва против Русия. Така разкритията за Ахил щяха да се вземат сериозно — но имаше риск Лок да изгуби добрите си връзки с тази страна. Колкото и да не одобряваше действията на правителството си, руснакът оставаше верен на Майка Русия. Не биваше да прекосява определена граница. За много от информаторите му там самото публикуване на такава статия бе пресичане на линията.

Накрая му хрумна оптималното решение. Преди да публикува статията си в „Международни аспекти“, щеше да разпрати на познатите си в Русия копия, за да ги предупреди. Разбира се, експозето щеше да се разпространи сред руските военни. Възможно бе ответната реакция да започне още преди официалното публикуване на материала. Освен това щеше да убеди познатите си, че не се опитва да навреди на Русия, че им дава шанс да почистят или поне да се подготвят.

Статията не беше дълга, но в нея се споменаваха имена и връзки, които други репортери да доразнищят. А те със сигурност щяха да ги доразнищят. Още в първия параграф бе заложена бомба.

„Мозъкът на операцията по отвлечането на Ендъровия «джийш» е сериен убиец на име Ахил. Бил е освободен от една психиатрична клиника по време на Войната на Лигата и сега тъмният му гений се използва за изковаване на военната стратегия на Русия. Убивал е неведнъж и сега десет гениални деца, които спасиха света, са изцяло в негова власт. Какво са си мислили руснаците, давайки такава власт на един психопат? Нима кървавото досие на Ахил е било скрито от тях?“

Това беше — в първия параграф наравно с обвиненията Лок даваше на руското правителство и военните вратичка за измъкване от кашата.

Двайсет минути му бяха нужни да изпрати отделни писма до всичките си руски познати. Предупреждаваше ги, че имат шест часа да реагират, преди да изпрати статията на редактора на „Международни аспекти“. Там отделът за фактологическа проверка щеше да я забави с още час-два, но щяха да потвърдят всички факти.

Ръката му се умори от натискане на бутона за изпращане.

Сега му оставаше да прегледа отново данните и да открие самоличността на дописника. Дали бе друг пациент от клиниката? Едва ли — те всички бяха върнати. Служител? Не беше възможно такъв човек да разкрие кой стои зад псевдонимите Лок и Демостен. Някой от полицейската система? По-вероятно — но в новините се споменаваха малко имена на следователи. Освен това откъде да разбере *кой* от следователите му е пуснал информацията? Не, дописникът му гарантираше, че има само един възможен отговор. Нещо в данните трябваше да му подсказва кой *точно* е информаторът и как точно да го намери. Ако изпраща писма безразборно на различни детективи, поемаше риск да го разкрият, без да е сигурен, че ще попадне на правилния човек.

Докато търсеше самоличността на информатора, Питър не получи нито едно писмо от руските си познати. Ако обвиненията бяха неоснователни или руските военни знаеха за Ахил и искаха да потулят скандала, вече щеше да е получил безброй писма с молби да не пуска статията, увещания и най-накрая заплахи. Липсата на отговор бе повече от достатъчно потвърждение от руска страна.

Като Демостен той беше русофоб. Като Лок се отнасяше разумно и справедливо към всички народи. Като Питър обаче завиждаше на руското чувство за национална идентичност, на задружността на руснаците, когато страната им е в опасност. Дори американците да са имали такива качества, те бяха изчезнали много преди Питър да се роди. Да си руснак, това бе основното, с което човек се отъждествяваше. Да си американец бе почти толкова важно, колкото да си ротарианец — много важно, ако те изберат на висок пост, но почти без значение в чувствата на обикновения гражданин. Затова, когато планираше бъдещето си, Питър никога не го свързваше с Америка.

Американците очакваха да бъдат първи, но нямаха хъс. Демостен се опитваше да подклажда гнева и омразата им, но те се изчерпваха с чиста злоба, не пораждаха желание за действие. Питър трябваше да се установи другаде. Жалко, че не можеше в Русия. В тази страна се съчетаваха непреодолим стремеж към величие и невероятно глупаво управление, можеха да се мерят само с испанските крале. Освен това Ахил пръв се беше намърдал там.

Шест часа, след като изпрати статията на руските си познати, той още веднъж натисна копчето на мишката и я изпрати на редактора. Както очакваше, след три минути получи отговор:

„Сигурен ли си?“

На което отговори:

„Провери. Източниците потвърждават.“

След това си легна.

Събуди се, преди да е заспал съвсем. Затвори книгата и очите си, но не бяха изминали и две минути, когато си даде сметка, че търси информатора в съвсем грешна посока. Информацията не беше дошла от детектив. Беше някой, свързан с МФ на много високо ниво, някой, който знаеше, че Питър Уигин е Лок и Демостен. Но не Граф или Чамраджнагар — те не биха оставили намек за самоличността си. Беше друг, някой, на когото вероятно имаха доверие.

Но никой от МФ не се споменаваше в информацията за бягството на Ахил. Освен монахинята, която го бе открила.

Той отново прочете писмото. Възможно ли беше да е от монахинята? Може би, но защо такава анонимност? И защо отвлечените деца ще се опитват да се свържат с нея?

Тя ли ги бе вербувала?

Питър стана и отиде при бюрото си. Потърси информация за отвлечените деца. Всички бяха влезли във Военното училище по

обичайния ред; никое не е било доведено от монахинята, тъй че никое нямаше причина да търси помощ от нея.

Каква друга връзка можеше да има? Ахил бил бездомно сираче по улиците на Ротердам, когато сестра Карлота открила военния му талант — нямаше никаква семейна връзка. Освен ако не беше като онова гърче в Ендъровия джийш, което бе загинало от ракета преди няколко седмици. Смятало се, че е сираче, но във Военното училище открили родителите му.

Сираче. Загинал при ракетна атака. Как се казваше? Юлиан Делфики. По прякор Бийн. Име, което си избрал като сираче... къде?

В Ротердам. Също като Ахил.

Не беше трудно да се досети, че сестра Карлота е открила и Бийн, и Ахил. Бийн бе сред другарите на Ендър на Ерос при последната битка. Само той не беше отвлечен, а го убиха. Смяташе се, че причината е силната охрана от гръцки военни. Тъй като не можели да го отвлекат, похитителите предпочели да го очистят, за да не може друг да го използва. А може би не е имало никакъв опит за отвличане, защото Ахил вече го е познавал и по-важно, Бийн е знаел твърде много за Ахил?

Ами ако Бийн не беше загинал? Ако се криеше, защитен от заблудата, че е мъртъв? Съвсем логично беше отвлечените деца да потърсят помощ от него, понеже той единствен от отряда им, освен Ендър, бе на свобода. Кой друг би имал такъв силен мотив да работи за освобождаването им и в същото време да е достатъчно умен, за да измисли такава сложна стратегия като изложената в анонимното писмо?

Сякаш строеше къщичка от карти, малко по малко — но с всеки скок на интуицията отбелязваше точно попадение. Писмото бе от Бийн, Юлиан Делфики. Как да се свърже с него? Бийн можеше да е навсякъде. Нямаше да го открие, понеже всички, които знаеха, че е жив, щяха да твърдят, че е умрял, и да откажат да приемат съобщение за него.

Отговорът отново беше в писмото. Сестра Карлота.

Питър имаше един познат във Ватикана — спаринг-партньор във войната на идеи между участниците в разгарящата се от време на време дискусия в клуба по международни отношения в мрежата. В Рим би трябвало да е ранно утро. Ако в Италия имаше някой на работното

си място в този ранен час, това несъмнено бе усърдният монах в бюрото за външни дела на Ватикана.

Наистина, отговорът дойде след петнайсет минути:

„Местонахождението на сестра Карлота се пази в тайна. Може да се води кореспонденция. Аз няма да чета писмата ви, ако минават през мен. (Човек не може да работи тук, ако не знае как да си затваря очите.)“

Питър съчини писмо до Бийн и го изпрати — до сестра Карлота. Ако някой знаеше как да намери Юлиан Делфики, това бе монахинята, която го е открила. Това беше единственото възможно решение на задачата, зададена му от информатора.

Накрая Питър пак си легна, но знаеше, че няма да спи дълго — вероятно цяла нощ щеше да снове до компютъра и обратно, да проверява реакцията на статията си.

Ами ако никого не го беше грижа? Ако нищо не станеше? Ако бе компрометирал фатално името Лок, без да постигне нищо?

Докато лежеше и се правеше, че спи, той се заслуша в похъркването на родителите си в стаята от другата страна на коридора. Беше едновременно странно и успокоително. Странно, защото, докато се тревожеше дали нещо написано от него ще има международен отглас, той все още живееше с родителите си — беше единственото им дете, останало вкъщи. Успокоително, защото този шум му бе познат от съвсем малък, вдъхваше му увереност, че те са още живи, че са наблизо, че ако чудовищата, дебнещи в тъмните ъгли на стаята, изскочат, ще има кой да чуе виковете му.

С годините чудовищата приемаха различни образи и се криеха в ъглите на други стаи, далеч от неговата, но този шум от спалнята на родителите му бе доказателство, че светът още не е свършил.

Не знаеше защо, но беше сигурен, че писмото, което бе изпратил до Юлиан Делфики чрез сестра Карлота и познатия си във Ватикана, ще сложи край на продължителната му идилия, когато си играеше със света, докато майка му переше. Най-накрая щеше да се включи пряко в играта, не като спокойния и дистанциран коментатор Лок или като ожесточения демагог Демостен, тези два въображаеми образа, а като

Питър Уигин, младеж от плът и кръв, когото можеш да хванеш, да нараниш, да убиеш.

Ако нещо не му даваше мира, то беше тази мисъл. Но вместо това той почувства облекчение. Спокойствие. Дългото чакане най-после бе към края си. Заспа и се събуди едва когато майка му го извика за закуска.

Баща му четеше вестник.

— Какви са новините, татко?

— Казват, че децата били отвлечени от руснаците. Че били в ръцете на сериен убиец. Невероятно как са разкрили всичко за тоя Ахил. Измъкнали са го от някаква лудница в Белгия. Побъркан свят. Можеше и Ендър да е сред тях.

Баща му поклати глава. Питър забеляза как майка му застина за миг при споменаването на Ендър. „Да, да, мамо, знам, че той е любимият ти син и скърбиш за него всеки път, когато чуеш името му. И ти е мъка за обичаната ти дъщеря Валънтайн, която напусна Земята и никога няма да се върне, или поне не докато си жива. Но все още имаш първородния си син, умния и красив Питър, който някой ден ще ти донесе умни и хубави внуци, а също и някои екстри, като например вечен мир на Земята и обединение на всички народи под една власт. Това не е ли някаква утеха?“

Едва ли.

— Как се казва убиецът... Ахил ли?

— Няма фамилно име. Като поп певец.

Питър потрепери. Не заради това, което каза баща му, а защото за *толкова* малко се сдържа да не го поправи с вярното произношение на „Ашил“. Не знаеше дали във вестниците се споменава, че името е френско. Как щеше да обясни, че знае правилното произношение?

— Русия отрича ли? — поинтересува се.

Баща му отново прегледа статията.

— Не пише.

— Супер. Значи сигурно е вярно.

— Ако беше вярно, *щяха* да отрекат. Такива са руснаците.

Сякаш баща му знаеше „какви са руснаците“.

„Трябва да се махна отгук — помисли си Питър, — да заживея самостоятелно. Вече съм студент. Опитвам се да освободя десет

затворници от другия край на света. Мога да използвам част от парите, които припечелвам като журналист, за да си плащам квартира.

Може би трябва да го направя още сега, та ако Ахил ме открие и реши да ме убие, да не излагам родителите си на опасност.“

Наред с тази мисъл обаче му хрумна и друга, по-зловеща: „Може би ако се изнеса, ще взривят къщата, докато ме няма, както са направили с Юлиан Делфики. Тогава ще си помислят, че съм загинал и за известно време ще съм в безопасност.

Не, не искам родителите ми да умрат! Какво чудовище трябва да съм, за да го пожелал? Не искам.“

Питър обаче никога не се заблуждаваше, или поне не за дълго. Не искаше родителите му да умират, най-малкото при атака, насочена към него. Знаеше обаче, че ако се случи, предпочита да не е с тях. Най-добре, разбира се, ако въкъщи нямаше никой. Но... най-вече той да не е там.

О, да. Точно това Валънтайн мразеше в него. Бе забравил. Точно затова Ендър бе любимият син. Разбира се, Ендър унищожи цял вид извънземни, да не споменаваме момчето в банята на Военното училище. Но той не беше *егоист* като Питър.

— Защо не се храниш, Питър? — попита майка му.

— Извинявай, бях се замислил. Днес излизат резултатите от един тест.

— По кой предмет?

— Световна история.

— Не ти ли се струва странно, че след години в учебниците по история ще се споменава името на брат ти?

— Не е странно. Това е една от екстрите, които получаваш, когато спасиш света.

Въпреки шегата той мислено отправи към майка си едно помрачно обещание: „Ще станеш жив свидетел, мамо, че докато името на Ендър ще се споменава в една-две глави, моето ще се среща на всяка страница.“

— Трябва да тръгвам — каза баща му. — Успех на теста.

— Тестът вече мина, тате. Днес излизат оценките.

— Това имах предвид. Късмет с оценките.

— Благодаря.

Питър отново се наведе над храната, докато майка му изпращаше баща му на вратата и го целуна.

„Дали и на мен ще ми се случи някой ден? — запита се Питър. — Ще има ли и мен кой да ме целува за довиждане на вратата? Или ще е някой, който да ми завърже очите, преди да ме застрелят? Зависи как ще се обърнат нещата.“

ТОВАРНИЯТ МИКРОБУС

До: Demosthenes.Tecumseh@freeamerica.org

От: unready.cincinatus@anon.set

Тема: сатинфо

Сателитните наблюдения от деня на убийството на Делфики и семейството му: от едно място в Русия на 64 градуса северна ширина в различни посоки едновременно тръгват девет транспортни средства. Приложени са кодирани данни с дестинациите. Наистина ли са превозвали нещо? Или е примамка? Коя е най-добрата стратегия, приятелю? Елиминиране или спасителна акция? Дали са децата, или оръжия за масово унищожение? Трудно е да се каже. Защо този негодник Лок изпрати Ендър Уигин? Сега можехме да използваме това момче. Колкото до броя на колите, защо девет, а не десет — може би едното дете е мъртво или болно. Може би едно се е съгласило да сътрудничи. Може би две са се съгласили и са изпратени заедно. Можем само да гадаем. Това са само сурови сателитни данни, не информация от интелнетком. Ако имате други сведения, изпратете ми ги.

Къстър

* * *

Петра знаеше, че изолацията е средство, за да я прекършат. Не давайте възможност на момичето да говори с никого. След това, когато се появи някой, езикът ѝ ще се развърже, ще е склонна да вярва на всяка лъжа, ще е готова да се сприятели и с най-големия си враг.

Странно как можеш да знаеш какво точно цели врагът и то пак да действа. Като в една пиеса, на която я заведоха родителите ѝ през

втората седмица след завръщането ѝ. На сцената четиригодишно момиченце пита майка си защо баща му още не се е прибрал. Майката търси начин да ѝ съобщи, че бащата е бил убит от бомба на азербайджански терористи — бомба със закъснител, предназначена да убие хората, притекли се на помощ на пострадалите от първи, по-малък взрив. Бащата загинал геройски, опитвайки се да спаси дете, затиснато под отломки, въпреки че полицаите му изкрещели да не се приближава, че може би ще има втори взрив. Майката най-накрая съобщава истината на детето.

Момиченцето гневно тропа с крак и казва: „Той е *мой* татко! Не е татко на онова момченце!“ Майката отговаря: „Таткото и майката на момченцето не са били там, за да му помогнат. Баща ти е направил това, което се е надявал, че друг ще стори за теб, ако него го няма, когато се наложи.“ Момиченцето заплаква: „Сега никога няма да е при мен, когато се наложи. Не искам друг. Искам татко.“

Петра гледаше пиесата с пълното съзнание за цинизма ѝ. Да използваш дете, копнежа за най-близките хора, да го свържеш с благородството и героизма, да представяш противника като кръвен враг, да накараш детето да казва детински невинни неща, докато плаче. Това можеше и компютър да го напише. Но пак имаше ефект. Петра плака искрено, като цялата публика.

Така ѝ действаше изолацията и тя го знаеше. Каквото и да целяха, навярно щяха да го постигнат. Защото човекът е като машина, Петра го знаеше, машина, която прави каквото поискаш от нея, стига да знаеш кои лостове да дръпнеш. Независимо колко сложно устроен изглежда човек, ако го откъснеш от мрежата от други хора, която оформя съзнанието му, обществото, което изгражда самоличността му, той ще се превърне в система от лостове. Няма значение колко упорито се съпротивлява и колко добре съзнава, че го манипулират. Накрая, ако си достатъчно търпелив, ще свириш на него като на пиано и всяка нота ще звучи точно както очакваш.

„Дори с мен е така“ — помисли си Петра.

Съвсем сама, ден подир ден. Седеше пред компютъра, четеше писма от хора, за които не знаеше нищо. Изпращаше до другите членове на Ендървия джийш, но знаеше, че електронните ѝ писма също се цензурират, че всички лични забележки се изтриват. Превръщаха се в поток от сухи данни. Вече не можеше да търси в

мрежата. Трябваше да изпраща заявки и да чака отговор от хората, които я контролираха. Сам-самичка.

Опитваше се да спи, но явно ѝ слагаха някакъв наркотик във водата — организмът ѝ бе толкова превъзбуден, че изобщо не можеше да задреме. Затова престана да се съпротивлява. Примири се, превърна се в машина, каквато искаха да бъде. Опитваше да се убеди, че като се преструва, че се е превърнала в машина, няма да се превърне наистина. В същото време обаче съзнаваше, че в крайна сметка човек става такъв, на какъвто се преструва.

И не щеш ли, идва ден, когато вратата се отваря и влиза някой.

Влад.

Той беше от армия „Дракон“. По-малък от Петра, добро момче, но тя не го познаваше добре. Между тях обаче имаше и друга връзка, доста силна: Влад бе единственото друго дете в Ендъровия джийш освен Петра, което не издържа на напрежението и се наложи да го изтеглят от битката за един ден. Всички се държаха добре към тях, но и двамата знаеха, че са слабаците. Обект за съжаление. Всички получиха еднакви медали и награди, но Петра знаеше, че техните отличия значат по-малко от отличията на другите, препоръките им бяха голи, защото те се бяха огънали, докато другите държаха фронта. При все това не го бяха обсъждали. Петра просто знаеше, че той си мисли същото като нея, защото и той бе в същия дълъг тъмен тунел.

И ето го сега тук.

— Здравсти, Петра.

— Здравсти, Влад.

Харесваше ѝ да чува собствения си глас. Все още не го беше загубила. Харесваше ѝ да чува и неговия.

— Май излиза, че съм новият инструмент за мъчение, който ще използват върху теб — отбеляза той.

Усмихна се. Явно искаше да прозвучи като шега. Петра обаче разбра, че не е.

— Така ли? По традиция би трябвало само да ме целунеш и някой друг да ме измъчва.

— Всъщност не е мъчение. А начин да се измъкнем.

— От какво да се измъкнем?

— От затвора. Не е, както си мислиш, Петра. Хегемонията се разпада, ще има война. Въпросът е дали ще оставим в света да се

възцари хаос, или ще помогнем една нация да владее всички останали. И ако да, коя ще е тази нация?

— Нека да отгатна. Парагвай?

— Близко си. — Влад се усмихна. — Знам, за мен е по-лесно. Аз съм от Беларусия. Все искаме да се изкараме отделна нация, но в сърцата си нямаме нищо против върховната власт да е на Русия. Никой извън Беларусия не го е еня дали сме руснаци или нещо малко по-различно. Затова не беше много трудно да ме склонят. Ти си арменка. По времето на комунизма страната ти дълго време е била потисната. Но Петра, каква арменка си ти? Кое е добро за Армения? Това се очаква да ти кажа. Да те накарам да разбереш, че Армения ще спечели, ако Русия застане начело. Престани да саботираш усилията ни. Помогни ни да се подготвим за истинска война. Ако ни сътрудничиш, Армения ще получи специално място в новия ред. Така ще помогнеш на родината си. Не е маловажно, Петра. А пък ако не сътрудничиш, каква полза? Няма да помогнеш на себе си. Няма да помогнеш на Армения. Никой няма да разбере каква героиня си.

— Звучи ми като заплаха със смърт.

— Звучи като заплаха със самота и безличие. Ти не си родена да гниеш в забрава, Петра. Родена си, за да блеснеш. Това е шанс отново да станеш герой. Знам, че си мислиш, че ти е все едно, но хайде, признай го — страхотно беше да си в Ендъровия джийш.

— А сега сме в джийша на онази отрепка. Той ще сподели ли славата си с нас?

— Защо не? Той е шефът и няма нищо против да командва герои.

— Влад, той ще се погрижи никой да не разбере, че някой от нас е съществувал. След като му свършим работа, ще ни избие.

Петра, без да иска, изказа мислите си. Знаеше, че ще стигнат до Ахил. Знаеше, че това е гаранция за сбъдването на предсказанието й. Но ето, методът им работеше. Тя толкова се радваше, че има приятел, с когото да говори, че с готовност се разприказва, макар той очевидно да сътрудничеше на врага.

— Е, Петра, какво да кажа? Обяснявах им, че си вироглава. Предадох ти предложението. Помисли си. Няма бърза работа. Имаш предостатъчно време да решиш.

— Отиваш ли си?

— Такова е правилото. Щом отказваш, оставаш сама. Съжалявам.

Влад се изправи.

Тя го изпрати с поглед, когато излизаше. Искаше ѝ се да каже нещо остроумно и смело. Искаше да му изкрещи някаква обида, за да се засрами, че се е предал на Ахил. Но знаеше, че каквото и да каже, ще се използва по един или друг начин срещу нея. Всяка нейна дума, щеше да подсказва на мъчителите ѝ нов начин да я тормозят. Това, което каза досега, бе достатъчно.

Затова запази мълчание и вратата се затвори. Петра полежа, докато компютърът ѝ изпиука. Получи нова задача, захвана се за работа, реши я и както обикновено вкара няколко малки грешки, като си мислеше: „Всъщност доста добре се справям, щом още не съм се огънала“.

След това си легна и плака, докато заспа. Миг преди да се унесе обаче, си помисли, че Влад е най-добрият и най-верният ѝ приятел и би сторила всичко, за да го накара да се върне.

Сетне това чувство премина и точно преди да заспи, ѝ хрумна: „Ако наистина бяха толкова умни, щяха да се досетят, че точно в този момент се чувствам слаба. Ако Влад влезеше, щях да му се хвърля на врата и да му кажа: Да, ще ви помагам, благодаря ти, че дойде, Влад, благодаря.“

Само че пропуснаха възможността.

Както бе казал веднъж Ендър, повечето победи се дължат на находчиво използване на глупавите грешки на противника, не на особена гениалност на плана ти. Ахил беше много хитър. Но не съвършен. Не всезнаещ.

„Той може би няма да победи — помисли си тя. — Може би дори ще успея да се измъкна жива оттук.“

Най-после спокойна, тя заспа.

* * *

Когато я събудиха, цареше мрак.

— Ставай.

Безцеремонно. Не можеше да види кой е. Отвън се чуваха стъпки. Тежки обувки. Войници.

Петра си спомни, че разговаря с Влад. Как отхвърли предложението му. Беше ѝ казал, че не бързат за никъде. Имала предостатъчно време да вземе решение. Сега обаче я вдигаха посред нощ. Защо ли?

Не я пипнаха дори с пръст. Тя се облече в тъмното. Не я караха да бърза. Ако смятаха да я изтезават или разпитват, нямаше да я чакат да се облече, щяха да се постараят да ѝ е гадно и колкото се може по-неудобно.

Не искаше да задава въпроси, защото щеше да покаже слабост. Това обаче бе твърде пасивно поведение.

— Къде ме водите?

Никакъв отговор. Това беше лош знак. А може би не? Единственият ѝ опит от такива случаи бе от няколко учебни филмчета във Военното училище и няколко шпионски филма в Армения. Тогава всичко ѝ се стори твърде измислено, но сега се намираше в истинска ситуация като от шпионски филм и единственият ѝ източник на информация бе онова, което беше гледала. Какво бе станало със способността ѝ да взема решения? С уменията, заради които я бяха приели във Военното училище? Явно вършеха работа само когато си мислиш, че всичко е игра. В реалния свят страхът те скована и единственото, за което се сецаш, са глупавите истории, измислени от хора без грам представа как стават нещата в действителност.

Хората, които я торможеха обаче, явно също бяха гледали онези глупави филми, тъй че навярно и те нагаждаха действията, поведението и дори думите си по видяното. Но пък явно не бяха карали курс „как да изглеждаш груб и жесток, когато будиш подрастващо момиче посред нощ“. Тя се опита да си представи какво би могло да пише в такъв учебник: „Ако трябва да се премести другаде, накарайте я да бърза, кажете ѝ, че всички само нея чакат. Ако ще я изтезавате, пускайте подигравателни забележки от рода, че се надявате да е отпочинала добре. Ако ще я упоявате, кажете ѝ, че няма да боли, но се кискайте цинично, за да си помисли, че лъжете. Ако ще я екзекутирате, не говорете нищо.“

— Пишка ми се.

Никакъв отговор.

— Мога да го направя тук. Мога да се напикая в дрехите. Мога и гола. Мога да се изпишкам в дрехите или гола, не ми пука. Ще пускам по малко, докато вървим. Мога да напиша името си в снега. За момиче е по-трудно, изисква повече физическо натоварване, но ще го направя.

Пак никакъв отговор.

— Другият вариант е да ми разрешите да използвам тоалетната.

— Добре.

— Какво?

— Тоалетната.

Мъжът излезе. Петра го последва. Навън наистина имаше войници. Десет. Тя спря пред един мъжага и го погледна в очите:

— Добре, че са те взели. Ако бяха само тия слабаци, щях да се съпротивлявам. С теб обаче виждам, че не мога да се справя, затова се предавам. Браво, войниче.

Обърна се и отиде в тоалетната. Дали видя зачатък на усмивка върху лицето на войника? Това вече го нямаше в сценария, нали? О, не, чакай. От главния герой се очаква да остроумничи. Тя добре си играеше ролята. Сега обаче осъзна, че всички духовити забележки са само за да прикриеш страха. Безгрижното поведение не е признак за смелост, а просто опит да овладееш ужаса си в последните мигове преди да умреш.

В тоалетната, разбира се, той влезе с нея. Петра обаче идваше от Военното училище, а там, ако се притесняваше, сигурно отдавна щеше да умре от отравяне с пикочна киселина. Затова сега спокойно свали гащите си, седна на чинията и се облекчи. Придружителят ѝ излезе много преди да стане готова и да пусне водата.

Имаше прозорец. По тавана преминаваха вентилационни тръби. Тя обаче нямаше представа къде се намира и къде може да избяга. Как ставаше във филмите? А, да. Някой приятел вече е оставил оръжие на някое скришно място и нашият герой само трябва да го намери, да го сглоби и да започне да стреля. Точно това ѝ куцаше. Нямаше приятели.

Петра пусна водата, вдигна панталоните си, изми се и се върна при учтивите си придружители.

Изведоха я, навън чакаше нещо като конвой. Две черни лимузини и четири придружаващи коли. Две момичета с нейния ръст и коси като нейната се качиха в лимузините. Войниците държаха Петра близо до стената, под стряхата. Накрая я качиха в микробус за разнасяне на

хляб. Никой от придружителите ѝ не се качи с нея. В задницата на микробуса имаше двама души, цивилни.

— Сега какво, за хляб ли трябва да мина?

— Знаем, че духовитите забележки ти създават илюзията, че владееш положението.

— Охо, психиатър? Това е по-зле от изтезания. Тук не спазвате ли Женевската конвенция?

Психиатърът се усмихна:

— Връщаш се у дома, Петра.

— При Създателя? Или в Армения?

— За момента, не. Положението все още е... неясно.

— Доста неясно, след като ме връщате у дома на място, където никога не съм била.

— Още не се знае кой на кого служи. Групиранката, която отвлече теб и другите деца, е действала без знанието на армията и официалната власт...

— Или поне така твърдят.

— Много добре ме разбра.

— Вие на кого служите?

— На Русия.

— Всички казват така.

— Не и онези, които предадоха външната политика и военната стратегия на един вманиачен малолетен убиец.

— Това три равносилни обвиненията ли са? Защото и аз съм малолетна. А според някои и убиец.

— Избиването на бългери не е убийство.

— Едва ли може да мине за пръскане против вредители.

Психиатърът я погледна неразбиращо. Явно не знаеше достатъчно общофлотски, за да разбере шегата, която децата във Военното училище смятаха за толкова смешна.

Микробусът тръгна.

— Къде отиваме, след като няма да е у дома?

— Ще те скрием, докато изясним мащаба на заговора и хванем конспираторите.

— Или те вас.

Психиатърът пак я погледна недоумяващо. Сетне разбра:

— Възможно е. Но аз не съм важна клечка. Никой няма да се занимава с мен.

— Достатъчно важна клечка, за да командвате войници.

— Аз не ги командвам. Друг дава заповедите.

— Кой?

— Това не мога да ти кажа. Възможно е по стечение на обстоятелствата пак да попаднеш в ръцете на Ахил и съучастниците му.

— Освен това, ако се докопа до мен, всички ще сте мъртви, затова имената ви няма да са от значение, нали?

Той я погледна изпитателно:

— Много си цинична. Ние рискуваме живота си, за да те спасим.

— Рискувате и моя живот.

Той кимна бавно:

— Искаш ли да се върнеш в килията?

— Искам само да разберете, че повторното отвличане не е равносилно на пускане на свобода. Толкова сте уверен в способностите си и верността на хората си, че не допускате никаква възможност за провал. Ако грешите обаче, могат да ме убият. Затова аз също рискувам, а никой не ме е питал дали съм съгласна.

— Сега те питам.

— Пуснете ме да сляза. Ще се оправям сама.

— Не.

— Ето. Значи *още* съм затворничка.

— Ние те охраняваме.

— Аз съм признат военен талант, а вие не сте. От къде на къде ще ме охранявате?

Психиатърът не отговори.

— Ще ви кажа защо. Защото това не е спасяване на невинни деца от лапите на вманиачен малолетен убиец. Това е отчаян опит да избавите Майка Русия от ужасно неудобство. Затова не е достатъчно да ме спасите. Трябва да ме върнете в Армения по подходящ начин, та господарите ви в руското правителство да излязат чисти.

— Ние сме чисти.

— Не ви обвинявам, просто казвам, че за вас това има по-голям приоритет от спасяването ми. Защото, реално погледнато, докато

пътуваме в този микробус, във всеки момент очаквам отново да бъда заловена от Ахил и... как ги нарекохте? Съучастниците му.

— Защо мислиш така?

— Какво значение има?

— Ти си вундеркинд. Явно вече си видяла някаква слабост в плана ни.

— Слабостта е очевидна. Твърде много хора знаят за него. Двойничките в лимузините, войниците, шофьорите. Сигурни ли сте, че няма подставено лице? Защото ако *някой* от тях служи на съучастниците на Ахил, те вече знаят в коя кола съм и къде ме карате.

— Никой не знае къде те караме.

— Знаят, ако шофьорът е техен човек.

— Шофьорът не знае къде отиваме.

— Просто така си кара, а?

— Знае само мястото на срещата.

Петра поклати глава:

— От самото начало се досетих, че сте глупак, защото сте психиатър. Все едно да си свещеник на религия, в която ставаш Бог.

Психиатърът се изчерви. Това достави удоволствие на Петра. Той наистина беше глупак и не му харесваше да му го казват. Трябваше обаче да го чуе от някого, защото явно живееше с мисълта, че е голям умник, а сега си играеше с огъня и самонадеяността му можеше да им струва живота.

— Може би си права — неохотно призна той. — Шофьорът знае къде отиваме *сега*, макар че няма представа коя е следващата ни цел. — Сви рамене. — Но няма друг начин. Все пак трябва да се доверим на *някого*.

— И защо решихте да се доверите точно на шофьора...?

Психиатърът не отговори.

Петра се обърна към другия пътник в микробуса:

— Искаш ли да си побъбрим?

— Мисля — отвърна той на развален общофлотски, — че си подлудила учителите във Военното училище с бърборенето си.

— Аха, явно ти си мозъкът на операцията.

Човекът я изглежда озадачено, но и обидено — не можеше да определи с какво точно го е оскърбила, но бе доловил иронията.

— Петра Арканян — заговори психиатърът, — понеже си права, че не познавам добре шофьора, кажи ми как трябваше да постъпя. Имаш ли по-добър план от това, да му се доверя?

— Разбира се. Казваш му къде е мястото на срещата и много внимателно обсъждате пътя, по който ще стигнете дотам.

— Така направих.

— Знам. После, в последния момент, точно когато ме качихте на микробуса, казвате, че вие ще карате, и го изпращате с някоя от лимузините. И отивате на съвсем друго място. Или още по-добре, закарвате ме в най-близкия град и ме пускате да се грижа сама за себе си.

Психиатърът пак отмести поглед. Толкова беше прозрачен. Един психиатър би трябвало по-добре да прикрива емоциите си.

— Онези, които ви отвлякоха, са съвсем малка група в разузнавателната агенция, за която работят — измърмори той. — Не могат да са навсякъде.

Петра поклати глава:

— Вие сте руснак, би трябвало да знаете руската история. Наистина ли вярвате, че една разузнавателна организация не може да бъде навсякъде и да следи всичко? Да не би цял живот да сте гледали само американски екшъни?

На психиатъра явно му писна. Погледна я надменно и заяви:

— Ти си пикла, която не се е научила на уважение към възрастните. Може да имаш военен талант, но нищо не разбираш от политика.

— Аха, редовния аргумент — „ти си дете и нищо не разбираш“.

— Това, че го казваш, не означава, че не е вярно.

— Сигурна съм, че разбирате от политически речи и маневри, но това е военна операция.

— Това е политическа операция — възрази психиатърът. — Няма стрелба.

Петра отново се удиви от наивността на този човек:

— До стрелба се стига, когато военната операция не постигне целите си чрез маневри. *Всяка* операция, чиято цел е да лиши врага от нещо ценно, е военна.

— Целта на тази операция е освобождаването на едно неблагоприятно дете и връщането му у дома при мама и татко.

— Ако искате да съм ви благодарна, спрете и ме пуснете да сляза.

— Край на разговорите — заяви психиатърът. — Млъквай вече.

— Така ли прекратявате сеансите с пациентите си?

— Никога не съм твърдял, че съм психиатър.

— Със сигурност сте учили психиатрия и си личи, че сте практикували, защото *нормалните* хора не говорят така, когато се опитват да успокоят някое уплашено дете. Това, че сте се намесили в политиката и сте започнали нова кариера, не означава, че сте по-умен от останалите шарлатани, които мътят мозъците на хората и се мислят за учени.

Психиатърът едва сдържаше гнева си. За момент Петра изпита страх, но това ѝ достави известно удоволствие. Щеше ли да я удари? Едва ли. Типично за психиатър той навярно отново щеше да прибегне до единствения си неизчерпаем източник на аргументи — професионалната надменност:

— Лаиците често се подиграват на учените, когато не ги разбират.

— Точно това исках да кажа и аз. По отношение на военните операции вие сте пълен аматьор. Лаик. Нищо не разбирате. Аз съм специалист. А сте толкова глупав, че изобщо не искате да ме чуете.

— Всичко върви по мед и масло — държеше на своето психиатърът. — Когато се качиш на самолета за Армения, ще съжалиш за думите си, ще ми благодариш и ще ми се извиниш.

Петра се усмихна напрегнато:

— Дори не си дадохте труда да погледнете в шофьорската кабина, за да проверите дали е същият човек.

— Някой щеше да забележи, ако шофьорите се бяха сменили — заяви психиатърът, но си личеше, че последната забележка на Петра най-после го обезпокои.

— О, да, забравих, че имаме пълно доверие на вашите хора. Те сигурно следят за всичко и не пропускат нищо, защото, все пак, не са психиатри.

— Аз съм психолог.

— Охо, сигурно е трудно да признаеш, че си само полуобразован.

Психологът се извърна. Какъв беше терминът за такава реакция — избягване? Дистанциране? Тя се изкуши да го попита, но реши да не го тормози повече.

Кой твърдеше, че не можела да си държи езика зад зъбите?

За известно време пътуваха мълчаливо.

Думите ѝ обаче явно му направиха впечатление, нещо го глождеше. След известно време той стана и отвори вратата между задницата и шофьорската кабина.

Отекна оглушителен гърмеж и психологът падна назад. Парченца мозък и костици поръсиха лицето и ръцете на Петра. Другият човек бръкна под якето си, но го простреляха два пъти, преди да успее да извади оръжието си.

Вратата към шофьорската кабина се отвори широко. Ахил се показва с пистолет в ръка. Каза нещо.

— Не чувам — отвърна Петра. — Не чувам дори собствения си глас.

Той сви рамене. Повтори по-високо, като внимателно изговаряше думите. Петра отмести очи.

— Не искам да слушам, докато не се избърша от тази кръв.

Ахил остави оръжието — далеч от нея — и съблече фланелката си. Когато Петра не я взе, той започна да бърше лицето ѝ. Накрая тя дръпна дрехата от ръцете му и сама довърши работата.

Ушите ѝ постепенно престанаха да пицят.

— Изненадвам се, че ги уби, преди да им се похвалиш колко си умен — отбеляза тя.

— Нямаше нужда. Ти вече им обясни колко са глупави.

— О, подслушвал си.

— Разбира се, че в задницата има микрофон. И видеокамера.

— Не беше нужно да ги убиваш.

— Тоя щеше да извади пистолет.

— Защото ти застреля другаря му.

— Хайде, хайде, превантивното използване на унищожителна сила е специалитет на Ендър. Правя само онова, на което са ме учили.

— Изненадвам се, че си тук лично.

— Къде „тук“?

— Предполагам, че си осуетил спасяването и на другите деца.

— Забравяш, че вече от месеци те наблюдавам. Защо да се занимавам с другите, когато най-добрата е в ръцете ми.

— Това комплимент ли беше?

Петра се постара да изрази цялото си презрение. Тонът ѝ обикновено затваряше устата и на най-нахалните свалячи. Ахил обаче се засмя:

— Не е комплимент.

— А, забравих. Ти първо стреляш, не си по комплиментите.

Това малко го стъписа, дишането му леко се учести. Петра се замисли, че наистина може да си изпроси белята. За първи път застрелваха някого пред очите ѝ. Беше го виждала само на филм. Това, че се смяташе за главен герой на биографичния сценарий, в който участваше, не означаваше, че е в безопасност. Ахил можеше да реши да убие и нея.

Дали наистина? Наистина ли смяташе да задържи само нея. Влад сигурно много щеше да се разочарова.

— Защо избра мен? — поинтересува се тя.

— Както казах, ти си най-добрата.

— Глупости. Резултатите ми от военните задачи не бяха по-добри отколкото на останалите.

— О, задачите. Те бяха само за да не бездействате, докато ви изучаваме. Или по-скоро, за да си мислите, че ни заблуждавате.

— Какво беше истинското изпитание, след като съм го издържала по-добре от всички останали?

— Рисунката с дракона — отвърна Ахил.

Петра почувства, че пребледнява. Това не му убягна и той се засмя:

— Не се бой. Няма да те накажа. Това беше изпитанието. Да видим кой от всички ще успее да изпрати послание до външния свят.

— И наградата е, че оставам при теб, така ли? — презрително измърмори тя.

— Наградата е, че оставаш жива.

Сърцето ѝ се сви.

— Дори ти не би убил всички други без причина.

— Ако бъдат убити, значи има причина. Ако има причина, ще бъдат убити. Не, заподозряхме, че дракончето ти има *някакво* значение за някого. Но не можахме да открием шифъра.

— Няма никакъв шифър.

— О, напротив, има. По някакъв начин си закодирала послание, което някой е забелязал и разшифровал. Знам, защото скандалът изведнъж гръмна и причини тази криза. По новините изнесоха информация, повече или по-малко отговаряща на истината. Някой от вас е успял да изпрати послание навън. Затова прегледахме всичките ви електронни писма и единственото, за което не намерихме обяснение, беше дракончето ти.

— Ако виждаш послание в тази рисунка, значи си по-умен от мен.

— Напротив. Ти си по-умна, поне в областта на стратегията и тактиката — например при близките контакти със съюзниците под носа на врага. Е, не чак толкова близки, защото доста време им беше нужно, докато изнесат информацията, която си им изпратила.

— Нещо си в грешка — настоя Петра. — Няма никакво послание. Някой от другите трябва да е изпратил информацията.

Ахил само се засмя:

— Много упорито лъжеш.

— За едно няма да те излъжа. Ако не махнеш тия трупове, ще се издрайфам.

Той се усмихна:

— Повръщай спокойно.

— Значи си толкова извратен, че изпитваш желание да стоиш в компанията на трупове. Внимавай, знаеш до какво може да доведе. Ще започнеш да се привързваш към тях и накрая може да си харесаш някоя мъртва за гадже.

— Не, избрах теб.

— Защо чака толкова дълго, преди да ги застреляш?

— Чаках най-подходящия момент. Да застрелям единия, когато се покаже на вратата, за да ми послужи като щит, ако другият започне да стреля. Освен това се забавлявах, докато им обясняваше какви са малоумници. Май мразиш психиатрите почти колкото мен. А никога не са те затваряли в лудница. Идеше ми да изръкопляскам на няколко от репликите ти, но се сдържах, че щяха да ме чуят.

— Кой кара микробуса? — попита Петра, без да обръща внимание на комплимента му.

— Определено не аз.

— Колко време смяташ да ме държиш?

— Колкото е необходимо.

— Колкото е необходимо за какво?

— Да завземем заедно света, аз и ти. Не е ли романтично? О, наистина ще е романтично, когато стане.

— Няма да е романтично. Не смятам да ти помагам дори да си лекуваш пърхота, камо ли да завладяваш света.

— О, ще ми помогнеш, и още как. Ще убивам другите членове на Ендъровия джийш един по един, докато се согласиш.

— Те не са при теб. И не знаеш къде са. Не знаеш как да се добереш до тях.

Ахил се усмихна с престорена наивност:

— О, гениалната ни приятелка не се лъжела толкова лесно. Е, все някога ще се покажат и тогава ще умрат. Аз не забравям.

— И това е начин да завладееш света? Да убиеш всички един по един, докато останеш сам.

— Първата ти задача е да декодираш посланието, което си изпратила — заяви Ахил.

— Какво послание?

Ахил взе пистолета и го насочи към нея.

— Ако ме убиеш, никога няма да разбереш дали изобщо съм изпращала послание.

— Поне няма да слушам безсрамните ти лъжи. Това е достатъчна утеха.

— Май забравяш, че не съм тук по своя воля. Ако не ти харесва да ме слушаш, пусни ме.

— Толкова си самоуверена. Аз обаче те познавам по-добре, отколкото ти самата.

— И какво си мислиш, че знаеш за мен?

— Знам, че накрая ще се откажеш да се съпротивляваш и ще започнеш да ми помагаш.

— Е, аз също те познавам по-добре, отколкото ти самия.

— Нима?

— Знам, че накрая ще ме убиеш. Защото винаги правиш така. Затова нека да пропуснем досадните подробности преди това. Убий ме още сега. Да сложим край на този театър.

— Не. По-интересно ще е, ако бъде изненада, не мислиш ли? Поне Господ така е устроил света.

— Защо изобщо си губя времето да говоря с теб?

— Защото се чувстваш самотна, след като прекара толкова месеци в изолация, и си зажадняла за човешка компания. Готова си дори да говориш с мен.

Не й се искаше да го признава, но той вероятно имаше право.

— Човешка компания. Твърде високо се оценяваш.

— О, гадна забележка — засмя се Ахил. — Направо ми пусна кръв.

— Да, ръцете ти са оцапани с кръв.

— Твоето лице също. Значи имаме нещо общо.

— А пък аз си мислех, че нищо не може да ми бъде по-скучно от изолатора.

— Ти си най-добрата, Петра — заяви Ахил. — Само един те превъзхожда.

— Бийн.

— Ендър. Бийн не представлява нищо. Мъртъв е.

Петра замълча.

Ахил я погледна изпитателно:

— Няма ли да пуснеш някоя остроумна забележка?

— Бийн е мъртъв, а ти си жив. Няма справедливост на този свят — измърмори тя.

Микробусът намали и спря.

— Стигнахме — обяви Ахил. — Гледай колко бързо лети времето, когато си в добра компания.

„Лети“. Петра чу бърмчене на самолет. Излиташе или се приземяваше.

— Накъде ще летим? — попита тя.

— Кой е казал, че ще летим?

— Според мен ще се изнесем със самолет. Сигурно си си дал сметка, че вече нямаш шансове в тази страна, и бързаш да се махнеш.

— Наистина си добра. Поставяш нови стандарти за остър ум.

— А ти поставяш нови стандарти за неудачник.

Той замълча за момент, сетне продължи, сякаш не я е чул:

— Противниците ми ще изправят другите деца срещу мен. Ти ги познаваш. Знаеш слабостите им. Ще ме съветваш как да се справям с

тях.

— За нищо на света.

— Ще работим като екип. Аз съм симпатяга. Накрая ще започнеш да ме харесваш.

— О, сигурно. Как бих могла да не те харесам.

— Сега за посланието. Написала си го за Бийн, нали?

— Какво послание?

— Затова не вярваш, че е мъртъв.

— Вярвам, че е мъртъв — настоя тя, но си даде сметка, че колебанието ѝ по-рано я е издало.

— А може би се чудиш — ако е получил посланието, преди да го убият, защо беше нужно толкова време след смъртта му, за да излезе в новините? Отговорът се налага от само себе си. Някой друг го е получил. Някой друг го е разгадал. Това вече сериозно ме дразни. Добре, не ми казвай какво гласеше посланието. Ще го декодирам сам. Сигурно не е толкова трудно.

— Фасулска работа е. Все пак бях достатъчно глупава, за да попадна в ръцете ти. Всъщност толкова глупава, че на никого не съм изпращала послание.

— Надявам се обаче, че когато го декодирам, ще спреш да се държиш с такова пренебрежение към мен. Защото тогава ще се наложи да те спускам от бой.

— Прав беше. Голям си чаровник.

След петнайсет минути вече летяха на югоизток с малък самолет. За размера си летателният апарат беше доста луксозен и Петра се дочуди дали не е на някого от разузнавателните служби, на висш военен или някой престъпен бос. А може би на трите едновременно.

Искаше да наблюдава Ахил, лицето му, жестовете му. Но не желаше той да забележи, че проявява интерес към него. Затова се загледа през прозореца и се замисли дали не постъпва точно както бе направил мъртвият психолог — да гледа встрани, за да избегне да види истината в очите.

Чу се сигнал; че могат да разкопчат коланите. Петра стана и отиде в тоалетната. Помещението беше малко, но удобно в сравнение с тоалетните на транспортните самолети. Имаше кърпи и истински сапун.

Петра старателно избърса кръвта и частиците плът от дрехите си, доколкото можеше. Нямахме с какво да се преоблече, но поне премахна видимите парченца. Когато свърши, кърпата беше толкова мръсна, че тя я хвърли и взе друга, за да почисти лицето и ръцете си. Търка ги, докато кожата ѝ се зачерви и започна да я щипе, но трябваше да премахне и най-малките следи. Дори насапуниса косата си и я изми, доколкото можеше, над малката мивка. С мъка я изплакна, като си поливаше с чаша.

Замисли се, че последното, което психологът чу, преди да умре, бяха натякванията ѝ колко е глупав и неспособен да свърши работата, за която са го изпратили. Наистина, имаше право и смъртта му го доказва, но това не променяше факта, че колкото и порочни да са били мотивите му, той щеше да я спаси от Ахил. Бе жертвал живота си за това, колкото и зле планирано да беше всичко. Спасяването на другите бе минало успешно, макар че и тези операции вероятно бяха организирани толкова калпаво. Въпрос на късмет. Всеки бе допуснал някаква глупава грешка. Петра постъпваше глупаво, като дразнеше хората, имащи власт над нея. Нервираше ги. Предизвикваше ги да я накажат. Правеше го, макар да знаеше, че е глупаво. А не е ли още по-голяма глупост да правиш нещо, за което знаеш, че е глупаво?

Как я беше нарекъл? Неблагодарно дете.

Да, така си беше.

Колкото и гузна да се чувстваше за смъртта му, колкото и голям да беше ужасът ѝ от станалото, колкото и да се боеше от Ахил, колкото и самотна да се беше чувствала през последните няколко седмици, тя не заплака. Защото имаше по-силно чувство от тези. Петра не спираше да си блъска ума как би могла да изпрати послание на някого, за да съобщи къде се намира. Веднъж бе успяла, можеше да го стори пак, нали? Можеше да се чувства кофти, можеше да се чувства жалка, можеше да преживява силен шок, но за *нищо* на света нямаше да се огъне пред Ахил.

Самолетът внезапно се разтресе и тя се блъсна в тоалетната чиния. За малко да падне (не че в помещението имаше място да паднеш), но не можеше да се изправи, защото самолетът се спусна рязко. Задъха се, защото обогатеният на кислород въздух се смени с по-рядък и студен от горните слоеве на атмосферата.

Имаше пробойна. Бяха ги улучили.

И въпреки силната си воля за живот Петра си помисли: „Хубаво. Нека да убият Ахил независимо кой е на самолета. Това ще е голям подарък за човечеството.“

Самолетът обаче се стабилизира и въздухът отново стана годен за дишане, преди Петра да изгуби съзнание. Навярно не летяха твърде високо.

Тя излезе от тоалетната.

Страничната врата бе отворена. Ахил стоеше на два метра от нея и вятърът развяваше дрехите и косата му. Той позираше, сякаш знаеше колко ефектно изглежда силуетът му на крачка от смъртта.

Петра се приближи, като внимаваше да стои далеч от вратата. Надникна навън, за да провери колко високо летят. Не много в сравнение с обичайната височина за летене, но достатъчно. Падането би било смъртоносно.

Можеше ли да се промъкне зад него и да го блъсне?

Когато тя се приближи, Ахил се усмихна широко.

— Какво стана? — изкрещя тя, за да надвика вятъра.

— Хрумна ми, че съм сгрешил, като те взех — извика той.

Беше отворил вратата нарочно. За нея.

Петра понечи да се отдръпне, но той я хвана здраво за китката.

Погледът му бе удивително ясен. Не изглеждаше луд. Изглеждаше... възхитен. Сякаш изведнъж му се е сторила удивително красива. Но разбира се, не беше заради нея. Онова, което го опияняваше, беше властта. Единствената му любов беше той самият.

Тя не се опита да се отдръпне. Вместо това извъртя ръката си и стисна неговата.

— Хайде да скочим заедно — изкрещя. — Това ще е най-романтичното, което можем да направим.

Той се наведе към нея.

— И да пропуснем толкова много исторически мигове, които можем да преживеем заедно? — Изсмя се. — О, разбирам, помисли си, че ще те хвърля от самолета. Не, Пет, хванах те, за да те задържа, докато затвориш вратата. Иначе течението ще те засмуче навън.

— Имам по-добра идея. Аз ще те държа, а ти затвори вратата.

— Онзи, който държи другия, трябва да е по-силният, по-тежкия от двамата. Това съм аз.

— Нека да я оставим отворена.

— Не можем да летим до Кабул с отворена врата.

Какво означаваше това, да ѝ издаде крайната им цел? Нима ѝ имаше доверие? Или нямаше значение какво ще каже, защото бе решил да я убие?

Сетне ѝ хрумна, че ако той искаше да я убие, вече да е мъртва. Много просто. Затова защо да се кахъри напразно? Какво значение имаше дали ще я хвърли от самолета, или ще ѝ пръсне черепа? Пак щеше да е мъртва. А ако не смяташе да я убие, вратата трябваше да се затвори и най-удачно беше той да я държи.

— Не може ли някой от екипажа да го направи? — попита Петра.

— Само ние с пилота сме. Можеш ли да управляваш самолет?

Тя поклати глава.

— В такъв случай той остава в пилотската кабина, а ние ще затворим вратата.

— Не искам да те поучавам, но не беше много разумно изобщо да я отваряш.

Той се ухили.

Петра стисна силно ръката му и се запромъква покрай стената към вратата. Беше само открехната и с плъзгащ механизъм, затова не се наложи да се протегне много навън, за да я хване. При все това студеният вятър оказваше силен натиск върху ръката ѝ и ѝ пречеше да хване здраво дръжката. А и дори когато я хвана, Петра нямаше сили да я дръпне.

Ахил видя това и след като вратата вече не бе достатъчно широко отворена, за да изпадне през нея и течението да го засмуче, се приближи и задърпа ръчката заедно с Петра.

„Ако бутам, вместо да дърпам — помисли си тя, — с помощта на вятъра може би и двамата ще бъдем засмукани навън.

Действай — рече си. — Хайде. Убий го. Дори да загинеш с него, струва си. Това е Хитлер, Сталин, Чингис и Атила, събрани в едно.“

Но можеше и да не стане. Течението можеше да не го засмуче. Можеше само тя да загине, за нищо. Не, трябваше да намери сигурен начин да го унищожи, по-късно.

От друга страна, си даде сметка, че не е готова да умре. Колкото и голяма добрина да стори на човечеството, колкото и Ахил да заслужаваше да умре, тя не искаше да стане неговия палач, поне не

сега, не и на цената на живота си. Да я нарекат страхлива егоистка, ако щат, това беше.

Задърпаха силно и накрая с изсъскване вратата преодоля съпротивлението, затвори се и изщрака. Ахил дръпна лоста и я заключи.

— Пътуването с теб е истинско приключение — измърмори Петра.

— Няма нужда да крещиш. Чувам те отлично.

— Защо не отидеш да гониш бикове в Памплона като всеки нормален маниакален самоубиец?

Той се направи, че не е чул шегата.

— Сигурно те ценя повече, отколкото си мислех — измърмори, сякаш се изненадваше.

— Да не искаш да кажеш, че в теб все още има искрица човечност? Че може би имаш нужда от друг човек?

Той пак не обърна внимание на думите ѝ:

— Изглеждаш по-добре без кръв по лицето.

— Но никога няма да съм красива като теб.

— Ето какво е правилото ми за оръжията — заяви Ахил. — При престрелка винаги стой зад този, който стреля. Така е най-безопасно.

— Освен ако някой не отговори на огъня.

Той се изсмя:

— Пет, аз никога не стрелям, ако противникът може да отговори на огъня.

— И си толкова възпитан, винаги отваряш вратата за дамата.

Усмивката му помръкна:

— Понякога ме прихващат такива желания. Но не са неустойими.

— Жалко. Много добре се справяш с лудостта си.

Очите му проблеснаха. Той се върна на мястото си и седна.

Петра се наруга на ум. Да го дразни така, беше все едно да скочи от самолета.

А може би точно дръзкото ѝ поведение го караше да я цени?

„Глупачка — каза си. — Никога няма да можеш да разбереш това момче. Не си достатъчно луда. Не се опитвай да гадаеш защо прави каквото и да било или какви са чувствата му към нещо или някого. Наблюдавай го, за да вникнеш в мисленето му, как най-често реагира, за да можеш един ден да го победиш. Но изобщо не се опитвай да го

разбереш. Дори себе си не можеш да разбереш, как би могла да проумееш поведението на човек с толкова изкривено мислене?“

Не кацнаха в Кабул, а в Ташкент, презаредиха, прелетяха над Хималаите и се приземиха в Делхи.

Значи я беше излъгал за целта на пътуването им. Не ѝ вярваше, но докато се сдържаше да я убие, тя можеше да преживее това малко недоверие.

СРЕЩА С МЪРТВЕЦ

До: Carlotta.agape@vatican.org/orders/sisters/ind

От: Locke.erasmus@polnet.gov

Тема: Отговор за мъртвия ви приятел

Ако знаете кой съм и имате връзка с определено лице, за което официално се твърди, че е мъртво, моля предайте му, че направих всичко възможно, за да оправдая очакванията му. Убеден съм, че е възможно да си сътрудничим и в бъдеще, но без посредници. Ако нямате представа за какво говоря, моля уведомете ме, за да проведа нови проучвания.

* * *

Когато Бийн се прибра, сестра Карлота приготвяше багажа.

— Местим ли се?

Бяха се разбрали, че ще се местят, щом единият от тях реши, без да се налага да се аргументира. Само така можеха да се съобразяват с всички предчувствия, че някой е на път да ги открие. Не искаха в последните си мигове да провеждат разговори от рода: „Знаех си, че трябва да се махнем отгук преди три дни!“ „Защо не каза тогава?“ „Защото имах *причина*.“

— До полета остават два часа — обяви тя.

— Чакай малко. Когато ти решиш, че трябва да се махаме, аз определям къде ще отидем.

Така се бяха споразумели, за да бъдат местенията им случайни.

Тя му подаде разпечатка от електронно писмо. Беше от Лок.

— Грийнсбъро, Северна Каролина, САЩ — обяви Карлота.

— Може би не съм разбрал правилно, но не виждам покана да му гостуваме.

— Не иска посредници. Не сме сигурни, че никой не следи електронната му кореспонденция.

Бийн взе клечка кибрит и изгори листа над умивалника. След това отми пепелта.

— Ами Петра?

— Все още няма вести. Девет от джийша на Ендър са освободени. Руснаците твърдят, че просто още не са открили мястото, където е затворена Петра.

— Глупости.

— Знам, но какво можем да направим, когато крият истината? Боя се, че е мъртва, Бийн. Това е най-логичната причина да ни държат в неведение.

Бийн го знаеше, но не искаше да повярва.

— Не познаваш Петра.

— Ти не познаваш руснаците — контрира веднага Карлота.

— Повечето обикновени жители на една страна са почтени хора.

— Ахил винаги накланя везните на противоположната страна.

Бийн кимна:

— Логично е да си права. Но имам предчувствие, че пак ще я видим.

— Ако не те познавах толкова добре, щях да разтълкувам изказването ти като вяра във възкресението.

Бийн вдигна куфара си.

— Аз ли съм пораснал, или той се е смалил?

— Куфарът си е все същият.

— Мисля, че раста.

— Разбира се, че растеш. Я си виж панталоните.

— Все още са на краката ми.

— По-точно виж си глезените.

— Аха.

Глезените му се показваха повече, отколкото когато за пръв път обу панталоните.

Бийн не беше виждал как някое дете израства, но се безпокоеше, защото в Араракуара бе пораснал с пет сантиметра. Ако навлизаше в пубертета, трябваше ли да очаква и други промени?

— Ще ти купим нови дрехи в Грийнсбъро — обеща сестра Карлота.

Грийнсбъро.

— Родното място на Ендър.

— Бил е там само веднъж. Семейството му се е преместило, след като е отишъл във Военното училище.

— Е, да, израснал е в големия град. Като мен.

Сестра Карлота се изсмя дрезгаво:

— Изобщо не е бил като теб.

— Защото не се е налагало да се бие с други деца, за да не умре от глад, затова ли?

— Бил е достатъчно задоволен. При все това уби човек.

— Май никога няма да го преживееш.

— Когато Ахил беше в ръцете ти, ти не го уби, нали?

На Бийн не му харесваше да ги сравняват така. Не и в уцърб на Ендър.

— Сестро Карлота, сега щяхме да имаме много по-малко ядове, ако го бях убил.

— Проявил си милосърдие. Подал си другата буза. Дал си му възможност да се поправи.

— Дадох възможност да го тикнат в лудница.

— Толкова ли си убеден, че нямаш никакви добродетели?

— Да. Предпочитам истината пред заблудата.

— Ето. Още една добродетел.

Бийн не се сдържа и се засмя:

— Радвам се, че толкова ме харесваш.

— Боиш ли се да се срещнеш с него?

— С кого?

— С брата на Ендър.

— Не се боя.

— Какво чувстваш тогава?

— Съмнение.

— В електронното си писмо показва смирение — отбеляза сестра Карлота. — Не е сигурен, че е разтълкувал правилно нещата.

— Ох, голяма смехория. Смиреният хегемон.

— Още не е станал хегемон.

— Благодарение на него деветима от джийша на Ендър са освободени. Само от една статия. Това се казва влияние. Той е

амбициозен. Сега пък ми казваш, че бил смирен. Това ми идва малко множко.

— Подигравай се колкото си искаш. Хайде да потърсим такси.

Нямаха нищо за уреждане в последния момент. Бяха платили в брой за всичко, не дължаха нищо. Можеха да си тръгват.

Теглеха пари от една сметка, която Граф им беше открил. Нищо не подсказваше, че влогът принадлежи на Юлиан Делфики. В него бяха внесени парите от военната му заплата заедно с премиите му за активна служба и пенсия. За всички от Ендъровия джийш Международният флот бе основал тръстови фондове, които те не можеха да използват, докато не навършат пълнолетие. Спестяванията от заплатата и премиите бяха само да се издържат, докато пораснат. Граф го беше уверил, че няма да остане безпаричен, докато се крие.

Парите на сестра Карлота идваха от Ватикана. Само един човек там знаеше какво прави тя. И за нея бяха осигурени достатъчно средства. Никой от двамата нямаше желание да се възползва от положението. Харчеха малко: сестра Карлота — защото по принцип живееше скромно, Бийн — защото знаеше, че ако живее нашироко, хората ще го запомнят по-лесно. Винаги се стремеше да изглежда като дете, което се грижи за баба си, не като малък герой, който харчи заработеното през военната си служба.

Паспортите им също бяха уредени. Граф се бе погрижил и за това. Заради външния им вид — и двамата бяха средиземноморски тип — регистрацията им беше от Каталуня. Карлота добре познаваше Барселона, а каталонският бе родният ѝ език. Беше го позабравила, но нямаше значение, малко хора го говореха. Освен това колко каталунци щяха да срещнат по време на пътуването си? Кой щеше да се занимава да ги проверява? Ако някой започнеше да любопитства твърде много, просто щяха да се преместят в друг град, в друга страна.

Пристигнаха в Маями, после в Атланта, накрая — Грийнсбъро. Бяха изтощени и преспаха в хотела на летището. На другия ден се включиха в мрежата и си отпечатаха карта на градската автобусна мрежа. Системата бе добре уредена, с модерни електрически автобуси, но на Бийн му се стори малко странна.

— Защо оттук не минават автобуси? — попита той.

— Това е кварталът на богатите.

— Всичките на едно място ли ги карат да живеят?

— Така се чувстват по-сигурни, а и като живеят заедно, има по-голям шанс децата им да се оженят за други наследници на богати фамилии.

— Добре, но защо не искат да имат автобуси?

— Всеки си има кола. Могат да си го позволят. Така имат по-голяма свобода да разполагат с времето си. И имат възможност да показват на всеки колко са богати.

— Пак ми се струва глупаво. Гледай колко далеч минават автобусите.

— Богаташите не искат по улиците им да минават автобуси.

— Какво им пречи?

Сестра Карлота се засмя:

— Бийн, военните не вършат ли също куп глупости?

— Да, но в крайна сметка онзи, който печели битката, решава.

— Е, тези богаташи са спечелили икономическата война. Или дядовците им. Затова сега те налагат волята си.

— Понякога си мисля, че не съм видял нищо от живота.

— Прекарал си половината си живот в тръба в космоса, а преди това скиташе по улиците на Ротердам.

— Живял съм в Гърция с родителите си и в Араракуара. Трябваше да се досетя.

— В Гърция и Бразилия е друго. Тук сме в Щатите.

— Значи в Америка управляват големите пари, а в другите страни — не, така ли?

— Не, Бийн. Парите управляват почти навсякъде. Различните народи обаче имат различни начини да ги показват. В Араракуара например трамвайните линии минават през богатите квартали. Защо ли? За да могат слугите да ходят на работа. В Америка повече се страхуват от престъпници, затова се грижат в богатешките квартали да може да се стигне само с кола или пеша.

— Понякога съжалявам за Военното училище.

— Защото във Военното училище беше богат с единствената валута, която се цени там.

Бийн се замисли над това. Когато другите деца осъзнаха, че той ги превъзхожда във всичко, това му донесе известно влияние. Дори онези, които му се подиграваха, неохотно започнаха да го уважават. Но...

— Не винаги съм постигал своето.

— Граф ми разказа за някои пакости, които си правил — сгълча го Карлота. — Катерил си се по вентилационните тръби, за да подслушваш. Проникнал си в компютърната система.

— Да, но ме хванаха.

— С твърде голямо закъснение. Освен това наказаха ли те? Не. Защо? Защото беше богат.

— Парите и талантът не са едно и също.

— Защото можеш да наследиш парите, спечелени от предците си. Освен това всеки признава стойността на парите, докато талантът се цени само от ограничени групи хора.

— Така, къде живее Питър?

Тя бе взела адресите на всички Уигинови. Не бяха много — пък и в повечето случаи фамилното име имаше едно „с“ накрая.

— Това обаче няма да ни помогне много — предупреди Карлота. — Няма да е хубаво да се изтърсим у дома му.

— Защо?

— Защото не знаем дали на родителите му им е известно какво става. Граф е почти сигурен, че нямат представа. Ако изведнъж се появят двама непознати, веднага ще се почудят какви ги върши синът им в мрежата.

— Къде тогава?

— Може да учи в гимназията, но като се има предвид колко е умен, по-скоро вече да е в колеж. — Докато говореше, Карлота продължаваше да рови в мрежата. — Колежи, колежи, колежи... В тоя град са доста. Най-големият, където най-лесно ще мине незабелязан...

— Защо му е да минава незабелязан? Никой не подозира кой е всъщност.

— Той не иска някой да забележи, че изобщо не учи. Трябва да се държи като обикновено дете на неговата възраст. Би трябвало да прекарва свободното си време с приятели. Да ходи по момичета. Или с приятели по момичета. Или с приятели, търсеци с какво да си запълват времето, когато не могат да си намерят момичета.

— За монахиня си доста запозната.

— Не съм била монахиня цял живот.

— Била си обикновено момиче.

— Никой не познава навиците на подрастващите юноши по-добре от подрастващите девойки.

— Какво те кара да мислиш, че той не прави всичките тези неща?

— Да си Лок и Демостен едновременно изисква постоянна заетост.

— Защо тогава мислиш, че изобщо си прави труда да ходи в колеж?

— Защото родителите му ще се тревожат, ако си седи вкъщи по цял ден и само чете и пише електронни писма.

Бийн нямаше представа какво тревожи родителите. Познаваше своите едва от края на войната и досега не го бяха упреждали за нищо сериозно. А може би още не го чувстваха като свое дете. Николай също не го упреждаха за много неща. Но... все пак за повече от Бийн. Просто не бяха заедно от достатъчно дълго време, за да се чувстват спокойно, като истински родители на новия си син Юлиан.

— Чудя се какво ли правят родителите ми.

— Ако нещо не е наред, щяхме да чуем.

— Знам. Това не означава, че не мога да се притеснявам.

Сестра Карлота не коментира. Продължи да отваря нови и нови страници на компютъра си.

— Ето го. Приходящ студент. Няма адрес. Само електронен адрес и пощенска кутия в колежа.

— Нещо за учебната му програма?

— Тази информация не се огласява официално.

Бийн се засмя:

— Какъв проблем има?

— Не, Бийн, няма да проникнеш в системата им. Няма по-лесен начин да те заподозрат и проследят.

— Никой няма да ме усети.

— Няма да разбереш как е станало.

— Това е обикновен колеж, не разузнавателна служба.

— Понякога хората, които имат най-малко за губене, вземат най-сериозни мерки за запазването му.

— Това от Библията ли е?

— Не, лично наблюдение.

— Добре, какво ще правим?

— Гласът ти е твърде детски — обяви сестра Карлота. — Аз ще говоря по телефона.

Свърза се с канцеларията на колежа:

— Това момче много ми помогна, когато пазарската ми количка се счупи. Пренесе всичките ми покупки до вкъщи. Ако ключовете са негови, бих искала веднага да му ги предам, преди да започне да се тревожи... Не, няма да ги пусна в пощенската кутия, така няма да ги получи *веднага*. И няма да ги оставя при вас, защото може да не са негови. Какво можем да направим? Ако са негови, ще е най-лесно да ми кажете какво уроци има, за да му ги донеса, а пък ако не са, какво ще навреди?... Добре, чакам.

Сестра Карлота се изтегна на леглото. Бийн се засмя:

— Как може монахиня да лъже толкова добре?

Тя натисна копчето за изключване на микрофона.

— Не е лъжа да измислиш история, която ще накара чиновника да си свърши работата, както трябва.

— Ако си върши добре работата, не би трябвало да ти даде никаква информация за Питър.

— Ако си върши добре работата, трябва да е разбрал целта на правилата и нуждата да се правят изключения.

— Хората, които разбират целта на правилата, не стават чиновници. Това е едно от първите неща, които научаваш във Военното училище.

— Напълно съм съгласна. Затова се налага да измисля правдоподобна история, за да му помогна да преодолее недостатъка си. — Тя бързо пренасочи вниманието си към телефона. — О, много добре. Да, чудесно. Ще го потърся там.

Затвори телефона и се засмя:

— Чиновникът му изпратил електронно писмо. Питър бил в мрежата и потвърдил, че си е загубил ключовете. Приел да се срещне с услужливата бабка в „Ям-ям“.

— Какво пък е *това*?

— Нямам ни най-малка представа, но както ми го казаха, предполагам, че ако бях бабка, живееща близо до колежа, щях да знам. — Карлота вече бе отворила адресния указател на града. — А, ето, закусвалня близо до колежа. Това е. Хайде да тръгваме за срещата.

— Чакай. Не можем да отидем така.

— Защо?

— Трябва да вземем някакви ключове.

Сестра Карлота го изгледа озадачено:

— Това за ключовете беше само за оправдание, Бийн.

— Чиновникът в канцеларията знае, че ще се срещнеш с Питър Уигин, за да му върнеш ключовете. Какво ще стане, ако случайно мине през „Ям-ям“, за да обядва? И види, че се срещаме с Питър Уигин и не му даваме никакви ключове?

— Нямаме време

— Добре, имам по-добра идея. Направи се на притеснена и ми кажи, че в бързината си забравила ключовете. Затова трябва да те изпрати до дома ти, за да си ги вземе.

— Имаш талант за тия работи, Бийн.

— Лъжата ми е втора природа.

Движението беше спокойно, автобусът дойде навреме и пътуваше бързо. Скоро стигнаха до колежа. Бийн по-лесно се ориентираше по карта, затова той водеше.

Закусвалнята приличаше на западнало ресторантче от миналото. Всъщност беше западнало и зле поддържано; собствениците се опитваха да го представят за хубаво заведение, но отвсякъде си личеше, че е долнопробно. Каква ирония, замисли се Бийн. Спомни си какво бе казал баща му за едно ресторантче близо до дома им в Крит: „О, вий прекрачили тоз праг, желание за хапване всяко тука оставете.“

Храната не се различаваше от менюто във всяко заведение за обществено хранене на света — повече се наблягаше на мазнините и захарта, отколкото на аромата и хранителната стойност. Бийн не беше придирчив. Обичаше някои неща повече от други и знаеше каква е разликата между добрата и масовата кухня, но след улиците на Ротердам и космическите буламачи, всичко, което му даваше някаква енергия, го устройваше. Сега обаче допусна грешката да си вземе сладолед. Просто идваше от Араракуара, където плодovите сладоледи бяха превъзходни, но тези тук бяха твърде мазни и с твърде изкуствен аромат.

— Mmm, deliciosa^[1] — измърмори.

— Fecha a boquinha, menino — отвърна Карлота. — E nao fala portugues aqui^[2].

— Не исках да критикувам сладоледа на разбираем за тях език.

— Споменът за мизерията не те ли прави по-малко придирчив?

— Трябва ли за всичко да философстваме?

— Дисертацията ми беше за Тома Аквински и Тилих. Всеки въпрос е философски.

— В такъв случай отговорите са неразбираеми.

— А още не си завършил училище.

До тях седна висок младеж.

— Извинете ме за закъснението. Носите ли ми ключовете?

— Толкова е глупаво — измърмори сестра Карлота. — Когато стигнахме, установих, че съм ги забравила вкъщи. Хайде да те почерпя сладолед. След това можеш да дойдеш до нас да ти ги дам.

Бийн внимателно разгледа Питър в профил. Приликата с Ендър бе голяма, но не толкова, че да ги сбъркаш.

Значи това бе хлапето, което сложи край на Войната на Лигата. Хлапето, което искаше да стане хегемон. Хубав, но не красив като актьор — хората щяха да го харесват, но и да му се доверяват. Бийн бе гледал филми за Хитлер и Сталин. Разликата беше осезаема: на Сталин никога не му се е налагало да печели избори; на Хитлер — напротив. Въпреки смешните мустачки той създаваше впечатление, че може да надникне в мислите ти, че каквото и да говори, накъдето и да гледа, говори на теб, гледа теб и е загрижен за проблемите ти. На Сталин обаче му личеше, че е лъжец. Питър определено беше от по-изтънчената категория. Като Хитлер.

Сравнението може би не беше справедливо, но всеки, който се стремеше към власт му навяваше такива мисли. Най-много го тревожеше това, че сестра Карлота се хвана на въдицата. Наистина, отначало се държеше резервирано, но когато той я погледна, тя малко поомекна, стана по-благосклонна. Не чак толкова, че да започне да се държи глупаво, но го зяпаше по-съсредоточено, което не се хареса на Бийн. Питър имаше дарба да съблазнява. Беше опасен.

— Ще дойда с вас — отвърна. — Не ми се яде. Платихте ли сметката?

— Разбира се. Между другото, това е внук ми. Делфино.

Питър се обърна, сякаш за първи път забелязваше Бийн — макар че със сигурност го бе преценил от самото начало.

— Симпатяга. На колко си години? Май още не ходиш на училище.

— Малък съм — весело отвърна Бийн. — Но поне не съм йелда.

— Ех, тези филми за Военното училище — измърмори Питър. — Всички хлапета плямпат на онзи глупав измислен жаргон.

— Добре, деца, хайде да ставаме. — Сестра Карлота стана и тръгна към вратата. — Внук ми е за пръв път в тази страна, затова не разбира много добре американския жаргон.

— Всичко разбирам! — нацупи се Бийн.

Стараяше се да звучи като капризно дете. Не му беше много трудно, защото наистина се дразнеше.

— Доста добре говори английски, но по-добре го дръжте за ръка, докато пресичате, че тукашните трамваи хвърчат като комети.

Бийн завъртя очите си и послушно остави Карлота да го хване за ръката, докато пресичаха. Питър очевидно го предизвикваше, но защо? Със сигурност не беше толкова наивен да си помисли, че като унижи Бийн, ще получи някакво преимущество пред него. Може би просто му доставяше удоволствие да се надсмива над хората.

Когато се отдалечиха достатъчно от колежа и се увериха, че никой не ги следи, Питър престана да играе:

— Значи ти си великият Юлиан Делфики.

— А ти си Лок, когото гласят за хегемон след изтичането на мандата на Саката. Жалко, че се подвизаваш само във виртуалното пространство.

— Смятам скоро да се представя официално.

— Аха, затова значи си си направил пластична операция, за да изглеждаш толкова добре.

— Това старо лице ли? Нося го само когато не ме е грижа как изглеждам.

— Момчета — сгълча ги сестра Карлота, — престанете да се дърлите.

Питър се засмя:

— Стига, мамче, само се майтапим. Ще ни пуснеш ли на кино?

— Тази вечер си лягайте без десерт — престори се на строга тя.

На Бийн му писна.

— Къде е Петра? — попита направо.

Питър го погледна озадачено:

— Не е при мен.

— Имаш източници. Сигурно знаеш повече, отколкото казваш.

— Ти също знаеш повече, отколкото казваш — контрира Питър.
— Предлагам първо да се уверим, че можем да се доверим един на друг, и чак след това да отприщим пороя от информация.

— Мъртва ли е? — не се отказваше Бийн.

Питър погледна часовника си:

— Точно в този момент? Не знам.

Бийн спря и се обърна към сестра Карлота:

— Разкарвахме се напразно. И напразно рискувахме.

— Сигурен ли си? — попита тя.

Бийн погледна Питър, който изглеждаше искрено озадачен, и заяви:

— Иска да става хегемон, но не представлява нищо.

Бийн се отдалечи. Беше запомнил пътя, разбира се, и можеше да се върне на автобусната спирка без помощта на сестра Карлота. Като се ориентираше по линията на автобуса, поне нямаше да мисли за жестокото си разочарование от Питър, който се оказа обикновен смешник.

Никой не го повика и той не се обърна назад.

* * *

Бийн не взе автобуса за хотела, а онзи, който минаваше покрай кварталното училище, където вероятно бяха учили Питър и Валънтайн. Как щяха да се развият нещата, ако Ендър беше израснал и учил тук, а не в големия град? Целият му живот можеше да премине по съвсем различен начин. Може би нямаше да се наложи да убие — може би нямаше да се сблъска с хулиган като Стилсън, който го бе нападнал с бандата си и беше платил за това с живота си. А ако Ендър не беше показал жестокост и решителност в боя, стремеж да победи без скрупули и колебание, щяха ли да го вземат във Военното училище?

Бийн бе присъствал на второто убийство, извършено от Ендър — ситуацията беше подобна. Ендър — сам, заобиколен от превъзхождащ го противник — успя да убеди врага да излезе на равностоен двубой и след това го унищожил, убивайки всяко желание за съпротива.

Военните стратегии преподаваха този принцип на военното дело, но Ендър го знаеше инстинктивно, още на петгодишна възраст.

„На тази възраст аз също знаех важни неща — помисли си Бийн. — Не как да убивам, това не ми беше присъщо, бях твърде малък. Но как да оцелявам. А това беше трудно. За мен беше трудно, но не и за Ендър.“

Бийн вървеше през квартали със скромни стари къщи и по-нови, но също толкова скромни — ала за него те бяха истинско чудо. Не, че след войната при семейството си в Гърция не беше имал достатъчно възможност да наблюдава как живеят обикновените деца. Каква част от характера на детето се формира от мястото, където живее, от съседите, роднините, приятелите? Каква част му е вродена? Възможно ли бе жесток град като Ротердам да направи от едно дете военен гений? Възможно ли бе по-спокойно място като Грийнсбъро да попречи на тези наклонности да се проявят?

„Аз имах повече вроден талант да воювам, но при все това Ендър беше по-добър командир. Дали защото той е израснал там, където не се е тревожил как да си осигури прехраната, където хората са го ценили и закриляли? Там, където съм израснал аз, ако намериш някой захвърлен къшей хляб, започваш да се опасяваш, че другите деца ще те убият, за да ти го вземат. Дали затова аз се сражавах толкова отчаяно, а Ендър умееше да се въздържа?“

Не, не беше заради мястото. Двама души, попаднали в еднаква ситуация, не избират една и съща линия на поведение. Ендър си е Ендър, аз съм си аз. На него му беше писано да унищожи формиките. А аз съумях да оцелея.

И какво сега? Останах пълководец без армия. Имам мисия, но нямам представа как да я изпълня. Петра, ако е жива, е в смъртна опасност и разчита на мен да я спася. Всички други са свободни. Само за нея не знаем къде е. Какво е направил с нея Ахил? Няма да позволя Петра да свърши като Поук.“

Ето това беше. Разликата между Ендър и Бийн. Ендър бе излязъл от най-жестоката битка в детството си като абсолютен победител. Беше сторил онова, което трябваше. Бийн обаче бе осъзнал опасността за приятелката си Поук твърде късно. Ако се беше усетил навреме, можеше да я предупреди, да ѝ помогне. Да я спаси. Вместо това

намери тялото ѝ в Рейн, полюшващо се сред боклуците покрай доковете.

Сега историята се повтаряше.

Бийн спря пред къщата на Уигинови. Ендър никога не я беше виждал, а на съдебния процес не показаха снимки от нея, но Бийн си я представяше точно такава. Дърво в двора, с дървени стъпала, заковани върху дебелия ствол, водещи към платформа сред мощната корона. Спретната, добре поддържана градина. Спокойно пристанище. Място, което Ендър никога не е имал. Питър и Валънтайн обаче бяха израснали тук.

„Къде е градината на Петра? Къде е моята?“

Бийн знаеше, че не е прав да мисли така. Ако се върнеше на Земята, Ендър несъмнено също щеше да се крие — ако Ахил или някой друг не го убиеше веднага. При все това обаче той се питаше дали Ендър не би предпочел да живее като него, на Земята, дори да се налага да се крие, а не където беше сега, в космоса, на път към неизвестни светове и живот в постоянно изгнание.

От къщата излезе някаква жена. Госпожа Уигин?

— Да не си се загубил? — попита.

С разочарование — не, по-скоро отчаяние — Бийн осъзна, че е свалил гарда. Тази къща можеше да е под наблюдение. Дори да не беше, госпожа Уигин можеше да го запомни, това малко дете, което се скиташе около дома ѝ по време, когато би трябвало да е на училище.

— Тук ли живее семейството на Ендър Уигин?

Лицето ѝ за миг помръкна, тя се усмихна, но в изражението ѝ личеше тъга:

— Да, но той не е израснал тук и не приемаме посетители.

По неизвестна за самия него причина Бийн каза:

— Аз бях с него. В последната битка. Той ми беше командир.

Усмивката ѝ отново се промени, от обикновена любезност към повече топлота и болка.

— Аха, ветеран. — По лицето ѝ се изписа тревога. — Познавам лицата на всички другари на Ендър от последната битка. Ти си този, който загина. Юлиан Делфики.

Ето че го разкриха — и само по негова вина, защото издаде, че е от джийша на Ендър. Какво си въобразяваше? Те бяха само единайсет.

— Очевидно някой иска да ме убие. Ако кажете на някого, че съм идвал, това несъмнено ще му помогне.

— Няма да казвам на никого. Но е доста непредпазливо да идваш тук.

— Трябваше да видя — отвърна Бийн, като се почуди дали звучи правдоподобно.

Тя веднага отгатна:

— Това е абсурдно. Нямахте да рискуваш живота си без причина. Питър го няма.

— Знам. Преди малко се срещнахме в университета.

Сетне му хрумна, че тя не би си помислила, че е дошъл при сина й, ако не знаеше с какво се занимава Питър.

— Значи знаете — отбеляза Бийн.

Тя затвори очи, сега си даде сметка, че се е издала.

— Или сме големи глупаци, или веднага решихме, че можем да си имаме доверие — отбеляза. — Толкова бързо си признахме всичко.

— Глупаци сме, ако се окаже, че не можем да си имаме доверие.

— Ще поживеем и ще видим. — Тя се усмихна. — Хайде, да не висиш на улицата, защото хората ще се почудят защо дете на твоите години не е на училище.

Пусна го да влезе. Ето, сега Бийн прекрачваше прага, който Ендър сигурно е копнял да види. Но така и не получи възможност. Като Бонсо и другите жертви на войната. Бонсо — убит; Ендър — изчезнал; а сега Бийн влизаше в дома на Ендър. Само че това не беше сантиментално посещение при скърбящите родители. Започваше нова война и тази жена имаше друг син, когото можеше да загуби.

Тя не би трябвало да знае какво прави той. Не беше ли това основната причина Питър да си даде толкова труд да прикрие дейността си, като се представя за студент?

Направи му сандвич, без да го попита дали иска, сякаш знаеше, че щом е дете, трябва да е гладен. Американска класика — фъстъчено масло и бял хляб. Дали е правила такива сандвичи и на Ендър?

— Липсва ми — каза той, защото знаеше, че така ще й стане приятно.

— Ако не беше заминал, вероятно щяха да го убият. Когато прочетох какво е написал... Лок... за онова момче от Ротердам, веднага

осъзнах, че той не би оставил Ендър жив. Ти го познаваше, нали? Как му беше името?

— Ахил.

— Сега се криеш. Но изглеждаш толкова малък.

— Пътувам с една монахиня, сестра Карлота. Представяме се за баба и внук.

— Радвам се, че не си сам.

— Ендър също не е.

Очите ѝ се насълзиха:

— Предполагам, че той има нужда от Валънтайн повече от нас.

Отново импулсивно, без да се замисля, Бийн постави ръка върху нейната. Тя се усмихна.

Умълчаха се. Бийн отново се замисли колко е опасно да е тук. Ами ако къщата беше под наблюдение? В МФ знаеха за Питър — дали следяха дома му?

— Трябва да тръгвам — заяви той.

— Радвам се, че се отби. Сигурно съм изпитвала голяма нужда да поговоря с някого, който познава Ендър, без да му завижда.

— Всички му завиждахме. Но знаехме, че е най-добрият.

— Защо иначе ще му завиждате, ако не знаете, че е най-добрият?

Бийн се засмя:

— Е, когато завиждаш на някого, все си казваш, че всъщност той не е чак толкова способен.

— Така... за какво му завиждаха другите деца? За способностите или само за признанието, което получаваше?

Въпросът не се хареса на Бийн, но той си спомни кой го задава.

— Ще контрирам с друг въпрос. Питър завиждаше ли за способностите му? Или само за признанието?

Тя се поколеба дали да отговори. Бийн знаеше, че майчиният инстинкт я кара да замълчи.

— Не питам току-така — уточни той. — Не знам каква част от онова, което прави Питър, ви е известна...

— С мъжа ми четем всичко, което публикува — отвърна госпожа Уигин. — И се стараем да се държим, сякаш не подозираме какво става.

— Трябва да реша дали да се съюзя с Питър. А не знам какво да мисля за него и доколко мога да му се доверя.

— За съжаление не мога много да ти помогна. Питър мисли по съвсем друг начин. Не мога да го проумея.

— Не го ли харесвате?

Бийн осъзна, че звучи твърде грубо, но също така знаеше, че трудно ще му се отдаде друг път да разговаря с майката на потенциален съюзник — или съперник.

— Обичам го — отговори госпожа Уигин. — Той не ни показва много от себе си. Но така е справедливо — ние също не се разкриваме много пред децата си.

— Защо?

Бийн се замисли за откритото държане на майка си и баща си, колко добре познаваха Николай и той тях. Откровеността, с която разговаряха, още го удивляваше. Явно в семейство Уигин нямаха такъв обичай.

— Много е сложно — рече тя.

— Тоест смятате, че не ми влиза в работата.

— Напротив, знам, че много те засяга. — Тя въздъхна и отново седна. — Хайде, да не се преструваме, че само си се отбил да ни видиш. Дошъл си да разучиш за Питър. Най-лесно е да ти кажа, че не знаем нищо. Той никога не казва на хората каквото искат да знаят за него, освен ако не сметне, че ще има полза да знаят.

— А кое е по-трудно?

— От самото начало криехме много неща от децата си, затова не е чудно, че от малки се научиха да премълчават.

— Какво криехте?

— Не сме казали на децата си, а искаш да кажа на теб — измърмори тя, но отговори на въпроса му: — Ако Валънтайн и Ендър бяха тук, предполагам, че на *тях* щяхме да кажем. Дори се опитах да обясня някои неща на Валънтайн, преди да замине с Ендър. Получи се глупаво, защото дотогава не го бях изразявала с думи. Нека само да кажа... че щяхме да имаме и трето дете, дори от МФ да не ни бяха помолили.

Там, където бе израснал Бийн, законът за контрол над раждаемостта не означаваше нищо — бездомните деца в Ротердам бяха излишни хора и добре знаеха, че никое от тях не би трябвало изобщо да се ражда, но когато умираш от глад, едва ли ти дреме дали ще учиш в елитно училище. Все пак, когато законите бяха отменени,

той прочете за това и разбра какво означава възможността да имаш и трето дете.

— Защо да рискувате така? — попита той. — Това щеше да навреди на другите ви деца. И да съсипе кариерата ви.

— Винаги сме се стремили да *нямаме* кариера — отвърна госпожа Уигин. — Поне не кариера, от която да не можем да се лишим. Имаме просто работа. Трябва да разбереш, че ние сме религиозни хора.

— По света има много религиозни хора.

— Да, но не и в Америка. Не и такива фанатици, които да постъпят толкова егоистично и антисоциално, като родят повече от две деца, само заради обърканите си религиозни разбирания. А когато Питър показва такива високи резултати и започнаха да го изследват... това бе истинско бедствие за нас. Бяхме се надявали да минем незабелязано. Да се скрием. Ние по принцип сме доста интелигентни хора.

— Чудно ми беше защо родителите на такива вундеркинди не са изградили блестящи кариери. Или поне да заемат по-видно място сред интелигенцията.

— Интелигенция — презрително изсумтя госпожа Уигин. — Американската интелигенция никога не е била особено будна. Нито принципна. Те са като овце, които следват вкупом модните тенденции на времето. Искат всеки да приема догмите им. Всеки трябва да е непредубеден и толерантен към разбиранията им, но Боже опази някой, който не е на тяхното мнение, да се докосне поне малко до истината.

В гласа ѝ прозвуча обида.

— Май много се отплеснах — призна тя.

— Преживели сте много. Значи мислите, че сте по-умни от повечето интелектуалци?

Тя малко се стъписа:

— Ето заради такива коментари избягваме да обсъждаме вярата си.

— Не го казах като критика. Аз също мисля, че съм по-умен от повечето хора, които познавам, защото е истина. Ако не го осъзнавах, щях да съм по-глупав. Вие искрено вярвате в своята религия и не ви харесва, че трябва да го криете. Това исках да кажа.

— Не религия, религии. Със съпруга ми дори не споделяме едни и същи виждания. Постигнали сме съгласие само, че ще имаме голямо семейство, което ще живее по Божиите закони. Дори до това решение сме стигнали след сложни умозаклучения. И в никакъв случай не смятахме, че това може да навреди на децата ни. Възнамерявахме да ги възпитаваме в духа на вярата, с любов към Господ.

— Защо не го направихте?

— Защото сме страхливци. Бяхме под постоянно наблюдение от МФ, постоянно ни се месеха. Щяха да се погрижат да не научим децата си на нищо, пречещо на мисията, която в крайна сметка изпълнихте с Ендър. Тогава започнахме да крием вярата си. Не от децата, а от хората от Военното училище. Толкова се зарадвахме, когато престанаха да наблюдават Питър. След това Валънтайн. Помислихме си, че е свършило. Решихме да се преместим някъде, където няма да ни тормозят толкова, да си родим трето дете, четвърто и още, докато ни арестуват. Тогава обаче дойдоха и ни накараха да родим трето дете. Затова не се наложи да се местим. Разбираш ли? Бяхме мързеливи и уплашени. Щом Военното училище ни осигуряваше официално оправдание да имаме трето дете, защо да не се възползваме?

— Те обаче взеха Ендър.

— И вече бе твърде късно да възпитаваме Питър и Валънтайн в духа на вярата. Ако не възпитавах децата, докато са малки, те никога няма да приемат религията с цялата си душа. Можеш само да се надяваш, че ще се отворят за нея по-късно, сами. Родителите не могат да направят нищо, ако не започнат от най-ранните им години.

— Промиване на мозъците.

— Такава е ролята на родителите. Да втълпиш на децата си социалните норми, според които искаш по-късно да живеят. Интелектуалците не изпитват скрупули, когато използват училищата да наливат в мозъците на децата ни *техните* глупости.

— Не исках да ви провокирам.

— Все пак прозвуча критично.

— Извинявам се.

— Ти си все още дете. Колкото и да си умен, пак усвояваш голяма част от поведението на управляващата класа. Това не ми харесва, но няма какво да се направи. Когато взеха Ендър и най-последно

можехме да живеем, без да следят постоянно какво говорим на децата си, осъзнахме, че мозъкът на Питър вече е напълно задръстен от глупостите на учените. Първоначалният ни план пропадеше. Той щеше да ни отхвърли. Щяхме да го загубим. Можеш ли да се откажеш от първородното си дете, за да имаш четвърто, пето и така нататък? Понякога ни се струваше, че Питър няма никаква съвест. Ако някой имаше нужда да вярва в Господ, това беше Питър, а той не вярваше.

— Може би и при други обстоятелства нямаше да повярва.

— Ти не го познаваш. Основната му движеща сила е гордостта. Ако бяхме направили така, че да се почувства горд, че тайно вярва в Бог, той щеше да стане ревностен вярващ. А сега се получи... точно обратното.

— Не се ли опитахте да го привлечете към някоя от религиите си?

— Към коя? Винаги сме мислили, че големият спор в семейството ще е в духа на коя религия да възпитаваме децата си, на съпруга ми или моята. Вместо това трябваше да помогнем на Питър да запази поне някакво... приличие. Не, нещо по-важно. Почтеност. Достойнство. Наблюдавахме го, както го наблюдаваха чиновниците от Военното училище. Трябваше да мобилизираме цялото си търпение, за да не се намесим, когато принуди Валънтайн да стане Демостен. Това толкова противоречеше на духа ѝ. Скоро обаче видяхме, че то няма да я промени — че вроденото ѝ благородство някак си укрепва благодарение на съпротивата ѝ срещу влиянието на Питър.

— Не се ли опитахте просто да го спрете?

Тя се засмя пресипнало:

— О, не говори глупости. Как ще го спреш? Питър пропусна Военното училище, защото беше *твърде* амбициозен, *твърде* непокорен, неспособен да се подчинява. А ти искаш да му влияем, като му забраняваме и го спираме.

— Не, разбирам, че не е било възможно. Но все пак нима стояхте със скръстени ръце?

— Възпитавахме го, доколкото можехме, без да се натрапваме. Със забележки по време на хранене. Виждахме, че не ни слуша, че не зачита мнението ни. Криехме, че знаем за писанията му от името на Лок, но това не помагаше; разговорите ни бяха... отвлечени. Досадни може би. А и нямаше авторитет на интелектуалци. Защо ще ни

уважава? Но внимателно изучавахме неговите разбирания. За благородството. За достойнство и чест. Дали несъзнателно възприемаше нещо от нас, или тези идеи му идваха отвътре, не знам, но той постепенно израсна пред очите ни. И така... питаш ме дали можеш да му се довериш. Не мога да ти отговоря, защото... за какво да му се довериш? Да прави това, което искаш от него? Никога. Да действа според някаква предсказуема зависимост? Не ме карай да се смея. Той обаче има някакво достойнство. Дава си много труд да прави неща, с които не само да се покаже, а защото вярва, че трябва да ги направи. Разбира се, може би ги прави само защото така Лок изглежда достоен и благороден в очите на хората. Откъде да знаем, когато не можем да го попитаме.

— Значи, вие не можете да обсъждате с него онова, което ви вълнува, защото се боите, че ще ви намрази, а той не може да сподели онова, което го интересува, защото не сте му показали, че сте способни да го разберете.

В очите ѝ заблестяха сълзи.

— Понякога Валънтайн толкова ми липсва — сподели. — Толкова е честна и добра.

— Тя ли ви каза за Демостен?

— Не. Валънтайн си даваше сметка, че ако издаде Питър, това ще разбие семейството ни. Затова пазеше тайната му от нас. Постара се обаче да разберем какъв човек е той. Споделяше всичко друго за себе си, всичко, в което не зависеше от Питър, изслушваше ни, интересуваше се от мнението ни.

— Казахте ли ѝ, че вярвате в Господ?

— Не сме ѝ разказвали за вярата си, но сме ѝ обяснили до какво води тя. Направихме всичко, което можахме.

— Не се съмнявам.

— Не съм глупачка — заяви госпожа Уигин. — Знам, че ни презираш също както Питър.

— Не е вярно.

— Достатъчно лъжи съм чувала, за да усетя кога ме лъжат.

— Не ви презирам заради... изобщо не ви презирам. Но трябва да разберете, че тази потайност, това, че Питър е израснал в семейство, където никой не споделя с никого нищо важно — не ми вдъхва особено доверие в него. Канех се да поверя живота си в ръцете му, а сега

научавам, че през целия си живот не е имал искрени взаимоотношения с никого.

Тя го изглежда хладно:

— Вече получи достатъчно полезна информация. Може би е време да си тръгваш.

— Не ви упреквам — увери я Бийн.

— Стига глупости, разбира се, че ни упрекваш.

— Тогава не се опитвам да ви съдя.

— Не ме карай да се смея. Съдиш ни и знаеш ли какво? Съгласна съм с теб. Аз също осъждам постъпката ни. Започваме с доброто желание да живеем според Божията воля, а в крайна сметка проваляме единственото дете, което ни остана. Той е решен да остави своя отпечатък в историята. Но какъв ще е този отпечатък?

— Незаличим. Ако Ахил не го унищожи преди това.

— Все пак не сме се провалили във всичко — отбеляза госпожа Уигин. — Дадохме му възможност да прояви способностите си. Можехме да му попречим да публикува статиите си. Мисли си, че ни е надхитрил, защото се преструвахме на пълни глупаци. Колко родители биха позволили на детето си да се меси в световните проблеми? Когато писа против... против връщането на Ендър — не можеш да си представиш как ми се искаше да издера малките му, нагли очички...

За първи път Бийн видя израз на гнева и тревогите, които бе преживяла. Помисли си: „Ако майката на Питър има такова мнение за него, може би все пак не е чак толкова лошо да си сирак.“

— Но не го направих — продължи тя.

— Какво не направихте?

— Не го спрях. И се оказа, че е бил прав. Защото ако Ендър се беше върнал на Земята, щеше да е мъртъв, отвлечен с другите деца или да се крие като теб. Но все пак... Ендър му е брат, а той го обрече на вечно изгнание. Никога няма да забравя ужасните заплахи, които отправяше, когато Ендър беше малък и още живееше с нас. Казал на Ендър и Валънтайн, че някой ден ще убие Ендър и ще го изкара като нещастен случай.

— Ендър е жив.

— Когато се опитваме да осъзнаем случилото се със семейството ни, с всичките ни мечти, със съпруга ми се чудим дали Питър принуди Ендър да се махне от Земята, защото го обича и съзнава опасностите,

които го заплашват. Или защото се опасяваше, че ако Ендър се върне, той ще го убие — тъй че прокуждането на Ендър, де да знам, може да се смята за някаква форма на самоконтрол от страна на Питър. Постъпката му е много егоистична, но все пак в нея прозира някаква почтеност. Може да се сметне за напредък.

— А може би нищо от това, което казахте, не е вярно.

— Може би всички събития се управляват от Господ и ти си тук по Неговата воля.

— Така казва сестра Карлота.

— Може би е права.

— Не ми дреме. Ако има Господ, мисля, че изобщо не си върши работата.

— Или просто не разбираш каква му е работата.

— Повярвайте ми, сестра Карлота е истинска йезуитка. Да не се впускаме във философски спорове. Аз имам доста добър тренинг, а на вас, както се казва, ви липсва практика.

— Юлиан Делфики, още щом те видях на улицата, си казах, че не само мога, а и *трябва* да споделя с теб неща, които съм обсъждала само със съпруга си, дори неща, които не съм му казвала. Разказах ти неща, които Питър дори не подозира, че знам, че съм си помислила, видяла или почувствала. Ако имаш лошо мнение за мен като майка, моля те, имай предвид, че всичко, което знаеш, си го научил благодарение на мен, защото вярвам, че един ден бъдещето на Питър ще зависи от способността ти да предвиждаш ходовете му и да избереш най-добрия начин да му помогнеш. А може би бъдещето на Питър като почтен човек зависи от *неговата* помощ за теб. Затова разкрих душата си пред теб. Заради Питър. И пак заради Питър съм готова да понеса презрението ти, Юлиан Делфики. Затова не ме кори за любовта към сина ми. Независимо дали го интересува или не, той израсна с грижите на родители, които го обичат и направиха всичко, което бе по силите им, за него. Затова крием от него вярата си и онова, което знаем — за да може да премине през този свят като Александър, да прекоси земята надлъж и нашир благодарение на това, че родителите му са твърде глупави, за да го спират. Докато не отгледаш свои деца, докато не се жертваш за тях и не обърнеш живота си надолу с главата, не смей да съдиш мен и онова, което съм направила.

— Не ви съдя. Наистина. Както казахте, опитвам се да разбера Питър.

— Е, знаеш ли какво си мисля? Мисля, че не задаваш подходящите въпроси. „Мога ли да му имам доверие?“ — презрително го имитира тя. — Това, дали ще се довериш на някого или не, зависи повече от твоя характер, отколкото от неговия. Въпросът, който трябва да си зададеш, е дали наистина искаш Питър Уигин да управлява света. Защото, ако му помогнеш и той съумее да оцелее, рано или късно ще се стигне до това. Той няма да се откаже, докато не го постигне. И е готов да жертва теб и всеки друг, ако това ще му помогне. Затова трябва да се запиташ дали светът ще стане по-добър, ако Питър Уигин стане хегемон. Той няма да е безличен фигурант като некадърното безгръбначно, което ни управлява сега. Като хегемон Питър Уигин ще промени света, както намери за добре.

— Допускате, че ме интересува дали светът ще бъде по-добър. Ами ако се ръководя само от личен интерес и стремеж да оцелея? В такъв случай въпросът, който трябва да си задам, е: „Мога ли да използвам Питър за своите цели?“

Тя се засмя и поклати глава:

— Вярваш ли си наистина? Е, все пак си още дете.

— Извинете, но не съм твърдял друго.

— Държиш се като велик владетел. Говориш за „съюз“ с Питър Уигин, сякаш водиш цяла войска.

— Не водя войска, но мога да гарантирам победата на всяка армия, която ми повери.

— И Ендър ли щеше да е като теб, ако се беше завърнал? Арогантен? Надменен?

— В никакъв случай. Но все пак аз не съм убивал никого.

— Освен бългери — уточни госпожа Уигин.

— Защо усещам напрежение между нас?

— Разказах ти всичко за сина си, за семейството си, а ти не ми даваш нищо в замяна. Само... насмешка.

— Не ви се надсмивам. Харесвам ви.

— О, много благодаря.

— Вие сте достойна майка на Ендър Уигин. Разбирате Питър, както Ендър разбираше войниците си. Както разбираше враговете си. И сте достатъчно решителна, за да действате, когато ви се отдаде

възможност. Появявам се на прага ви и вие веднага ми разказвате всичко. Не, госпожо, не ви презирам. И знаете ли какво си мисля? Мисля, че дори може би, без да го осъзнавате, вие имате пълна вяра в Питър. Искате той да успее. Мислите, че трябва той да управлява света. И ми разказахте всичко това не защото съм симпатично малко момченце, а защото смятате, че така ще помогнете на Питър по пътя към победата.

Тя поклати глава:

— Не всички мислят като войници.

— Всъщност доста малко хора мислят така. Дори твърде малко от истинските военни.

— Нека да ти кажа нещо, Юлиан Делфики. Ти нямаш родители, затова трябва да го чуеш от мен. Знаеш ли от какво се боя най-много? Че Питър толкова настървено ще преследва амбициите си, че ще забрави да живее.

— Завладяването на света не е ли живот?

— Александър Велики, това е най-големият ми кошмар, когато се замисля за Питър. Всичките му завоевания, победите му, великите му постижения — те са дело на един юноша. Когато достигнал възраст да се ожени, да има деца, вече било късно. Умрял, преди да го направи. И вероятно нямаше да се справи много добре. Преди да намери любовта, вече е имал твърде много власт. От това се опасявам за Питър.

— Любов ли? До това ли се свежда всичко?

— Не, не само до любовта. Говоря за цикъла на живота. Можеш да срещнеш някое извънземно същество, да решиш да се ожениш за него и да прекарате заедно остатъка от живота си, независимо дали се харесвате и се разбирате. И защо? За да имате деца, за да се грижите за тях, да ги научите, че някой ден *те* трябва да имат деца и така до безкрай. И няма да намериш спокойствие, докато не се сдобиеш с внуци, поне с десетина, защото тогава ще си сигурен, че родът ти няма да се загуби, че нещичко от теб ще остане. Егоистично ли звучи? Не, не е егоизъм. Това е животът. Това е единственото, което носи щастие, винаги, на когото и да било. Всичко друго — победи, постижения, почести, каузи — те носят само моментни искри на радост. Да се свържеш с друг човек и с децата, които ще създадете заедно, това е истинският живот. А то не може да се постигне, ако се ръководиш само

от амбициите си. Така никога няма да си щастлив. Никога няма да имаш достатъчно, дори да управляваш света.

— На мен ли го казвате, или искате да го кажете на Питър?

— Казвам ти какво истински желая за Питър. Ако обаче имаш поне малко ум, ще извлечеш поука и за себе си. Или никога няма да бъдеш истински щастлив.

— Извинете, но май нещо не разбирам. Досега останах с впечатление, че бракът и децата носят само мъка. Изгубили сте Ендър, изгубили сте Валънтайн, а Питър постоянно ви създава ядове.

— Да, правилно си разбрал.

— Къде е радостта? Ето това не мога да разбера.

— Радостта е в *мъката*. Аз имам за кого да се тревожа. А ти кого имаш?

Толкова се бяха вгълбили в разговора, че Бийн бе свалил гарда. Думите ѝ докоснаха някаква скрита струна в душата му. Събудиха спомени за всички хора, които обичаше — колкото и да не искаше да си го признае. Поук. Николай. Сестра Карлота. Ендър. Родителите му, когато най-накрая ги срещна.

— Имам за кого да се тревожа — заяви той.

— Така си мислиш. Всеки си мисли така, докато се появи дете, което да обича. Едва тогава разбираш какво е да си пленник на любовта. Да имаш някого, чийто живот ти е по-скъп от собствения ти.

— Може би знам повече, отколкото предполагате.

— Може би нищо не знаеш.

Втрениха се мълчаливо един в друг. Бийн не знаеше дали да смята тази размяна на реплики за скарване. Въпреки разпалената дискусия имаше чувството, че госпожа Уигин му предава голяма порция от вярата, която споделяше със съпруга си.

А може би това бе обективната истина, но той просто не можеше да я разбере, защото не беше женен.

И никога нямаше да бъде. Ако имаше човек, от когото със сигурност нямаше да излезе свестен баща, това беше Бийн. Макар че никога не го изказваше на глас, той бе убеден, че никога няма да се ожени и да има деца.

Думите ѝ обаче го накараха да се замисли. За първи път почти му се прииска онова, което е решил, да не се сбъдне.

Външната врата се отвори и Бийн чу гласовете на Питър и сестра Карлота. Дватамата с госпожа Уигин скочиха на крака, по лицата им се изписа гузно изражение, сякаш ги хващаха на някаква тайна среща. Кое то в известен смисъл си беше чистата истина.

— Мамо, запознах се с една пътешественичка — обяви Питър, когато влезе.

Бийн настръхна при тази лъжа — защото човекът, когото Питър се опитваше да излъже, знаеше, че обясненията му са измислени, но въпреки това също щеше да излъже, като се престори, че му вярва.

Този път обаче лъжата бе потушена в зародиш.

— Сестра Карлота — възкликна госпожа Уигин, — младият Юлиан толкова много ми разказа за вас. Твърди, че сте единствената монахиня йезуитка.

Питър и сестра Карлота сацисано се втреничиха в Бийн. Какво правеше тук? Той едва се сдържа да не се изсмее на объркването им, отчасти и защото сам не можеше да си отговори на този въпрос.

— Той дойде тук като поклонник — продължи госпожа Уигин. — И много смело ми се представи. Питър, внимавай да не издадеш пред някого, че е от другарите на Ендър. Юлиан Делфики. Оказва се, че не е загинал от експлозията. Не е ли прекрасно? Ще го приемем като скъп гост, но той все още е в опасност, затова трябва да държим самоличността му в тайна.

— Разбира се, мамо — съгласи се Питър.

Погледна Бийн, но очите му бяха безизразни. Студени като на носорог, непроницаеми и при все това криеци заплаха.

Сестра Карлота се възмути:

— След всички мерки за сигурност издаваш всичко! Освен това тази къща сигурно е под наблюдение.

— Хубаво си поговорихме — изтъкна Бийн. — Не би било възможно, ако я бях излъгал.

— Аз също рискувам живота си — изтъкна Карлота.

Госпожа Уигин докосна ръката ѝ:

— Нали ще останете у нас? Имаме стая за гости.

— Не можем — намеси се Бийн. — Тя е права. С идването си тук застраших и двама ни. Още утре трябва да се махнем от Грийнсбъро.

Погледна сестра Карлота, убеден, че го е разбрала. Щяха да заминат още с нощния влак. Или пък с автобус вдругиден. Или да

наемат апартамент под фалшиви имена и да останат една седмица. Лъжите отново започваха, в името на сигурността.

— Няма ли да останете поне за вечеря? — настоя госпожа Уигин. — Да се запознаете със съпруга ми. Сигурно ще му е много интересно да се срещне с момчето, за което толкова се тръби, че е загинало.

Лицето на Питър помръкна. Бийн добре го разбра. За него вечерята с родителите щеше да е отегчително събиране, по време на което нямаше да се каже нищо съществено. Нямаше ли животът да е много по-лесен, ако хората просто си казваха истината? Госпожа Уигин обаче бе казала, че Питър има нужда да се чувства самостоятелен. Ако знаеше, че родителите му са разкрили тайната му дейност, това би го унижило. Макар че ако наистина бе способен да управлява света, със сигурност щеше да го преодолее.

„Няма да съм аз този, който ще му каже. Дадох дума“ — помисли си Бийн.

— В такъв случай да отидем на ресторант — предложи госпожа Уигин. — Така ще е по-лесно. Ако ще взривяват нещо, нека да е някое заведение. Те са застраховани.

Бийн се засмя. Питър остана сериозен. „Защото — помисли си Бийн — той не подозира каква част от истината ѝ е известна. Затова приема думите ѝ като глупава забележка, а не като шега.“

— Само да не е на италиански — настоя сестра Карлота.

— Разбира се, че не. Не знам в Грийнсбъро да има свестен италиански ресторант.

Така продължиха да разговарят на безопасни и маловажни теми. Бийн с удоволствие наблюдаваше как Питър се терзае заради тази абсолютно безполезна загуба на време.

„Аз познавам майка ти много по-добре от теб — помисли си Бийн. — И много я уважавам. Но тя обича теб.“

Даде си сметка, че изпитва завист и това го подразни. Никой не е застрахован срещу тези жалки човешки емоции, той го знаеше, но някак си трябваше да се научи да прави разлика между обективните наблюдения и мислите, породени от завистта. Питър също. Доверието, което Бийн веднага бе постигнал с госпожа Уигин, трябваше да се печели стъпка по стъпка между него и Питър. Защо?

Защото двамата толкова си приличаха. Защото бяха естествени съперници. Защото много лесно можеха да станат смъртни врагове.

„Както аз съм втори Ендър в неговите очи, дали той е втори Ахил в моите? Ако не съществуваше друг Ахил, щях ли да гледам на Питър като на зло, което трябва да се премахне?

И ако заедно победим Ахил, ще се обърнем ли един срещу друг, ще потъпчем ли победата си, ще унищожим ли всичко, което сме постигнали?“

[1] Ммм, превъзходно. — Б.пр. ↑

[2] Затваряй си устата, момче. И не говори португалски тук. — Б.пр. ↑

БРАТЯ ПО ОРЪЖИЕ

До: RusFriend.BabaYaga@MosPub.net

От: VladDragon@slavnet.com

Тема: клетва за вярност

Да си изясним едно. Аз никога не съм се „съюзявал“ с Ахил. За мен той говореше от името на Майка Русия. Съгласих се да служа на Майка Русия и не съжалявам за това си решение. Дълбоко вярвам, че изкуственото разделение на Великия славянски народ само ни пречи да наложим властта си над света. В хаоса, който настъпи след разкриването на истинското лице на Ахил, аз съм готов да приема всяко предложение да служа за общото благо. С наученото във Военното училище бих могъл да помогна много за бъдещето на нашия народ. Ако връзката ми с Ахил е препятствие за привличането ми на служба, така да бъде. Но би било жалко, ако всички пропуснем шанса си заради действията на един психопат. В този момент от мен има най-голяма нужда. Майка Русия не би могла да намери по-предан син.

* * *

За Питър вечерята с родителите му, Бийн и Карлота в „Леблон“ протече в дълги периоди на мъчителна досада, прекъсвани от кратки мигове на истинска паника. Никой не казваше нищо съществено. Понеже Бийн се държеше като турист, дошъл на посещение в храма на Ендър, всички говореха за Ендър, Ендър и само Ендър. Неизбежно обаче разговорът засягаше деликатни теми, неща, които биха могли да разкрият истинската дейност на Питър и ролята, която в крайна сметка можеше да изиграе Бийн.

Най-лошото дойде, когато сестра Карлота — която, монахиня или не, когато поискаше, можеше да се държи като злобна кучка — започна да го разпитва за следването му, макар че много добре знаеше, че това е само прикритие за далеч по-важната му дейност.

— Просто се изненадвам, че учиш по стандартната програма, макар че очевидно способностите ти могат да се използват на много по-високо ниво — отбеляза тя.

— Нуждая се от диплома като всеки друг — измънка Питър.

— Да, но защо не учиш неща, които да те подготвят за по-важна роля на световната сцена?

По ирония, Бийн го спаси:

— Стига, бабо. Човек със способностите на Питър Уигин е готов да прави всичко, което си поиска, когато си поиска. Официалното образование е само за да си намира занимание. За да покаже на другите хора, че е способен да живее по правилата, когато се налага. Нали така, Питър?

— Близо си до истината. Следването ми ме интересува по-малко от вас, а вие изобщо нямате причина да се интересувате от него.

— Като ти е толкова неприятно, защо тогава плащаме такси? — намеси се баща му.

— Не плащаме ние — напомни майка му. — Питър има толкова хубава стипендия, че всъщност университетът му плаща, за да ходи на занятия.

— Само си хвърлят парите.

— Не е напразно — възрази Бийн. — Каквото и да постигне Питър в живота, в биографията му винаги ще се споменава, че е учил в Университета на Грийнсбъро. Ще бъде жива реклама за тях. Доста добър дивидент, не смятате ли?

Това хлапе говореше на език, понятен и на баща му. Питър трябваше да признае, че Бийн умее да преценява събеседниците си. Все пак му беше неприятно, че хлапакът веднага прецени какви малоумници са родителите му и колко лесно можеш да ги баламосваш. Сякаш като вадеше кестените вместо него от огъня, Бийн допълнително наблюдаваше, че Питър все още е дете, което живее при мама и тате, докато той се оправяше сам в живота. Това още повече подразни Питър.

Бийн пусна фишека едва след вечеря, когато излязоха от бразилския ресторант и бавно се отправиха към гарата:

— Тъй като вече се издадохме, трябва незабавно пак да преминем в нелегалност. — Родителите на Питър измънкаха нещо съчувствено. — Питам се защо Питър не дойде с нас за известно време. Да поизлезе от Грийнсбъро. Какво ще кажеш, Питър? Имаш ли паспорт?

— Не, няма — отвърна майка му в същия момент, когато Питър отговори:

— Да, имам.

— Имаш ли? — изненада се тя.

— Изкарах си за всеки случай — обясни той.

Прииска му се да добави: „Имам шест паспорта от четири страни и десет влога на различни имена с парите от хонорарите за статиите ми.“ Но се сдържа.

— Семестърът е на средата — изтъкна баща му.

— Мога да си взема ваканция, когато си поискам. Звучи ми интересно. Къде отиваме?

— Не знаем — отвърна Бийн. — Решаваме в последния момент. Можем обаче да ти изпратим електронно писмо, за да ти съобщим къде сме.

— Електронните писма в университета не са безопасни — предупреди бащата на Питър.

— Никое писмо не е абсолютно безопасно, нали? — добави майка му.

— Съобщението, разбира се, ще бъде закодирано — обясни Бийн.

— Не ми звучи разумно — не отстъпваше бащата. — Питър може да гледа на следването си само като на запълване на времето, но дипломата е необходима, за да се оправяш в живота. Трябва да избереш нещо дългосрочно и да го завършиш, Питър. Ако в биографията ти пише, че ту си се захващал с нещо, ту си прекъсвал, големите фирми няма да те гледат с добро око.

— Каква кариера мислиш, че ще захвана? — раздражено попита Питър. — Смотаняк в някоя корпорация?

— Не ми харесва да използваш този купешки жаргон от Военното училище. Не си ходил там и така звучиш като хлапе, което

подражава на големите батковци.

— Не съм съгласен — намеси се Бийн, преди Питър да избухне. — Бил съм там и мисля, че това е част от живия език. „Купешки“ също е било жаргонна дума, нали? Като се използват, думите постепенно навлизат в речта.

— Така звучи като малко дете — настоя баща му, но само защото се чувстваше длъжен да каже последната дума.

Питър замълча. Но не беше благодарен на Бийн, че застана на негова страна. Напротив, този хлапак му лазеше по нервите. Нима си мислеше, че може да влезе в живота му и да служи като посредник между него и родителите му? Това унижаваше Питър в собствените му очи. Никой, който четеше писанията му като Лок или Демостен, не се държеше снизходително към него, защото не знаеха, че е дете. Държането на Бийн обаче му действаше като предупреждение. Ако Питър издаде истинското си име, веднага щеше да се сблъска със снизходителното отношение на другите. Хора, които някога са треперили пред перспективата да попаднат под строгия поглед на Демостен, хора, които са копнели за одобрението на Лок, щяха да започнат да гледат отвисоко на всичко, написано от Питър, и да казват: „Разбира се, че едно дете ще разсъждава така“ или по-мекото, но не по-малко обидно: „Когато натрупа повече опит, ще разбере, че...“ Възрастните винаги говореха така. Сякаш мъдростта бе пряко свързана с жизнения опит. Сякаш най-големите глупости на света не се вършеха от възрастни.

Освен това Питър усещаше, че на Бийн му харесва да използва слабостта му. Защо всъщност тази малка невестулка се бе намъкнала в дома му? Когато се прибра и го завари да си бърби с майка му, Питър имаше чувството, че е пипнал крадец с ръце в гърнето с мед. Бийн не му хареса от самото начало — особено с надутия начин, по който си тръгна, след като Питър не отговори веднага на въпроса му. Наистина, Питър искаше да го подразни малко, държа се леко надменно — за да си поиграе с дребосъка, преди да му каже онова, което искаше да научи — но отмъщението на Бийн надхвърли всякакви граници. Особено на тази злополучна вечеря.

И все пак...

Бийн не беше за пренебрегване. Най-добрият възпитаник на Военното училище. Питър можеше да го използва. Дори можеше да

има нужда от него, точно защото още не можеше да си позволи да се покаже открито пред обществеността. Бийн имаше авторитет въпреки ръста и възрастта си, защото бе участвал в истинска битка. Можеше пряко да постига каквото реши, а не да действа зад кулисите или да се опитва да влияе върху политиката на правителствата, като манипулира общественото мнение. Ако Питър успееше да склучи някакъв съюз с него, това би могло да компенсира сегашното му безсилие. Само Бийн да не беше такава безподобна надувка.

„Не бива да допускам личните чувства да пречат на работата“ — помисли си Питър.

— Имам едно предложение — обади се. — Мамо, тате, вие имате работа утре, но моето първо занятие е едва на обяд. Нека да прекарам нощта с гостите ни в хотела им или да ги изпратя до някъде, ако решат да пътуват.

— Не можеш да тръгваш така и да караш майка си да се притеснява какво става с теб — възрази баща му. — Мисля, че на всички ни е ясно, че младият господин Делфики е магнит за неприятности. Майка ти загуби достатъчно от децата си, за да се тревожи сега и за теб.

Питър се вбесяваше, когато баща му заговореше така, сякаш само майка му се тревожеше, сякаш само за нея имаше значение какво ще стане с него. А пък ако беше вярно (човек никога не можеше да бъде сигурен с баща му), щеше да е още по-лошо. Баща му или наистина не се интересуваше какво ще стане с Питър, или се тревожеше, но беше такъв нещастник, че не можеше да го признае.

— Няма да напусна града, без да се обадя на мама — увери го Питър.

— Не се дръж толкова подигравателно.

— Скъпи — намеси се майка му, — Питър не е вече на пет години, за да го гълчиш пред чужди хора.

Тази реплика, разбира се, го накара да се почувства на шест години. „Благодаря, мамо.“

— Колко са сложни семейните взаимоотношения — коментира сестра Карлота.

„О, благодаря, света кучко — помисли си Питър. — Вие с Бийн усложнихте нещата, а сега самодоволно ми обяснявате колко е по-лесно за хора като вас, без семейни връзки. Е, тези родители са моето

прикритие. Не съм ги избирал, но мога да ги използвам. А твоята насмешка само издава невежеството ти. И навярно завистта ти, защото никога няма да имаш деца, нито дори да легнеш с мъж, госпожице Непорочност.“

— Бедният Питър няма късмет в две отношения — заговори майка му. — Той е първото ни дете, затова винаги сме били най-взискателни към него. И последен остана вкъщи, затова се налага да търпи повече поучения, отколкото му е приятно. Ужасно е, но и родителите са хора и постоянно правят грешки. Понякога ми се струва, че Питър би предпочел да беше отгледан от работи.

При тези думи на Питър му се прииска да потъне в тротоара и да прекара остатъка от живота си като невзрачно парче цимент. „Водя преговори с шпиони и висши военни, с политически лидери и влиятелни магнати, а майка ми все още има власт да ме унижава, когато си поиска!“

— Прави каквото искаш — измърмори накрая баща му. — Не си малък. Не можем да те спрем.

— Не можехме да му попречим да прави каквото си поиска дори когато беше малък — напомни майка му.

„Абсолютно си права“ — помисли си Питър.

— Лошото, когато децата ти са по-умни от теб — заразмишлява на глас баща му, — е вярата им, че по-ефективната им мисловна дейност може да компенсира липсата им на опит.

„Ако бях дребен негодник като Бийн, този коментар щеше да е последната капка. Щях да се махна и да не се прибирам у дома цяла седмица, ако изобщо се върна. Аз обаче не съм дете и мога да контролирам чувствата си, да правя каквото най-много ми изнася. Няма да проваля прикритието си заради някакво дребно раздражение.

От друга страна, никой не може да ме обвини, ако си пожелае баща ми да получи инсулт и да онемее за цял живот.“

Бяха стигнали до гарата. Родителите му се сбогуваха с гостите и се качиха на автобуса за вкъщи. Питър, Бийн и Карлота отпътуваха за източната част на града.

Точно както очакваше, слязоха на първата спирка и се прехвърлиха на западната линия. Параноята им бе станала втора природа.

Дори когато стигнаха до хотела на летището, не влязоха направо в сградата. Отидоха в търговския център, някогашен покрит гараж от времето, когато хората са ходили на летището с коли.

— Дори да имат микрофони в магазините, едва ли разполагат с достатъчно хора, за да подслушват всички разговори — обясни Бийн.

— Ако подслушват стаята ви, значи вече са ви открили — отбеляза Питър.

— В хотелските стаи е обичайно да има микрофони. Срещу вандали и престъпници. Би трябвало да следят само за силни шумове, но нищо не пречи на служителите да подслушват.

— Това е Америка.

— Твърде дълго се занимаваш с глобални проблеми — отбеляза Бийн. — Ако се наложи да излезеш в нелегалност, няма да знаеш как да се пазиш.

— Ти ме покани да дойда с вас. За какво са тези глупости? Не смятам да ходя никъде. Имам твърде много работа.

— А, да. Дърпаш конците на света иззад завесата. Проблемът е, че скоро светът ще зареже политическите интриги и ще влезе във война, а тогава конците ти ще бъдат отрязани.

— Това пак е политика.

— Но решенията ще се вземат на бойното поле, не в заседателни зали.

— Знам. Затова трябва да си сътрудничим.

— Не виждам как ще стане. Ти се опита да ми продадеш единственото, за което те помолих — информация за Петра. Не даваш нищо даром. Това не ми прилича на сътрудничество. По-скоро на търговия.

— Момчета — намеси се Карлота, — с караници няма да постигнем нищо.

— Ако постигнем нещо, условията ще определяме ние с Бийн — изтъкна Питър. — Между нас.

Сестра Карлота спря рязко, хвана го за рамото и го придърпа към себе си.

— Искам да се разберам отсега, нагло копеленце — изсъска. — Ти не си най-големият хитрец на света и далеч не си единственият, който си мисли, че дърпа конците. Докато не събереш кураж да се

покажеш иззад булото на тези фалшиви образи, няма да можеш да се мериш с онези от нас, които действат в реалния свят.

— Не смей да ме пипаш така!

— Охо, уплаши ли се? Ти май наистина живееш на друга планета, Питър.

Бийн се намеси:

— Слушай, ние ти казахме всичко, което знаехме за Ендъровия джийш. Без никакви условия.

— И аз използвах информацията. Благодарение на мен повечето са свободни.

— Да, но не и онази, която е изпратила посланието. Искам Петра.

— Аз пък искам световен мир — контрира Питър. — Мисленето ти е твърде ограничено.

— Според теб може да е ограничено, но за мен твоето е ограничено. Играеш си на компютърни игри, пишеш си статии, а моята приятелка ми се довери и ме помоли за помощ. Попаднала е в ръцете на маниакален убиец и разчита само на мен да я спася.

— Има си и семейство — напомни Карлота.

Питър със задоволство отбеляза, че тя поправя и Бийн. На никого не даваше мира.

— Искаш да спасиш света, но трябва да печелиш битките една по една. Страна след страна. И ще имаш нужда от хора като мен, за да ти вършат черната работа — отбеляза Бийн.

— Ох, престани да се надуваш. Сега си просто едно малко хлапе, което се крие.

— Аз съм пълководец, който чака да му поверят армия. Ако не бях, нямаше да говориш с мен.

— И искаш армия, за да спасиш Петра, така ли?

— Това означава ли, че е жива?

— Откъде да знам?

— Не знам откъде, но знаеш повече, отколкото казваш. И ако не ми дадеш информацията, която имаш, надменен нещастнико, ще престана да се занимавам с теб, ще те оставя да си играеш на компютърни игри и ще потърся друг, който не се бои да се отдели от полата на мама и да поеме някакъв риск.

Гневът почти заслепи Питър.

Само за момент.

Той бързо се успокои и си наложи да се овладее. Какво му показваше Бийн? Че отдава по-голямо значение на лоялността между хората, отколкото на дългосрочните стратегии. Това беше опасно, но не фатално. Пък и знанието, че Бийн не се интересува толкова от личното си издигане, даваше предимство на Питър.

— Знам, че Петра е изчезнала в деня, когато изчезна и Ахил. Източниците ми в Русия ме уведомиха, че единственият освободителен отряд, който се е провалил, е онзи, който е трябвало да спаси нея. Шофьорът, един телохранител и командирът на групата са били застреляни. Няма сведения, че Петра е пострадала, но се знае, че е присъствала на едно от убийствата.

— Откъде се знае?

— След като един от отряда е бил застрелян в главата, кървавите пръски са очертали на стената на микробуса силует приблизително с нейния ръст. Цялата е била опръскана с кръв от убития. Нейна кръв обаче не е открита.

— Сигурно има и още.

— Малък частен самолет, бивша собственост на престъпен бос, но след това конфискуван и използван от разузнавателната служба, поддържаща Ахил, е излетял от близкото летище и след една спирка за презареждане е кацнал в Индия. Според служител на летището приличало на пътуване за меден месец. Само пилотът и млада двойка. Без багаж.

— Значи тя е при него — измърмори Бийн.

— В Индия — добави сестра Карлота.

— А източниците ми в Индия замлъкнаха — отбеляза Питър.

— Мъртви ли са?

— Не, просто са предпазливи. Това е най-гъсто населената страна на света. Има стари вражди. Почти всички гледат на тях като на второ качество хора.

— Полемархът е индиец.

— Затова е логично да се предположи, че предава информация от МФ на индийските военни. Нищо не може да се докаже, но Чамраджнагар не стои толкова над нещата, колкото иска да изкара.

— Значи мислиш, че Ахил може би е точно това, от което Индия има нужда, за да започне война?

— Не. Мисля, че Индия може би е точно това, от което Ахил се нуждае, за да основе империя.

— Значи Петра е паспортът на Ахил, осигуряващ му власт в Индия.

— Така предполагам — потвърди Питър. — Това е всичко, което ми е известно. Но мога да ти кажа, че шансът ти да я спасиш е точно никакъв.

— Извинявай, но дори не знаеш на какво съм способен.

— По отношение на разузнавателните служби индийците не могат да стъпят и на малкото пръстче на руснаците. Мисля, че параноята ти вече е безпредметна. В момента Ахил не може да ти направи нищо.

— Това, че Ахил е в Индия, не означава, че разчита само на индийската разузнавателна система.

— Службата, която го подкрепяше в Русия, е замразена и вероятно ще бъде разформирана.

— Познавам Ахил и ти гарантирам, че ако наистина е в Индия и работи за местните военни, вече със сигурност ги е предал и има връзки и резервни варианти в поне още три държави. И поне една от тях има отлична разузнавателна система, обхващаща целия свят. Ако се заблуждаваш, че Ахил се спира от граници и лоялност към работодателите си, той ще те унищожи.

Питър го погледна отвисоко. Искаше му се да каже: „Това вече ми е известно“, но би било лъжа. Той не знаеше тези неща за Ахил освен в най-общ смисъл, защото се стараеше никога да не подценява противника. Бийн много по-добре познаваше Ахил.

— Благодаря — каза Питър. — Не го бях предвидил.

— Знам — надуто отвърна другото момче. — Това е една от причините да смятам, че си обречен на провал. Мислиш си, че знаеш повече, отколкото знаеш всъщност.

— Да, но умея да слушам. И да се уча. А ти?

Сестра Карлота се засмя:

— Струва ми се, че двете най-надменни момчета в света най-после се срещнаха и онова, което виждат, никак не им харесва.

Питър не я удостои с поглед, Бийн също.

— Всъщност — отбеляза Питър — на мен ми харесва какво виждам.

— Бих искал да можем да кажа същото — измърмори Бийн.

— Да се поразходим още — предложи Питър. — Твърде дълго се застояхме на едно място.

— Май го зарази с манията си за преследване, Бийн — отбеляза сестра Карлота.

— Какъв ход ще предприеме Индия? — заразмишлява на глас Питър. — Най-логично е да започне война с Пакистан.

— Пак ли? — изненада се Бийн. — Пакистан е твърде голям залък за нейната уста. Такава война би унищожила всички шансове на Индия за по-нататъшна експанзия сред мюсюлманите. Ще се развихри терористична кампания, в сравнение с която старата война със сикхите ще е като детско тържество за рожден ден.

— Да, но не могат да направят нищо, докато Пакистан стои зад гърба им, готов да им забие нож.

Бийн се усмихна широко:

— Може би Бирма? Но струва ли си да се занимават с нея?

— Тя е на пътя към по-ценна плячка, ако Китай не се възпротиви. Но могат ли да пренебрегнат проблема с Пакистан?

— Молотов и Рибентроп — напомни Бийн.

През трийсетте години на двацети век тези двама политици сключили договор за ненападение между Русия и Германия и за поделяне на Полша между двете страни. Това развързало ръцете на немците да започнат Втората световна война.

— Мисля, че трябва да е нещо по-дългосрочно — не се съгласи Питър. — По-стабилен съюз.

— Ами ако Индия предложи на Пакистан да му осигури свобода на действие срещу Иран? Петролът е примамлива хапка. Така Индия ще получи възможност да се развихри на изток. Да анексира страни, които отдавна са под нейното културно влияние. Бирма. Тайланд. Немюсюлмански държави, тъй че съвестта на Пакистан ще е чиста.

— Дали Китай ще стои със скръстени ръце?

— Може би, ако Индия им отстъпи Виетнам — изтъкна Бийн. — Светът е готов за разделяне между великите сили. Индия иска да е една от тях. Със стратегията на Ахил, информацията от Чамраджнагар и под командването на Петра, могат да станат сериозен играч на международната сцена. А след като Пакистан се изтощи от войната с Иран...

Неизбежното предателство. Ако Пакистан не удари първи.

— Това е твърде далечно бъдеще, за да гадаем сега.

— Да, но така планира Ахил — изтъкна Бийн. — С две предателства напред. Използваше Русия, но може би вече е бил сключил сделката с Индия. Защо не? В далечна перспектива целият свят ще влезе в един кюп. Индия просто ще бъде първа.

По-важно от конкретните заключения на Бийн бе това, че момчето имаше набито око. Липсваше му подробна информация — откъде би могъл да я получи? — но виждаше голямата картина. Мислеше като истински глобален стратег.

Заслужаваше си да разговаряш с него.

— Е, Бийн, ето какъв ми е проблемът. Мога да те използвам срещу Ахил. Но не съм сигурен, че няма да направиш някоя глупост.

— Няма да предприема спасителна операция за Петра, ако не съм сигурен, че ще успеея.

— Това е глупаво. *Никога* не можеш да си сигурен, че една военна операция ще е успешна. Не това ме тревожи. Сигурен съм, че ако организираш спасителна мисия, тя ще е отлично планирана и изпълнена.

— Какво тогава те тревожи?

— Увереността ти, че Петра иска да бъде спасена.

— Наистина го иска.

— Ахил умее да съблазнява хората. Четох досието му, биографията му. Това хлапе е неустоим чаровник. Кара хората да му се доверяват — дори да знаят, че крие змия в пазвата си. Мислят си: „Мен няма да предаде, защото сме толкова близки“.

— Да, и след това ги убива. Знам.

— Но дали Петра го знае? Тя не е чела досието му. Не го познава от улиците на Ротердам. Не го е познавала дори през краткия му престой във Военното училище.

— Вече го познава.

— Сигурен ли си?

— Обещавам ти, че няма да се опитвам да я спася, докато не се свържа с нея.

Питър се замисли над това за момент.

— Може да реши да те предаде — отбеляза.

— Не и Петра.

— С тази доверчивост някой ден ще се провалиш. Не искам да събориш и мен.

— Гресиш. Нямам доверие на хората освен за онова, което смятат за необходимо. Което смятат, че трябва да направят. Но познавам Петра и знам какво мисли, че е длъжна да направи в това положение. Вярвам на *себе си*, не на нея.

— Освен това не може да те събори, защото още не си се издигнал — отбеляза сестра Карлота.

Питър я изгледа презрително:

— Постигнал съм известно положение, и то определено не е най-ниското.

— Лок и Демостен имат положение, но Питър Уигин няма нищо. Питър Уигин е кръгла нула.

— Какъв ти е проблемът? Да не се опасяваш, че малката ти кукла ще отреже конците, за които я държиш?

— Не го държа за конци. А ти явно си толкова глупав, че не осъзнаваш очевидното — *аз съм онази*, която вярва във възможностите ти, не Бийн. На него изобщо не му дреме кой ще управлява света. За мен обаче е важно. Колкото и да си надменен и самонадеян, вече съм достигнала до извода, че ако някой може да спре Ахил, това си ти. Имаш обаче една слабост — уязвим си за заплахи, че ще бъдеш разкрит. Чамраджнагар знае кой си. Той осигурява информация на индийските военни. Наистина ли мислиш, че съвсем скоро — ако не е станало вече — Ахил няма да узнае кой точно стои зад Лок? Или заради кого са го изритали от Русия? Мислиш ли, че вече не крои планове за убийството ти?

Питър се изчерви от срам. Бе унижително тази монахиня да му казва онова, за което би трябвало да се е досетил сам. Тя обаче беше права — не се бе замислял за физическата опасност.

— Затова поискахме да дойдеш с нас — каза Бийн.

— Вече си разкрит — добави Карлота.

— Ако разкрия самоличността си, повечето ми източници ще ме изоставят — оправда се Питър.

— Не е вярно. Зависи как ще я разкриеш.

— Мислиш ли, че не съм го обмислял хиляди пъти? Докато не порасна достатъчно...

— Чакай, Питър — прекъсна го тя. — Замисли се. Цял куп държави си навлякоха неприятности заради десет деца, които искат за главнокомандващи на армиите си. Ти си големият брат на най-великото от тях. Младостта ти е плюс. И ако изнесеш информацията по начин, който ти е изгоден, вместо да позволиш на друг да те разкрие...

— Веднага ще избухне скандал — настоя Питър. — Няма значение как ще разкрия самоличността си, медиите веднага ще гръмнат. Но всяко чудо — за три дни. Повечето ми издатели ще престанат да приемат статиите ми. Кореспондентите ми ще спрат да ми се обаждат и да отговарят на електронните ми писма. Тогава *наистина* ще стана обикновено студентче.

— Звучиш, сякаш си взел това решение преди години и не осъзнаваш, че положението се е променило.

— След като днес ми е тръгнало да ме поучават колко съм глупав, дайте да чуем *вашия* план.

Сестра Карлота погледна Бийн и се усмихна:

— Е, май не бях права. Той все пак *може* да изслушва другите.

— Нали ти казах.

Питър предположи, че тази размяна на реплики има за цел само да го накара да си помисли, че Бийн е на негова страна.

— Просто ми разкажете плана си и да пропуснем общите приказки.

— Мандатът на сегашния хегемон изтича след около осем месеца — заговори сестра Карлота. — Нека да накараме неколцина влиятелни люде да рекламират Лок като негов заместник.

— Това ли е планът? Постът на хегемона е безполезен.

— Само така си мислиш. Постът не е безполезен. Накрая ще трябва да сложиш ред в тази институция, за да станеш законен водач на света срещу заплахата, която представлява Ахил. Но за това — покъсно. Засега само ще пуснем името на Лок да се спряга като най-подходящия кандидат за поста. Това обаче е само за да ти даде повод да разкриеш истинската си самоличност и да обявиш, че не можеш да станеш хегемон, защото си още дете. Ще обявиш, че си по-големият брат на Ендър, че с Валънтайн с години сте работили, за да запазите целостта на Лигата и да подготвите света за войната, та победата на брат ти да не доведе до самоунищожението на човечеството. При все това обаче си твърде млад, за да заемеш такъв важен обществен пост.

Чаткаш ли? Така разкриването на самоличността ти няма да доведе до скандал. То ще бъде поредното доказателство, че цениш мира и световния ред повече от личните си амбиции.

— Пак ще изгубя някои от информаторите си.

— Е, да, но не твърде много. Отзвукът ще е положителен. Нещата ще тръгнат в изгодна посока. Оказва се, че знаменитият Лок е брат на гениалния Ендър Уигин. Още един вундеркинд.

— Нямаме време за губене — намеси се Бийн. — Трябва да го направиш, преди Ахил да нанесе удара си. Защото до няколко месеца ще те разкрият.

— Седмици — уточни сестра Карлота.

Питър се ядоса на собствената си непредвидливост:

— Защо не се досетих? Толкова е близко до ума.

— Занимаваш се с това от години — успокои го Бийн, — създаде си си действаща система. Ахил обаче промени всичко. Досега никой не е застрашавал пряко живота ти. Не е важно, че не си се досетил сам. Важното е, че ти отворихме очите и си готов да приемеш съвета ни.

— Значи издържах изпита, така ли? — саркастично попита Питър.

— Да, и се надявам, че аз издържах твоя. Ако ще работим заедно, трябва да можем да си казваме истината. Вече знам, че ще се вслушваш в съветите ми. Трябва да приемеш на честна дума, че ще се съобразявам с твоите. Все пак слушам *нейните*, нали?

Стомахът на Питър се свиваше от страх. Те бяха прави. Времената се променяха и старата система вече не действаше. Това го плашеше. Защото сега трябваше да заложи всичко на карта и можеше да се провали.

Ако не действаше сега обаче, ако не рискуваше всичко, провалът му беше сигурен. Намесата на Ахил го правеше неизбежно.

— Добре, как ще започнем тази фалшива кампания, за да откаже честта да ме изберат за хегемон?

— О, много е лесно — отговори Карлота. — Ако си съгласен, още утре в новините ще се появят намеци, че според високопоставени източници Ватиканът сериозно обмисля кандидатурата на Лок за наследник на сегашния хегемон.

— А след това — добави Бийн — високопоставен служител на Хегемонията — по-точно министърът на колонизацията, макар че това

ще остане в тайна — ще бъде цитиран, казвайки, че Лок не е просто добър кандидат, а най-добрият, дори може би единственият кандидат, и че с подкрепата на Ватикана избирането му е почти сигурно.

— Всичко сте измислили.

— Не, просто единствените, с които поддържахме връзка, са високопоставеният ми приятел във Ватикана и добрият стар пенсиониран полковник Граф — обясни сестра Карлота.

— Ще използваме всичките си ресурси — добави Бийн, — но мисля, че е достатъчно. Новината ще се появи утре. На следващата сутрин вече можеш да дадеш отговор. В момента, когато всички подготвят първата си реакция на кандидатурата ти, светът ще прочете отказа ти с обяснението, че си твърде млад, за да приемеш такава отговорна длъжност.

— Това само по себе си ще ти даде морално право да приемеш поста на хегемон, когато му дойде времето — вметна сестра Карлота.

— Като отказвам поста, увеличавам шанса си да го получа?

— Не и в мирно време. Когато откажеш пост в мирно време, завинаги излизаш от играта. Сега обаче сме в навечерието на война. В този случай човекът, който жертва амбициите си за общото благо, се издига неимоверно много в очите на хората. Особено когато фамилията му е Уигин.

„Трябва ли постоянно да изтъкват, че роднинските ми връзки с Ендър са по-важни от дългогодишния ми труд?“

— Нямах нищо против да използваме роднинската връзка, нали? — осведоми се Бийн.

— Ще направя каквото трябва и ще използвам всичко, което може да ми помогне. Но... утре?

— Ахил е пристигнал в Индия вчера, нали? С всеки изминал ден шансът му да те разкрие се увеличава. Мислиш ли, че ще си губи времето да чака? Ти го разобличи — той копнее за реванш, а Чамраджнагар няма да се посвени да му даде информация за теб, нали?

— Не. Чамраджнагар вече ми даде да разбере какво мнение има за мен. Няма да си даде труда да ме защити.

— Ето пак. Дадохме ти нещо, което можеш да използваш. Сега ти ми помогни. Как мога да се добера до позицията да обучавам и

командвам войска? Стига да не се наложи да се връщам в Гърция, разбира се.

— Не, не в Гърция. Нямах полза да се връщаш там. Така ще попаднеш под влиянието на руснаците. Няма да имаш свобода за действие.

— Къде тогава? — намеси се сестра Карлота. — Къде имаш влияние?

— Без излишна скромност, в момента имам влияние навсякъде. След два дни може да нямам никъде.

— Тогава да действаме веднага — настоя Бийн. — Къде?

— Тайланд. Бирма няма шансове да отблъсне нападение от Индия или да склучи съюз за отбрана. Тайланд обаче е традиционен лидер в Югоизточна Азия. Единствената азиатска страна, която никога не е била колонизирана. Естествен водач в региона. Освен това имат силна войска.

— Ама аз не знам езика.

— Няма проблем. Тайланд от векове е многоезична страна, а и традиционно приемат чужденци на важни постове и им разрешават да влияят в политиката, стига да защитават тайландските интереси. Пробвай късмета си там. Ще се наложи да ти се доверят. Ти и без това май държиш на лоялните отношения.

— Напротив. Гледам само своя интерес. Единствената ми цел е да оцелея. Това съм аз.

— Да, но оцеляваш, като оставаш верен на малкото хора, от които зависиш. Четох за теб толкова, колкото и за Ахил.

— Всичко написано за мен са журналистически измислици.

— Не говоря за медиите. Четох доклада на Карлота до МФ за детството ти в Ротердам.

Бийн и Карлота се заковаха на място. „А, изненадах ли ви?“ — със задоволство установи Питър. Нека да знаят, че и той ги е проучил добре.

— Докладите са строго поверителни — отбеляза Карлота. — Не би трябвало да се пазят копия.

— Да, няма копия. Но между истинските приятели няма тайни.

— Аз самият не съм чел този доклад — възмути се Бийн.

Карлота изпитателно се вгледа в Питър:

— Някои сведения не бива да излизат на бял свят.

Питър се почуди какви ли тайни знае за Бийн. Защото „докладът“, за който спомена, бе от досието на Ахил и в него само се споменаваше, че има друга информация за живота им в Ротердам. Данните за Бийн бяха оскъдни. Питър не беше чел истинския доклад. Но сега му се прииска да го намери, защото очевидно имаше нещо, което сестра Карлота не искаше Бийн да узнае.

Бийн също се досети.

— Какво толкова има в този доклад, та не искаш Питър да ми го каже? — поинтересува се той.

— Трябваше да убедя Военното училище, че преценката ми за теб е обективна — отвърна тя. — Затова се наложи да дам някои отрицателни оценки, за да повярват на положителните.

— Мислиш ли, че това ще нарани чувствата ми?

— Да, мисля. Защото макар че ще разбереш защо съм написала тези неща, никога няма да забравиш, че съм го направила.

— Едва ли са чак толкова лоши?

— Не става дума дали са лоши. Не би трябвало да са *прекалено* лоши, защото така нямаше да те вземат в училището, нали? Ти беше твърде малък и от дирекцията не повярваха на изпитните ти резултати, нямаха време да те обучават, освен ако не беше... такъв, какъвто съм те описала. Просто не искам да запомниш думите, които съм написала за теб. И ако си разумен, Бийн, ще се въздържиш и няма прочетеш доклада.

— Чудесно. Жената, на която най-много се доверявам, сплетничи зад гърба ми, а сега ме моли да не се опитвам да открива какво е казала.

— Стига празни приказки — прекъсна ги Питър. — Днес всички получихме удари под пояса. Но трябва да продължаваме да работим заедно, нали? Тази вечер вие двамата ще подготвите почвата, за да мога да изляза открито на световната сцена. Аз пък ще ви осигуря влиятелна позиция в Тайланд, преди да разкрия, че съм още дете. Кой от тримата ще спи най-спокойно тази нощ?

— Аз — обяви сестра Карлота, — защото нямам грехове, които да тежат на съвестта ми.

— Глупости — измърмори Бийн. — Всички грехове на света ти тежат.

— Бъркаш ме с някого.

Дърдоренето им звучеше като приятелски закачки — стари шеги, които ги сближаваха.

Защо и в неговото семейство нямаше такова нещо? Питър се закачаше с Вальнтайн, но тя никога не се отпусна да се държи по същия начин с него. Мразеше го, дори се боеше от него. А родителите му бяха пълна скръб. С тях можеше да забрави за всякакви шеги, заяждане или забавни спомени.

„Може би наистина съм отгледан от работи“ — помисли.

— Предай на родителите си, че благодарим за вечерята — каза Бийн.

— Хайде в леглата — обяви сестра Карлота.

— Няма да се върнете в хотела, нали? — осведоми се Питър. — Заминавате ли?

— Ще ти изпратим електронно писмо как да се свържеш с нас — отвърна Бийн.

— Налага се ти също да заминеш — добави Карлота. — Когато разкриеш самоличността си, Ахил ще знае къде да те намери. И макар че Индия няма причина да те убива, Ахил има. Той очиства всеки, който го е *видял* безпомощен. А ти дори го *постави* в такова положение. Ако успее да се докопа до теб, смятай се за мъртъв.

Питър си спомни опита за убийство на Бийн.

— Той не се поколеба да убие и родителите ти заедно с теб, нали?

— Може би трябва да кажеш на майка си и баща си, преди да разкриеш истинската си самоличност в мрежата — предложи Бийн. — И да ги накараш да заминат.

— Все някога ще престанем да се крием от Ахил и ще се изправим открито срещу него.

— Не и преди някое правителство да се заеме с охраната ти. Дотогава трябва да се криеш. Родителите ти също.

— Дори не съм сигурен, че ще ми повярват. Родителите ми имам предвид. Когато им кажа, че съм Лок. Кои родители биха повярвали? Сигурно ще ме сметнат за луд.

— Имай им вяра. Сигурно ги мислиш за глупаци, но мога да те уверя, че не са. Или поне майка ти не е. От кого иначе си наследил ума си? Те ще те разберат.

Питър се прибра в десет часа и веднага почука на вратата на родителите си.

— Кой е? — попита баща му.

— Будни ли сте?

— Влизай — обади се майка му.

Побъбриха си няколко минути за вечерята, за сестра Карлота и миличкия Юлиан Делфики, колко невероятно било, че толкова малко дете е постигнало толкова много през краткия си живот. И така нататък, докато Питър не ги прекъсна:

— Искам да ви кажа нещо. Утре двама приятели на Бийн и Карлота ще започнат фалшива кампания за издигане на Лок като кандидат за хегемон. Знаете ли кой е Лок? Политическият коментатор?

Те кимнаха.

— На следващата сутрин — продължи Питър — Лок официално ще обяви, че не може да приеме, защото всъщност е още тийнейджър, който живее в Грийнсбъро, Северна Каролина.

— Така ли? — попита баща му.

Явно не разбираха.

— Аз съм Лок, татко.

Те се спогледаха. Питър очакваше да кажат някоя глупост.

— Да не искаш да ни кажеш, че Валънтайн е Демостен? — попита майка му.

За момент той си помисли, че е шега, сякаш само твърдението, че Валънтайн е Демостен, можеше да е по-абсурдно от това, че той е Лок.

После си даде сметка, че във въпроса ѝ нямаше ирония. Това беше важен проблем, който трябваше да разреши — противоречието между Лок и Демостен. Иначе Чамраджнагар и Ахил пак щяха да имат нещо срещу него. Много важно беше от самото начало да обвини Валънтайн за писанията на Демостен.

По-важното обаче бе, че майка му знаеше.

— Откога знаете?

— Много се гордеем с всичко, което си постигнал — увери го баща му.

— Също както се гордеем с Ендър — добави майка му.

Питър едва се окопоти от емоционалния шок. Току-що чу от устата им онова, за което бе копнял цял живот, макар че не го признаваше дори пред себе си. Очите му се насълзиха.

— Благодаря — измънка.

След това избяга от стаята и затвори вратата. След петнайсет минути някак си успя да се овладее достатъчно, за да напише няколко писма до Тайланд и да започне статията, в която разкриваше самоличността си.

Те знаеха. И не го смятаха за неудачник, а го ценяха колкото Ендър.

Животът му щеше коренно да се промени. Можеше да загуби всичко, можеше да спечели, но тази нощ, преди да заспи, Питър се чувстваше на върха на щастието, като истински глупак.

ТРЕТА ЧАСТ

МАНЕВРИ

БАНКОК

Изпратено до форума за военна история от
NectorVictorius@firewall.net

Тема: Кой си спомня Бризеида

Когато чета „Илиада“, виждам всичко, което забелязва и обикновеният читател — прекрасните стихове, разбира се, и информацията за героичните войни през бронзовата ера. Виждам обаче и още нещо. Може красотата на Елена да е била причина за изпращането на хиляда кораба, но Бризеида е онази, която за малко да причини унищожаването им. Тя била безпомощна пленничка, робиня, но при все това Ахил почти разтурил гръцкия съюз заради любовта си към нея.

Ето какво се питам: била ли е тя невероятно красива? Или Ахил е бил запленил от интелекта ѝ? Не, ще бъде сериозен: щеше ли да е щастлива като пленничка на Ахил? Щеше ли да му се отдаде доброволно? Или да продължи да се противи и да си остане проста робиня?

За Ахил едва ли е имало значение — той би използвал пленничката си по един и същи начин независимо от чувствата ѝ. Бризеида обаче хитро изкопчила историята за Ахилесовата пета и предала информацията на някого зад стените на Троя...

Бризеида, къде си?

Хектор Победоносни

* * *

Бийн се забавляваше да оставя послания за Петра из електронните форуми, които би могла да посети, ако Ахил ѝ

позволяваше да се рови в мрежата. Надяваше се да се досети, че темите от рода „Кой си спомня Бризеида?“ са предназначени за нея, и да изпълни онова, за което я молеше. Пускаше подобни послания, посветени и на други жени, любими на известни пълководци: Гуиневир, Жозефина, Роксана — дори Барсина, персийската съпруга на Александър, убита от Роксана скоро след смъртта му. Подписваше се с имената на убийците, главните съперници или наследниците на споменатите военачалници: Мордред, Хектор, Уелингтън, Касандър.

Пое риска да не закрива тези електронни адреси, всеки от които съдържаше препратка към друг анонимен, непроследим в мрежата. Можеше да проверява пощите и да чете посланията, без да оставя следи. Обаче нито защитите бяха непреодолими, нито кодовете — неразгадаеми.

Сега можеше да си позволи малко по-голяма непредпазливост по отношение на роенето в мрежата, най-малкото защото местоположението му вече бе известно на хора, чиято надеждност не можеше да прецени. Няма смисъл да се кахъриш за петата ключалка на задната врата, когато предният ти вход е отворен.

В Банкок го посрещнаха приятелски. Генерал Наресуан му обеща, че никой няма да узнае истинското му име, че ще получи войници, които да обучава, информация от разузнавателните служби и че тайландските военни постоянно ще търсят съвета му.

— Много сериозно приемаме оценката на Лок, че Индия би могла да бъде заплаха за тайландската сигурност, и естествено, ще имаме нужда от помощта ти при изготвяне на плановете ни за отбрана.

Топло и учтиво отношение. Бийн и Карлота бяха настанени в генералски апартамент в една военна база, получиха неограничени привилегии по отношение на храна и покупки, след което... ги забравиха.

Никой не им се обаждаше. Никой не търсеше съвет. Обещаната информация не идваше. Обещаните войници не им бяха изпратени.

Бийн знаеше, че не е разумно да пита. Обещанията не бяха забравени. Ако настояваше, това щеше да подразни Наресуан, щеше да го обиди. Само щеше да влоши положението. Нещо се беше случило. Бийн можеше само да гадае какво.

Отначало, разбира се, си помисли, че Ахил някак си е проникнал в тайландското правителство, че сега агентите му знаят къде се намира

Бийн и смъртта му е неизбежна.

Затова отпрати Карлота.

Сцената не беше приятна.

— Ела с мен — настоя тя. — Няма да те спрат. Махни се оттук.

— Няма да си тръгна. Може би се е случило нещо непредвидено в местната политика. На някого не му харесва, че съм тук — може би на Наресуан, може би на друг.

— Ако се чувстваш достатъчно сигурен, за да останеш, няма причина и аз да си тръгна.

— Тук вече не можеш да се представяш за баба ми. Фактът, че имам бавачка, отслабва позицията ми.

— Не на мен тия. Знам защо искаш да се отървеш от мен, но също така знам, че мога много да ти помогна.

— Ако Ахил вече знае къде съм, значи има достатъчно силни връзки в Банкок, за да ми попречи да избягам. Ти още можеш да се махнеш. Информацията, че с мен има възрастна жена, може още да не е достигнала до него. Скоро обаче ще узнае и тогава ще поиска да те убие. Не искам да се притеснявам и за теб.

— Ще замина, но как ще ти пиша, когато постоянно си мениш електронните адреси?

Той ѝ каза името на архива си в един безплатен сървър и кода за достъп. Тя ги запомни.

— Още нещо — добави Бийн. — В Грийнсбъро Питър спомена, че е чел докладите ти.

— Според мен лъжеше.

— Според мен от реакцията ти личи, че независимо дали ги е чел, такива доклади съществуват и ти не искаш да ги прочета.

— Прав си. Съществуват и не искам да ги четеш.

— Това е другата причина да искам да останеш жива.

Тя почервеня от гняв.

— Не ми ли вярваш, като ти казвам, че в тези доклади няма нищо, което трябва да знаеш в момента?

— Трябва да знам всичко за себе си. Силните страни и слабостите си. Ти знаеш за мен неща, които си казала на Граф, а криеш от мен. Продължаваш да премълчаваш. Държиш се като моя господарка, която може да взема решения вместо мен. Това означава, че изобщо не сме равноправни партньори.

— Чудесно — измърмори Карлота. — Правя всичко за твое добро, но виждам, че ти не го схващаш по този начин.

Държеше се хладно, но Бийн я познаваше достатъчно, за да се досети, че не е толкова ядосана, колкото огорчена и разстроена. Беше грубо от негова страна, но в името на сигурността ѝ, трябваше да я отпрати и да не поддържа близки контакти с нея, докато разбере какво става в Банкок. Спечкването заради доклада ѝ щеше да я принуди да си тръгне. Наистина му беше съвестно, че я пропъжда така.

След петнайсет минути сестра Карлота вече пътуваше към летището. След девет часа получи съобщение от нея в тайния си архив. Беше в Манила и щеше да се скрие в тамошната католическа мисия. Нямаше нито дума за скарването, ако можеше да го определи като такова. Само кратко споменаване за „Признанието на Лок“, както го наричаха журналистите. „Бедничкият Питър — пишеше Карлота. — Толкова дълго действа в анонимност, сега ще му е много трудно да понесе последствията от писанията си.“

Бийн изпрати отговор на анонимния ѝ адрес във Ватикана: „Само се надявам да е достатъчно умен, за да се махне от Грийнсбъро. В момента има нужда да управлява някоя малка страна, за да натрупа административен и политически опит. Или поне да му поверят канализацията на някой град.“

„А на мен ми трябва войници, които да командвам — помисли си. — Затова съм тук.“

Мълчанието продължи със седмици след заминаването на Карлота. Стана ясно, че каквото и да ставаше, не е свързано с Ахил, защото досега Бийн щеше да е мъртъв. Нямаше връзка и с разкриването на истинската самоличност на Лок — затъмнението бе започнало, преди Питър да публикува изявлението си.

Бийн се стараеше да си намира що-годе смислени занимания. Макар че нямаше достъп до военните топографски карти, можеше да изучава сателитните снимки на територията между Индия и Тайланд — планините в Северна и Източна Бирма, крайбрежието на Индийския океан. Индия имаше значителен флот според регионалните стандарти — дали щяха да се опитат да проникнат през Малакския пролив и да нахлуят в сърцето на Тайланд откъм залива? Трябваше да се подготви за всяка възможност.

В мрежата можеше да се намери основна информация за индийската и тайландската армия. Тайланд имаше добре въоръжени военновъздушни сили — имаше шанс да постигне въздушно превъзходство и да защити базите си. Затова беше от ключово значение да разположат тактически резерви от самолети по цялата територия на страната, а също екипажи, гориво и резервни части. Това заедно с мините беше най-добрата защита срещу морски десант.

Друга слабост на Индия бяха пътищата за доставка и фронтовете на настъпление. Тъй като индийската военна стратегия несъмнено щеше да зависи от хвърлянето на многочислени, неударжими войски срещу врага, основна цел на отбраната бе да държи тези войски гладни и да ги подлага на постоянни кратки нападения от въздуха или от партизански отряди. И ако индийската армия достигне плодородната долина на Чао Прая или платото Аорай — което бе много вероятно — трябваше да завари тези области напълно лишени от хранителни запаси.

Това бе жестока стратегия, защото тайландският народ щеше да страда заедно с индийската армия — всъщност повече. Затова нещата трябваше да се нагласят така, че реколтата да бъде унищожена в последния момент. Доколкото бе възможно, трябваше да евакуират жените и децата в отдалечени райони или дори в бежански лагери в Лаос и Камбоджа. Не че индийската армия щеше да се спре пред границите, но пресечената местност можеше да я забави. Съществуването на многобройни изолирани цели щеше да принуди индийците да разделят силите си. Едва тогава тайландците можеха да си позволят да извършват набези над отделни индийски подразделения или дори да влизат в открит бой, когато постигнат временно числено превъзходство с добра въздушна подкрепа.

Разбира се, всички тези изводи вече бяха залегнали в отбранителната доктрина на Тайланд и ако ги споделеше, само щеше да раздразни военните — или щяха да си помислят, че ги смята за некадърници.

Затова много внимателно подготви доклада си. С много изрази като „несъмнено вече сте обмислили тази възможност“ и „както, сигурен съм, вече сте взели предвид“. Разбира се, дори тези фрази криеха риск, защото ако военните не се бяха досетили за тези неща,

щеше да прозвучи покровителствено. Трябваше обаче да направи нещо, за да разсее това затъмнение.

Препрочете на няколко пъти доклада, като всеки път внасяше поправки. Изчака няколко дни, преди да го изпрати, за да го погледне в друга перспектива. Накрая, след като се увери, че звучи минимално безобидно, го изпрати като електронно писмо в канцеларията на чакри — главнокомандващия. Това бе най-публичният и смуцаващ начин да го направи, понеже писмата вероятно се сортираха и четяха от обикновени чиновници. Дори да го отпечата и да го занесе лично щеше да е по-дискретно. Целта му обаче бе да предизвика някаква реакция; ако Наресуан искаше да бъде по-дискретен, щеше да му даде личния си електронен адрес.

Петнайсет минути, след като изпрати доклада, вратата му се отвори безцеремонно и в стаята нахълтаха четирима военни полицаи.

— Ако обичате, последвайте ни — подкани го сержантът.

Бийн тръгна веднага, без да любопитства много. Тези хора само изпълняваха заповеди. Скоро щеше да разбере какво става.

Не го заведоха в кабинета на чакри, а в една от временните постройки, разположени на стария плац за строева подготовка — тайландските военни съвсем наскоро се бяха отказали от маршировката като част от обучението на войниците и от публичното демонстриране на военна сила. Само триста години след като Американската гражданска война бе показала, че излизането на бойното поле в стегнат строй не решава изхода на битката. Това бе нормален период за възприемане на нови неща от военните. Понякога Бийн още си мислеше, че някъде по света има армия, обучаваща войниците си да се бият със саби и да яздят.

На вратата нямаше надпис, дори номер. Когато влезе, никой от чиновниците вътре не го удостои с поглед. Личеше си, че го очакват и не отдават никакво значение на посещението му. Това, разбира се, означаваше, че идването му е много важно, иначе нямаше толкова старателно да се преструват, че не го забелязват.

Заведоха го навътре и сержантът му отвори една врата. Той влезе; военните полицаи останаха отвън. Вратата се затвори зад гърба му.

Зад бюрото седеше един майор. Това бе ужасно високо звание за човек, изпълняващ функцията на секретар, но поне днес той бе

натоварен с тази задача. Майорът натисна копчето на оповестителната уредба и съобщи:

— Пратката е тук.

— Изпратете ми я.

Гласът беше млад. Толкова млад, че Бийн веднага разбра ситуацията.

Разбира се. Тайланд бе дал своя принос за Военното училище. И макар че в Ендъровия джийш нямаше дете с тайландски произход, страната (както много източно– и южноазиатски държави) бе твърде добре представена в училището като цяло.

В армия „Дракон“ имаше трима тайландски войници. Бийн си спомняше много добре всяко дете от армията, а също и досиетата им, защото лично бе съставил списъка на онези, които ще влязат в отряда на Ендър. Тъй като повечето страни ценяха възпитаниците от Военното училище според близостта им с Ендър Уигин, вероятно някой от споменатите трима се ползваше с достатъчно влияние тук, за да получи толкова бързо доклада, адресиран до чакри. И онзи от тях, когото Бийн очакваше да види на най-висока позиция, да играе най-активна роля, бе...

Сури. Суриявонг. „Сърдитко“, както го наричаха зад гърба му, защото винаги изглеждаше намръщен.

И наистина, той стоеше зад маса, покрита с карти.

За своя изненада Бийн установи, че е почти с ръста на Суриявонг. Сури не беше много едър, но във Военното училище всички бяха по-високи от Бийн. Сега бе наваксал. Значи нямаше цял живот да го гледат отвисоко. Тази мисъл го окуражи.

В поведението на Суриявонг нямаше нищо окуражително.

— Значи великите сили решиха да използват Индия и Тайланд, за да решават собствените си противоречия — отбеляза той.

Бийн веднага се досети какво си е въобразил. Ахил беше белгиец по произход, а Бийн — разбира се, грък.

— Да, разбира се — отвърна, — Белгия и Гърция са решили да разрешат многовековните си противоречия на бойните полета в Бирма.

— Това, че беше в Ендъровия джийш, не означава, че разбираш положението в Тайланд.

— Докладът ми имаше за цел да покаже с колко ограничена информация разполагам, защото чакри Наресуан не ми осигури

сведенията, които ми обеща, когато пристигнах.

— Ако имахме нужда от съветите ти, щяхме да ти дадем сведения.

— Ако ми осигурявате само сведенията, от които си мислите, че се нуждая, съветите ми ще съдържат само онова, което вече знаете, и по-добре да си вървя.

— Да — съгласи се Суриявонг, — така ще е най-добре.

— Суриявонг, ти изобщо не ме познаваш.

— Знам, че си надут пуяк, който винаги трябва да се покаже по-умен от другите.

— Аз бях по-умен от всички други. Резултатите от тестовете го доказват. И какво? Това не ги накара да ме направят командир на армия „Дракон“. Ендър дори не ми повери командването на един взвод. Много добре знам колко е безполезно да си умен в сравнение с умението да командваш. Съзнавам, че тук, в Тайланд, не знам нищо. Не съм дошъл, защото смятам, че без мен сте обречени. Дойдох, защото най-опасният човек на планетата се разпорежда в Индия, а според преценката ми Тайланд ще е първата му цел. Дойдох, защото ако можем да попречим на Ахил да установи тиранията си над целия свят, това трябва да стане тук. И си помислих, че като Джордж Вашингтон през Гражданската война, вие ще приветствате един Лафайет или Щойбен в редиците си.

— Ако глупавите ти писания са пример за „помощта“ ти, можеш да си тръгваш още сега.

— Значи вече можете да изграждате временни летищни площадки, докато изстребителите са във въздуха, така ли? За да могат да се приземяват на писти, които не са съществували, когато са излитали?

— Това наистина е интересна идея. Ще накараме инженерите ни да обмислят възможността.

Бийн кимна:

— Хубаво. Това исках да чуя. Значи оставам.

— Не, не оставаш!

— Оставам, защото колкото и да те дразни присъствието ми, ти признаваш, че идеята ми е добра, и реши да я използваш. Не си идиот и затова има смисъл да се работи с теб.

Суриявонг удари по масата и се наведе над нея. Беше бесен:

— Надменно копеленце такава. Не съм ти слуга да ме командваш.

— Суриявонг — спокойно отговори Бийн, — не искам да те изместя от поста. Не искам да командвам тук. Просто искам да помогна. Защо не ме използваш, както ме използваше Ендър? Дай ми да обучавам някое подразделение. Остави ме да измислям нестандартни ходове и начини да се осъществят. Дай ми възможност да се подготвя, за да можете, когато войната започне и се наложи да правите невъзможни неща, да ме извикате и да кажете: „Бийн, трябва по някакъв начин да забавим тази армия с един ден, а нямаме войски наблизо“. А аз ще отвърна: „Хубаво, от някоя река ли вземат вода? Хайде да им пуснем дизентерия за една седмица. Това ще ги забави.“ Ще отида на място, ще заразя водата, ще повредя пречиствателната им система и ще се измъкна. Или вече имате отряд за биологично заразяване?

Суриявонг запази гневното си изражение за няколко секунди, сетне се разсмя:

— Стига, Бийн, сега ли го измисли, или наистина си планирал такава операция?

— Сега ми хрумна. Но идеята е забавна, не мислиш ли? Дизентерията неведнъж е променяла хода на историята.

— Всички имунизират войниците си срещу известните болестотворни организми. Пък и няма начин да спреш вторичната зараза по течението на реката.

— Да, но Тайланд провежда доста усилен биологични изследвания, нали?

— С чисто отбранителна цел — побърза да уточни Суриявонг; сетне се усмихна и седна. — Хайде, седни. Наистина ли си съгласен да играеш второстепенна роля?

— Не само съм съгласен, а и с готовност ще приема. Ако Ахил узнае, че съм тук, ще намери начин да ме убие. Не ми трябва да се набивам на очи — поне докато се стигне до бойни действия, а тогава Ахил ще получи сериозен удар по самочувствието, когато разбере, че аз командвам парада. Няма да е вярно, но мисълта, че трябва да воюва срещу мен, ще го вбеси. Надхитрявал съм го вече. Страхува се от мен.

— Не съм се загрижил толкова за поста си — увери го Суриявонг, което, разбира се, означаваше, че точно за това се тревожи

най-много. — Но Тайланд е запазил независимостта си, когато всички други страни в региона са били в ръцете на европейците. Много се гордеем, че сме отхвърлили чуждата власт.

— При все това Тайланд традиционно допуска чужденци във властта и ги използва ефективно.

— Стига да си знаят мястото.

— Дай ми място и ще си го знам.

— С какъв контингент искаш да работиш?

Бийн поиска отряд със скромна численост, но да може да избере хората си от различни служби. Само два изстребителя-бомбардировача, два патрулни катера, неколцина сапъори, два леки бронетранспортьора, двеста войници и достатъчно хеликоптери за пренасянето на всичко освен на самолетите и корабите.

— И възможност да поръчваме всичко, което ни хрумне в последствие. Спасителни лодки например. Силни експлозиви, за да се упражняваме във взривяване на скали и мостове. Каквото се сетя друго.

— Добре, но няма да влизате в бой без разрешение.

— Разрешение ли? От кого?

— От мен.

— Но ти не си чакри — изтъкна Бийн.

— Функцията на чакрито е да ми осигурява всичко, от което имам нужда. Планирането е изцяло в мои ръце.

— Хубаво е да знам кой командва. — Бийн се изправи. — Най-голяма полза ще има, ако получа достъп до всяка възможна информация. Както при Ендър.

— Мечтай си.

Бийн се засмя:

— Мечтая си за подробни карти. И за точна оценка на положението в тайландската армия.

Суриявонг се замисли.

— Нима изпращаш войниците си на бой със завързани очи? — попита Бийн. — Надявам се, че съм единственият.

— Докато се уверя, че наистина си мой войник, ще останеш с превръзка на очите. Но... ще получиш картите.

— Благодаря.

Бийн се досещаше от какво се опасява Суриявонг — че ще използва информацията, за да създаде алтернативна стратегия и да убеди чакри, че ще върши по-добра работа като главен стратег от Сури. Защото твърдението, че Суриявонг командва, беше опашата лъжа. Чакри Наресуан можеше да му има доверие и явно му беше възложил голяма отговорност, но той си оставаше главнокомандващ, а Суриявонг му беше подчинен. Затова Сури се боеше от Бийн — да не го измести.

Скоро щеше да се убеди, че Бийн не се интересува от дворцови интриги. Доколкото си спомняше, във вените на Суриявонг течеше царска кръв. Но благодарение на многоженството последните няколко крале на Сиам имаха толкова потомци, че трудно можеше да си представиш тайландец без благородно потекло в една или друга степен. Преди векове Чулалонгкорн наложил правилото, че принцовете са длъжни да служат на държавата, но нямат право на високи постове. Суриявонг трябваше да посвети живота си на Тайланд и това беше въпрос на чест, но щеше да запази мястото си във войската само докато началниците му не решат, че има по-добър за тази работа.

След като Бийн вече знаеше кой го държи в затъмнение, щеше да му е много лесно да провали Сури и да заеме мястото му. Все пак Суриявонг беше поел задължението да изпълни обещанията на Наресуан към Бийн. Съзнателно бе нарушил заповедите на чакри. Достатъчно беше Бийн да използва някоя задна вратичка — връзките на Питър например — за да уведоми Наресуан, че Суриявонг не му е дал онова, от което се нуждае. Щяха да направят разследване и първите семенца на съмнението в Суриявонг щяха да бъдат посетени.

Бийн обаче не искаше да заеме мястото на Суриявонг.

Искаше отряд, който да обучи да се бие толкова умело, толкова находчиво, толкова ефикасно, че когато се свърже с Петра и я открие, да може да действа мълниеносно и да я измъкне жива. Със или без разрешението на Сърдиткото. Щеше да помага на тайландската армия, доколкото може, но имаше свои цели и те не бяха свързани по никакъв начин с изграждането на военна кариера в Тайланд.

— Още нещо — добави той. — Трябва да приема някакво име, докато съм тук. Самият факт, че съм дете и чужденец, е достатъчен да събуди подозренията на Ахил.

— Какво име предпочиташ? Защо не Суа? Означава „тигър“.

— Имам по-добро предложение. Боромакот.

Суриявонг се озадачи, но бързо си спомни името от историята на Аютхая, древния тайски град-държава, предшественик на Сиам.

— Това е името на упарата, който изместил от трона апхай, законния наследник.

— Просто си спомних какво означава името: „В урната. В очакване на кремация“. — Бийн се усмихна. — За Ахил аз съм мъртвец.

Суриявонг се успокои:

— Както искаш. Реших, че като чужденец ще ти е по-удобно с по-късо име.

— Защо? Няма да се налага да го казвам.

— Ще трябва да го пишеш.

— Няма да издавам писмени заповеди, нали съм пряко подчинен на теб. Освен това Боромакот звучи забавно.

— Имаш познания по тайландска история.

— Във Военното училище много се интересувах от Тайланд. Нация от хора, които умеят да оцеляват. Древните таи успели да се докопат до богатствата на Камбоджанската империя и се разселили из цяла Югоизточна Азия, без никой да забележи. Били завладени от Бирма, но когато се освободили, станали най-голямата сила в региона. След това, когато другите страни попаднали под европейско влияние, Тайланд успял да разшири границите си, а и дори след като загубил Камбоджа и Лаос, запазил ядрото си. Мисля, че Ахил ще установи онова, с което са се сблъскали всички предишни нашественици — че тайландците не се дават лесно, а дори когато ги победиш, трудно се управляват.

— Личи си, че разбираш тайландската душа — със задоволство установи Суриявонг. — Колкото и да ни изучаваш обаче, никога няма да си един от нас.

— Грещиш. Вече съм един от вас. Свободолюбив човек, който умее да оцелява.

— В такъв случай, като свободен човек, добре дошъл на служба в Тайланд — тържествено изрече Суриявонг.

Разделиха се приятелски и до вечерта Бийн се убеди, че Суриявонг държи на думата си. Получи списък на войниците — четири роты от по петдесет души с добри препоръки. Щяха да му осигурят и хеликоптерите, самолетите и катерите.

Би трябвало да е малко нервен, преди да се покаже пред войници, които сигурно щяха да го гледат скептично като командир, но във Военното училище вече се беше сблъсквал с такава ситуация. Щеше да спечели уважението на тези момчета по най-простия начин. Не с ласкателства, не с услуги, не с излишно фамилиарничене. Щеше да спечели верността им, като им покаже, че знае как се воюва, за да са сигурни, че когато се стигне до битка, няма да бъдат жертвани по някаква глупава прищявка. От самото начало щеше да им каже: „Няма да ви поведе в сражение, ако не съм сигурен, че ще победим. Вашата задача е да станете толкова добри воини, че да няма ситуация, в която да се поколебая да ви използвам. Няма да търсим слава. Целта ни е да унищожаваме враговете на Тайланд по всеки възможен начин.“

Скоро щяха да свикнат да се подчиняват на това малко гърче.

ИСЛАМАБАД

До: GuillaueLeBon@Haiti.gov

От: Locke.erasmus@polnet.gov

Тема: Условия за сътрудничество

Господин Лебон, оценявам колко трудно ви е било да се обърнете към мен. Вярвам, че мога да ви предложа ценни мнения и съвети, а също така, че сте смел мъж, готов да работи за народа, който управлява, затова съм убеден, че предложенията ми ще бъдат възприети.

Условията, които предлагате обаче, са неприемливи. Не смятам да идвам в Хаити под прикритие или да се представям за турист или студент, за да скриете факта, че се съветвате с един американски тийнейджър. Аз си оставам авторът на всяка дума, написана от Лок, и името ми още стои върху предложенията за договори, които сложиха край на Войната на Лигата. Затова ще дойда открито, за да ви консултирам. Ако досегашната ми репутация не е достатъчна причина да ме поканите открито, тогава фактът, че съм брат на Ендър Уигин, на когото съвсем наскоро бе поверена съдбата на цялото човечество, би трябвало да послужи като прецедент, който да следвате без стеснение. Да не споменаваме присъствието на деца от Военното училище в командването на почти всяка армия на Земята. Сумата, която предлагате, е много щедра, но така и няма да бъде изплатена, защото не съм съгласен да дойда тайно, а ако ме поканите открито, ще откажа да получавам каквато и да било заплата, дори покриване на разноските, докато пребивавам в страната ви. Като чужденец вероятно не споделям напълно дълбоката ви и безкористна любов към хаитянския народ, но желая всеки народ на Земята да се

наслаждава на свободата, дадена му по рождение, затова не бих приел заплащане за помощта, която ще ви окажа.

Като ме поканите открито, ще намалите риска за себе си, защото ако мерките, които предложа, са непопулярни, можете да хвърлите вината върху мен. Освен това рискът, който аз поемам, като идвам открито, е много по-голям, понеже ако се сметне, че предложенията ми са неразумни, или установите, че не действат, лично ще понеса последствията. Говоря открито, защото трябва да погледнем действителността в очите: убеден съм, че предложенията ми ще са разумни и ще доведат до отлични резултати. Когато свършим работата си, можете да постъпите като Цинцинат и да се оттеглите във вилата си, а аз да последвам примера на Солон и да отплавам от бреговете на Хаити — и двамата с чиста съвест, че сме дали на народа ви добър шанс да заеме полагащото му се място в света.

С уважение,
Питър Уигин

* * *

Петра нито за миг не забравяше, че е пленничка и робиня. Като повечето пленници обаче, като повечето роби, живеейки ден за ден, тя свикна с неволята и намери начин да остане вярна на себе си при строгите ограничения, които ѝ налагаха.

Пазеха я неотлъчно и компютърът ѝ бе свързан така, че да не може да изпраща съобщения. Нямахше да има второ послание до Бийн. И макар да виждаше, че някой (възможно ли беше Бийн все пак да е оцелял?) се опитва да се свърже с нея, като ѝ оставя във всеки военен, исторически или географски форум съобщения, посветени на известни пленнички на един или друг военачалник, тя не им обръщаше внимание. Не можеше да отговори, затова нямаше смисъл да си губи времето с напразни опити.

Накрая работата, която ѝ бяха наложили, се превърна в интересно предизвикателство. Как да организира кампания срещу Бирма, Тайланд и най-накрая Виетнам, като сломи всяка съпротива, но без да предизвика намеса от страна на Китай? Веднага прецени, че многочислеността на индийската армия е най-голямата ѝ слабост, защото не можеха да се осигурят безопасни пътища за снабдяване. Затова, за разлика от другите стратегии, които Ахил използваше — предимно индийчета, завършили Военното училище — Петра не се занимаваше с планиране на масирани кампании. Накрая индийските сили така или иначе щяха да се принудят да се разделят, освен ако бирманската и тайландската армия не се строят послушно, за да бъдат изклани. Затова тя планира нестандартна кампания — внезапни удари от малки, подвижни подразделения, които можеха да се изхранват на място. Малкото бронетранспортъори щяха да се движат напред, снабдявани с гориво от самолети.

Знаеше, че това е единственият смислен план, и не само защото решаваше някои сериозни проблеми. Струпването на десет милиона войници близо до китайската граница неминуемо щеше да предизвика Китай да се намеси. При нейния план никога нямаше да се получи такова струпване, което да бъде възприето като заплаха. Освен това така войската нямаше да се изтощи. По-голямата част от индийските сили, щеше да остане в резерв, готова за удар, когато врагът бъде отслабен.

Ахил, разбира се, раздаде копия от плана ѝ на другите — наричаше го „сътрудничество“, но всъщност беше чисто налагане на неговата воля. Другите с готовност му се подчиняваха и сега се стараеха да му се харесат. Усещаха, разбира се, че Ахил иска да унижи Петра, и послушно се включиха в играта. Подиграваха се на плана ѝ, сякаш всеки глупак можеше да види, че е безнадежден, макар критиките им да бяха за дреболии и да не засягаха основната ѝ идея. Тя търпеше, защото беше робиня и защото се надяваше в крайна сметка някой от тях да си даде сметка, че Ахил ги манипулира и използва. Знаеше също, че е свършила блестяща работа и би било чудесна ирония, ако индийската армия — всъщност Ахил — не го използва, а предпочете масовото самоунищожение.

Фактът, че е създавала ефективна стратегия за индийска експанзия в Югоизточна Азия, ни най-малко не тревожеше съвестта ѝ. Тя знаеше,

че планът никога няма да бъде използван. Дори стратегията на малките, бързодействащи отряди не решаваше проблема, че Индия ще воюва на два фронта. Пакистан нямаше да пропусне възможността, ако историческият му противник започне война на изток.

Ахил просто бе избрал неподходяща страна, от която да започне войната. Тикал Чапекар, индийският министър-председател, бе амбициозен човек с илюзии, че защитава благородна кауза. Той може би наистина вярваше на Ахил и се стремеше към „обединение“ на Югоизточна Азия. Дори можеше да започне войната. Бързо обаче щяха да се откажат, когато Пакистан започнеше да се подготвя за нападение от запад. Индийският авантюризмъ щеше да бъде пресечен в зародиш от самото начало, както винаги.

Дори го спомена пред Ахил, когато той я посети след толкова гръмогласното осмиване на плана ѝ от другите стратегии.

— Използвай който план си поискаш, нищо няма да стане.

Ахил просто смени темата — когато я посещаваше, предпочиташе да говорят за миналото, като старци, съживяващи стари спомени. Помниш ли Военното училище? Помниш ли това, помниш ли онова? Искаше ѝ се да закрепси, че той е бил там само няколко дни, преди Бийн да го провеси в отдушника и да го принуди да признае за престъпленията си. Той нямаше право да си спомня с носталгия за Военното училище. Единственото, което постигаше, бе да омърси нейните спомени, защото сега при всяко споменаване на училището ѝ се приискваше да смени темата.

Кой би предположил, че ще гледа на Военното училище като на най-свободния и щастлив период от живота си? Навремето изобщо не ѝ се струваше така.

Честно казано, животът в плен не беше мъчителен. Докато Ахил беше в Хайдарабад, тя управляваше базата, макар че никога не я оставяха без надзор. Можеше да ползва библиотеката и да прави проучвания — макар че някой пазач всеки път проверяваше дали се е регистрирала със своето име с всички ограничения, които произтичаха от това. Можеше да тича по прашните пътища на военния полигон — и понякога почти забравяше другите стъпки зад нея, отекващи в ритъм с нейните. Можеше да яде каквото си поиска, да спи когато поиска. Понякога почти забравяше, че не е свободна. Много по-често обаче си

даваше сметка, че пленът ѝ може да продължи вечно, и почти губеше надежда.

Само посланията на Бийн я поддържаха. Не можеше да му отговори и затова спря да гледа на тях като на реално общуване. Те се превърнаха в нещо по-дълбоко от обикновен опит за установяване на контакт. Бяха доказателства, че не са я забравили. Доказателство, че Петра Арканян от Военното училище още има приятел, който я обича и не се е отказал да я спаси. Всяко послание бе като хладна целувка върху пламтящо от треска чело.

Един ден Ахил дойде и ѝ каза, че заминава.

Тя веднага си помисли, че ще я заключат в стаята под стража, докато той се върне.

— Този път няма да те затваряме — обяви той. — Идваш с мен.

— Значи някъде в Индия.

— В известен смисъл да, но в друг — не.

— Игричките ти ме отегчават. — Тя се прозина. — Няма да дойда.

— О, не е за пропускане, пък и няма значение какво искаш, защото имам нужда от теб, затова ще дойдеш.

— За какво съм ти?

— Ох, май трябва да съм по-конкретен. Трябваш ми, за да наблюдаваш една среща.

— Защо? Ако не е успешен опит за атентат срещу теб, нямам желание да гледам нищо, в което участваш.

— Срещата е в Исламабад.

Петра немаше готова остроумна забележка за тази новина. Столицата на Пакистан. Не можеше да бъде. Каква работа можеше да има Ахил там? И защо ще взима и нея?

Отидоха със самолет — което, разбира се, ѝ напомни за напрегнатия полет на идване в Индия. „Отворената врата — дали не трябваше да го дръпна и заедно да се размажем долу?“

По време на полета Ахил ѝ показа писмо, което изпратил на Гафар Вахаби, „министър-председателя“ на Пакистан — всъщност, разбира се, военен диктатор... или меч на исляма, ако предпочитате това прозвище. Писмото беше шедьовър на хитрите манипулации. Все пак никога не би привлякло вниманието на Исламабад, ако не беше изпратено от Хайдарабад, седалището на индийското върховно

командване. Макар че в текста не се споменаваше, писмото предполагаше, че Ахил отива в Пакистан като официален пратеник на индийското правителство.

Колко пъти индийски военен самолет бе кацал в тази пакистанска база край Исламабад? Колко пъти индийски войници бяха стъпвали на пакистанска земя — въоръжени? И всичко това, за да придружат едно белгийче и една арменка на среща с някакъв второстепенен пакистански военен.

Ескорт от пакистански военни функционери с каменни лица ги придружи до сграда близо до мястото, където бе кацнал самолетът им, а сега го презареждаха. Когато се качиха на втория етаж, главният им придружител нареди:

— Ескортът ви ще остане тук.

— Разбира се — отвърна Ахил, — но асистентката ми ще дойде с мен. Трябва да имам свидетел да ми напомня подробностите, ако паметта ми изневери.

Индийските войници се строиха покрай стените. Ахил и Петра влязоха през отворената врата.

В стаята имаше само двама души и Петра веднага позна единия от снимките. Той им даде знак да седнат.

Петра мълчаливо се приближи до стола си, без да отглежда очи от Гафар Вахаби, пакистанския премиер. Настани се до Ахил, но малко по-назад; помощникът на министър-председателя седна от дясната му страна. Писмото на Ахил някак си бе отворило всички врати, до самия връх на властта.

Не се нуждаеха от преводач, защото, макар че общофлотският не им беше роден език, и двамата го бяха научили в най-ранна възраст, говореха го перфектно. Вахаби изглеждаше скептично настроен и замислен, но поне не се стараше да ги унижи — не ги накара да чакат, лично ги покани в стаята и не се опита да дразни Ахил.

— Поканих ви, защото искам да чуя предложението ви — каза той. — Говорете.

На Петра толкова ѝ се искаше Ахил да допусне някаква фатална грешка — да се ухили глупаво или да се опита да се покаже голям умник.

— Господин премиер, опасявам се, че ще прозвучи, сякаш ви изнасям лекция по индийска история, на вас, специалиста в тази

област. Всъщност всичко, което ще кажа, съм научил от вашата книга.

— Лесно е да прочетеш книгата ми. Какво сте научили от нея, което да не знам?

— Следващата стъпка — обяви Ахил. — Стъпка, толкова очевидна, че се изненадвам как сте пропуснали да я видите.

— Значи ще обсъждаме книгата ми, така ли?

Вахаби се усмихна, за да компенсира враждебната нотка в гласа си.

— В нея вие непрекъснато изтъквате великите постижения на индийския народ, как са потънали в забрава, заличени, пренебрегнати, отхвърляни. Индийската цивилизация се третира като по-нисша от месопотамската, египетската и дори по-късно появилата се китайска. Арийските нашественици са донесли езика и религията си и са ги наложили на индийския народ. Моголите и англичаните също са привнесли от вярванията и нравите си. Искам да ви уверя, че книгата ви се радва на голямо внимание във висшите кръгове на индийското правителство заради непредубеденото ви отношение към религиите, донесени в Индия от нашествениците.

Петра знаеше, че това не е просто ласкателство. Бе наистина смело пакистански учен да напише история на индийския субконтинент, без да възхвалява исляма и да обявява хиндуизма за примитивна религия.

Вахаби вдигна ръка:

— Написал съм го като учен. Сега изразявам мнението на народа. Надявам се, книгата ми не ви е подвела, че се стремя към някаква донкихотовска мисия за обединяване на Индия. Пакистан е решен да запази чистотата си.

— Моля, не си вадете прибързани заключения. Съгласен съм с вас, че повторното обединение е невъзможно. Всъщност това е безсмислена дума. Индуси и мюсюлмани никога не са били единни освен под чуждо владичество, тъй че как биха могли да се обединят повторно?

Вахаби кимна и изчака Ахил да продължи.

— Онова, което открих в книгата ви, бе силното чувство за величие, присъщо на индийския народ. Тук са възникнали велики религии. Родени са велики мислители, които са променили света. И въпреки това вече двеста години, когато хората говорят за велики сили,

никога не вземат предвид Индия и Пакистан. Никога не са ги зачитали. Това ви ядосва и натъжава.

— Повече ме натъжава, но все пак аз съм стар човек и темпераментът ми се е поукротил.

— Когато Китай се размърда, светът трепери, но никой не обръща внимание на Индия. Ислямският свят се разтриса, когато Ирак или Турция, Иран или Египет наклонят везните на една или друга страна, но никой не счита Пакистан, устоявал твърдо позициите си през цялата си история, за лидер. Защо?

— Ако знаех отговора, щях да напиша друга книга.

— В далечното минало има много причини, но всички се свеждат до едно. Индийският народ никога не е постигал нищо заедно.

— Пак приказки за единство.

— В никакъв случай. Пакистан не може да заеме полагащото му се място на лидер в ислямския свят, защото винаги когато се обърне на запад, чува тежките стъпки на Индия зад гърба си. Индия не може да заеме полагащото ѝ се място на изток, защото пакистанската заплаха ѝ пречи.

Петра се възхити на тази умела манипулация.

— Вярата в Господ е вкоренена в Пакистан и Индия по-силно, отколкото където и да било другаде. Неслучайно тук са възникнали велики религии или са достигнали най-чистата си форма. Пакистан обаче пречи на Индия да достигне величието си, на изток, а Индия пречи на Пакистан да достигне величието си на запад.

— Вярно е, но няма как да се реши — отвърна Вахаби.

— Напротив. Нека да ви напомня друг случай от историята, само няколко години преди създаването на Пакистан като държава. В Европа две велики нации се противопоставили една на друга — Хитлерова Германия и Сталинска Русия. Тези двама властници са били чудовища, но са осъзнали, че съперничеството държи ръцете им вързани. Никоя от двете страни не можела да постигне нищо, докато другата заплашвала да се възползва от всяка слабост.

— Сравнявате Индия и Пакистан с Хитлер и Сталин?

— В никакъв случай, защото досега Индия и Пакистан са показали по-малко здрав разум и по-малко самообладание от тези двама изверги.

Вахаби се обърна към помощника си:

— Както винаги, Индия измисли нов начин да ни обиди.

Адютантът стана и му помогна да се изправи.

— Господин премиер, мислех ви за мъдър човек — не се обезкуражи Ахил. — Никой не може да види жеста ви. Никой няма да ви цитира. Не губите нищо, като ме изслушате, а ако си тръгнете, ще изпуснете много.

Петра се удиви от тази остра реплика. Дали Ахил не отиваше твърде далеч с прямия подход? Всеки нормален човек би се извинил за неуместното сравнение с Хитлер и Сталин. Но не и Ахил. Е, този път определено стигна твърде далеч. Ако тази среща се провали, цялата му стратегия отиваше на боклука.

Вахаби не седна.

— Казвайте, каквото имате да казвате. И бързо.

— Хитлер и Сталин изпратили външните си министри, Рибентроп и Молотов, и въпреки взаимните нападки, подписали пакт за ненападение и си поделили Полша. Вярно е, че след две години Хитлер нарушава договора, което причинява смъртта на милиони хора и довежда до провала на Хитлер, но това няма значение за сегашната ситуация, защото за разлика от онези двама диктатори, вие с Чапекар сте достойни мъже — и двамата сте индийци и служите вярно на Господ.

— Да кажете, че с Чапекар служим на Господ е богохулство за единия или другия, или и за двамата.

— Господ обича тази земя и е отделил на Индия велика съдба — заяви Ахил толкова пламенно, че ако не го познаваше, Петра би си помислила, че е религиозен. — Наистина ли вярвате, че Господ иска Индия и Пакистан да останат в сянка само защото Индия не се е събудила за волята на Аллаха?

— Не се интересувам за мнението на атеисти и луди за Аллах.

„Напълно си прав“ — помисли си Петра.

— Аз също — продължи Ахил. — Но едно мога да ви кажа. Ако с Чапекар подпишете договор, не за обединение, а за ненападение, ще си поделите Азия. Нима след десетилетия траен мир помежду им, мюсюлманите няма да се гордеят с хиндуистите и хиндуистите с мюсюлманите? Няма ли да стане възможно хиндуистите да се вслушат в учението на Корана, да го погледнат не като книга на смъртния си враг, а като священото писание на своите братя, които заедно с Индия

управляват Азия? Ако не харесвате примера с Хитлер и Сталин, погледнете Испания и Португалия, амбициозни колонизатори, съжителстващи на Иберийския полуостров. Португалия — на изток — е била по-малка и по-слаба, но също така дързък изследовател на открития океан. Испания изпратила един мореплавател — италианец — но той открил Новия свят.

Петра отново долови леко ласкателство. Без да го казва направо, Ахил сравняваше Португалия — по-храбрата нация — с Пакистан, а нацията, постигнала могъщество благодарение на късмета — с Индия.

— Можеха да воюват и да се унищожат взаимно или да се изтощят до безсилие. Вместо това се подчинили на решението на папата, който очертал линия през земното кълбо и дал всичко на изток на Португалия, а всичко на запад — на Испания. Очертайте своята линия върху Земята, Гафар Вахаби. Обявете, че няма да воювате срещу великия индийски народ, който още не се е вслушал в словото на Аллах, и така ще дадете на целия свят пример за чистотата на Пакистан. Междувременно Тикал Чапекар ще обедини цяла Източна Азия под ръководството на Индия, за което тези народи отдавна копнеят. След това, в по-добри времена, когато хиндуистите се отворят за Свещената книга, ислямът ще се разпространи за един миг от Делхи до Ханой.

Вахаби бавно седна.

Ахил замълча.

Петра разбра, че дързостта на Ахил е постигнала успех.

— Ханой — измърмори Вахаби. — Защо не Пекин?

— В деня, когато индусите мюсюлмани станат пазители на светите места, хиндуистите ще влязат в забранения град.

Вахаби се изсмя:

— Това е скандално.

— Така е. Но е истина. Всичко, което казвам. Защото точно това сочи вашата книга. Това е очевидният извод, стига Индия и Пакистан да имат достатъчно далновидни и смели водачи.

— Какво значение има за вас?

— Аз мечтая за мир на Земята.

— И затова подтиквате Индия и Пакистан към война?

— Опитвам се да ви накарам да не воювате помежду си.

— Мислите ли, че Иран ще приеме без бой водачеството на Пакистан? Мислите ли, че турците ще ни разцелуват? Това единство може да се постигне само със сила.

— Да, но вие ще го създадете. И след като ислямът бъде обединен под водачеството на индусите, никой вече няма да го унижава. Една велика мюсюлманска нация и една велика хиндуистка нация в мир помежду си и толкова могъщи, че никой не ще посмее да ги нападне. Така ще дойде мирът на Земята. С божията воля.

— Иншаллах — повтори Вахаби. — Сега обаче е моментът да попитам кой ви е упълномощил да говорите тези неща? Вие нямате власт в Индия. Откъде да знам, че не са ви изпратили да ме подмамните, докато индийската войска се събира за поредното с нищо непровокирано нападение?

Петра се почуди дали Ахил съзнателно е подтикнал Вахаби да зададе точно този въпрос, за да може да завърши с драматичния финал. Защото вместо отговор момчето просто извади един лист хартия от папката, която носеше, и я подаде на пакистанския премиер. Отдолу имаше малък подпис със синьо мастило.

— Какво е това? — попита Вахаби.

— Моето пълномощие — отвърна Ахил и подаде листа на Петра.

Тя стана и го занесе в средата на стаята, където помощникът на Вахаби го взе.

Вахаби прочете документа и поклати глава:

— И той е подписал това?

— Не просто го подписа. Попитайте сателитния си екип какво прави индийската армия дори в момента.

— Нима се оттеглят от границата?

— Някой трябва първи да покаже, че има доверие на другия. Това е възможността, която чакате, вие и всичките ви предци. Индийската армия се изтегля. Можете да изпратите войските си. Можете да превърнете този мирен жест в кървава баня. Или да дадете заповед войските ви да се оттеглят на север и запад. Иран чака от вас да му покажете чистотата на исляма. Халифатът в Истанбул чака да го освободите от оковите на светската власт. Зад вас ще бъдат само братята ви индийци, с добронамерено очакване да покажете, че тази избрана от Господ земя най-после е готова да се въздигне.

— Спестете си речите — прекъсна го Вахаби. — Разбира се, първо ще трябва да се уверя, че подписът е оригинален и индийската армия наистина се оттегля.

— Направете каквото трябва. Аз се връщам в Индия.

— Без да получите отговора ми?

— Не съм ви питал нищо. Тикал Чапекар ви задава този въпрос, на него трябва да дадете отговор. Аз съм само куриер.

С тези думи Ахил се изправи. Петра също. Ахил дръзко се приближи до Вахаби и му подаде ръка.

— Простете за дързостта, но не искам да се върна в Индия, ако не мога да се похваля, че съм се ръкувал с Гафар Вахаби.

Вахаби стисна ръката му.

— Ето, чуждестранен просяко.

Очите му проблеснаха игриво. Ахил се усмихна.

„Нима успя? — недоумяваше Петра. — Молотов и Рибентроп са преговаряли седмици наред. Ахил постигна целта си от една среща.“

Какви бяха вълшебните думи?

Когато излязоха и тръгнаха, придружавани от четиримата индийски войници — нейните пазачи — Петра си даде сметка, че не е имало вълшебни думи. Ахил просто беше наблюдавал двамата мъже и бе преценил амбициите им, стремежа им за величие. Просто им даваше мира, за който и двамата тайно копнееха.

Петра не беше присъствала на срещата с Чапекар, когато Ахил бе получил подписания пакт за ненападение и гаранциите за изтегляне, но си го представяше. „Вие трябва да направите първата стъпка — е казал Ахил. — Вярно е, че мюсюлманите могат да се възползват, да ви нападнат, но разполагате с най-голямата армия на света и управлявате най-великия народ. Нека ви нападнат. Ще поемете удара и ще ги пометете като вълна. Така никой няма да ви обвини.“

Сега всичко бе уредено. Плановете за нашествие в Бирма и Тайланд не бяха безцелни упражнения. Щяха да бъдат използвани. Нейния или нечий друг. Щеше да се пролее кръв. Ахил щеше да получи своята война.

„Дори не направих опит да саботирам плановете му — даде си сметка тя. — Толкова бях сигурна, че няма да бъдат използвани, че не си дадох труда да вкарам грешки. Може да излязат успешни.

Какво направих?“

Сега разбираше защо Ахил я е взел. Искаше да се изфука, разбира се — по някаква причина изпитваше нужда някой да стане свидетел на триумфа му. Но имаше и нещо друго. Искаше да ѝ покаже, че все пак ще направи онова, което тя толкова му повтаряше, че е непостижимо.

Най-лошото бе, че Петра тайно се надяваше планът ѝ да бъде използван, не защото искаше Ахил да спечели войната, а за да натрие носовете на всички ония нещастници от Военното училище, които ѝ се бяха присмели.

„Трябва някак да се свържа с Бийн. Трябва да го предупредя, за да каже на властите в Бирма и Тайланд. Трябва по някакъв начин да проваля собствения си план за нападение, иначе смъртта на много хора ще тежи на съвестта ми.“

Погледна Ахил, който дремеше на седалката, без да се интересува от километрите, които прелитаха, за да се върне там, откъдето щеше да започне войните и завоеванията си. Ако не бяха убийствата, щеше да е забележително момче. Той беше изгонен от Военното училище и носеше клеймото „психопат“, но при все това някак си бе успял да влезе под кожата не на едно, а на три правителства на водещи световни сили.

„Станах свидетел на последния му триумф и още не знам как го постигна.“

Тя си спомни една притча от детството си, за Адам и Ева в градината и за говорещата змия. Тогава, за ужас на близките си, бе казала: „Що за глупачка е тази Ева, да вярва на една змия?“ Сега обаче разбираше, защото чу гласа на змията и видя как един мъдър и влиятелен човек се подмами по лъжите ѝ.

Изяж плода и ще постигнеш съкровенията си копнежи. Това не е зло, а благородно дело. Ще получиш похвала за това.

И е вкусен.

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЯ

До: Carlotta.agape@Vatican.net/orders/sisters/ind

От: Graff.bonpassage@colmin.gov

Тема: Намерена?

Мисля, че открихме Петра. Мой добър приятел в Исламабад, който знае за интереса ми към нея, ми съобщи, че вчера Вахаби се е срещнал със странна делегация от Делхи — юноша, който може да е само Ахил, и момиче, което през цялото време е мълчало. Дали е било Петра? Според мен е много вероятно.

Бийн трябва да получи тази информация. Първо, приятелят ми ми каза, че почти веднага след срещата е била издадена заповед за изтегляне на пакистанските войски от границата с Индия. Това, съчетано с вече забелязаното оттегляне на индийските войски от границата, говори, че може би ставаме свидетели на невъзможното — след два века периодични, но хронични военни конфликти двете страни правят реален опит за постигане на мир. Както изглежда, това става под ръководството или с помощта на Ахил. (Тъй като много от колонистите ни са индийци, някои служители в моето министерство се опасяват, че установяването на траен мир на субконтинента може да бъде заплаха за работата ни!)

Второ, фактът, че Ахил е взел Петра на споменатата мисия, говори, че тя може би доброволно участва в плановете му. Като имаме предвид, че в Русия Ахил успя да примами Влад на своя страна, макар и за кратко, не бих се изненадал, ако Петра също се е превърнала от скептик в искрен негов последовател. Бийн трябва да бъде предупреден за тази възможност, защото може да се окаже, че иска да спаси някого, който не желае да го спасяват.

Трето, кажете на Бийн, че мога да се свържа с бивши възпитаници на Военното училище, които работят за индийското висше командване в Хайдарабад. Няма да искам от тях да изневерят на страната си, но ще помоля за информация за Петра, ако са видели или чули нещо. Мисля, че е възможно в това отношение верността към Военното училище да надделеe над патриотичните чувства.

* * *

Малкият отряд на Бийн оправдаваше всичките му очаквания. Не бяха елитни войници като децата във Военното училище — не ги подбираха според командните им умения — но в някои отношения това улесняваше обучението им. Не се стремяха постоянно да анализират и да предвиждат. Освен това във Военното училище много войници се престараваха, за да се докажат пред някого — командирите хвърляха много усилия да фокусират вниманието им върху основните цели на армията.

Бийн обаче знаеше, че в реалния свят обикновено човек се сблъсква с обратния проблем — повечето войници се стараят да *не* се справят добре с нищо и да не учат твърде бързо от страх да не бъдат обявени за натегачи. Лекарството и за двата проблема беше едно и също. Бийн се стараяше да си създаде репутация на строг, но справедлив командир.

Нямаше любимци, не се сприятеляваше, но винаги забелязваше, когато някой се справя добре, и го поощряваше. Гледаше да не прекалява с похвалите. Забележките му обикновено бяха кратки: „Сержант, отрядът ти се справи безгрешно.“ Позволяваше си специална похвала само при отлични резултати, а и тогава се задоволяваше с едно резервирано: „Браво“.

Точно както очакваше, редките, но заслужени похвали скоро се превърнаха в най-ценната му валута. Войниците, които се справяха добре, нямаха специални привилегии и не получаваха допълнителна власт, затова другите не ги намразваха. Похвалите бяха сдържани и никога не ги караха да се чувстват неудобно. Напротив, така

отличниците печелеха уважението на другарите си и всеки вземаше пример от тях. Да спечелиш одобрението на Бийн се превърна в основна цел на войниците.

Това беше истинската власт. Твърдението на Фридрих Велики, че войниците трябва да се страхуват от командирите си повече, отколкото от врага, бе пълна глупост. Войниците трябва да знаят, че командирът им ги уважава, и да ценят това уважение повече от живота си. Освен това трябва да знаят, че уважението на командира им е основателно — че наистина са добри войници, за каквито ги смятат началниците им.

Бийн бе използвал краткия си период в командването във Военното училище, за да се обучава — всеки път водеше войниците си към провал, защото се стараеше да се самообучава, а не да трупа точки. Това потискаше хората му, но на него не му дремеше — знаеше, че няма да остане още дълго с тях, че времето му във Военното училище е към края си. Тук, в Тайланд, му предстояха истински битки, съзнаваше, че залозите са високи и опасността за живота на войниците му ще е реална. Целта му беше победа, не трупане на опит.

Освен това зад очевидния мотив се криеше и друг, по-дълбок. В определен момент през приближаващата война — или дори преди това, ако имаше късмет — той щеше да използва част от ударния си отряд за дръзка спасителна мисия, вероятно дълбоко в сърцето на Индия. Нямахше място за грешки. Той щеше да измъкне Петра. Щеше да успее.

Натоварваше се безкомпромисно, както товареше войниците си. Тренираше наравно с тях — едно дете да прави всички упражнения, на които се подлагаха мъжете. Тичаше с тях и ако раницата му бе по-лека от техните, то беше, защото се нуждаеше от по-малко храна, за да живее. Налагаше се да носи по-малки, по-леки оръжия, но никой не го упрекваше — пък и всички виждаха, че куршумите му улучват мишената толкова често, колкото и техните. Нямахше нещо, което да ги накара, а сам да не направи. И когато не се представеше достатъчно добре, не се срамуваше да се обърне към някой от най-способните си войници за оценка и съвет — след това изпълняваше препоръките им.

Това беше нечувано — командир да покаже неумение или слабост пред подчинените си. При други обстоятелства Бийн също не би постъпил така, защото ползата обикновено не оправдаваше риска. Той обаче възнамеряваше да участва с тях в сложни маневри, а досега обучението му беше само теоретично. Трябваше да стане истински

войник, за да може да се справя с проблемите и спешните ситуации по време на военните действия, да не изостава от войниците си, да се сражава редом с тях.

Отначало някои войници се опитваха да го щадят, заради младостта и дребния му ръст. Той обаче тихо, но категорично отказваше помощта им. „Трябва да науча и това“ — заявяваше и така слагаше край на спора. Разбира се, войниците го наблюдаваха внимателно, за да видят как се справя с високите изисквания, които им поставяше. Виждаха как се напруга до последни сили. Виждаха, че не се пази от нищо, че излиза от калта по-мръсен от всички, че преодолява препятствията по същия начин, че не се храни по-добре, че не спи на по-мека постеля при полевите учения.

Не можеха да оценят, че организира отряда си по модела на Военното училище. Раздели двестата си човека на пет роты по четирийсет. Всяка рота по подобие на Ендъровата армия се състоеше от пет взвода по осем души. Всеки отряд трябваше да е способен да изпълнява самостоятелни мисии; всяка рота трябваше да е абсолютно независима. От друга страна, той се стараеше да развива наблюдателността им, способността им да забелязват онова, което трябва да видят.

— Вие сте моите очи — казваше им. — Трябва да гледате за онова, което търся и което може да е важно. Винаги ще ви казвам какво планирам и защо, за да можете да видите проблеми, които не съм предвидил и биха могли да променят плановете ми. Веднага ще ми казвате. Най-добрият начин да запазя живота ви е, като знам всичко, което минава през главите ви по време на битка. Най-добър шанс да оцелеете ще имате, ако знаете какво минава през моята глава.

Разбира се, знаеше, че не може да им казва всичко, и несъмнено те също го разбираха. Бийн обаче отделяше необичайно много време да разяснява на хората си причините, стоящи зад всяка заповед, и очакваше ротните и взводните му командири да постъпват по същия начин с войниците.

— Така ще знаете, че ако ви дам заповед, без да обяснявам, то е, защото няма време за губене и трябва да се действа веднага — но все пак *има* основателна причина, която бих ви казал, ако можех.

Веднъж, когато дойде да види как вървят ученията, Суриявонг го попита дали препоръчва този вид обучение да се въведе в цялата

армия.

— В никакъв случай — отвърна Бийн.

— Ако при теб работи успешно, защо да не действа навсякъде?

— Обикновено не е необходимо и няма време за това.

— Ти обаче го правиш.

— Тези войници ще изпълняват невъзможни задачи. Няма да излизат на фронта срещу врага. Ще ги изпращаме на трудни, сложни мисии пред очите на противника и няма да имат възможност да се върнат, за да получат нови заповеди. Ще се налага да се нагаждат на място и да постигат успех. Това е невъзможно, ако не разбират целта, стояща зад заповедите. Трябва да знаят точно какво си мислят командирите им, за да има абсолютно доверие... и за да могат да компенсират неизбежните слабости на командира.

— *Твоите* слабости?

— Колкото и да не ти се вярва, Суриявонг, да. Аз имам слабости.

Това му спечели лека усмивка от Сури — рядка похвала.

— Проблеми с растежа ли имаш? — поинтересува се той.

Бийн погледна глезените си. Вече бе сменил две униформи, сега му шиеха трета. Беше станал почти колкото Суриявонг при пристигането му в Банкок преди половин година. Растежът не му причиняваше болка. Въпреки това се тревожеше, защото не виждаше други признаци за навлизане в пубертета. Защо, след като толкова години си беше останал дребосък, тялото изведнъж бе решило да навакса?

Не изпитваше никой от проблемите на юношеството — не се чувстваше тромаво, защото можеше да достига с крайниците си понадалеч, отколкото бе свикнал; не изпитваше приток на хормони, които биха могли да замъглят ума му и да го разсеят. Ако пораснеше достатъчно, за да си служи по-добре с оръжията, това щеше да е само плюс.

— Надявам се някой ден да стана мъж като теб — сподели.

Суриявонг изсумтя. Бийн знаеше, че Сърдиткото ще сметне това за шега. Подсъзнателно обаче щеше да се почувства поласкан, защото винаги ставаше така. Важно бе Суриявонг постоянно да получава уверения, че Бийн зачита положението му и няма намерение да го измести.

Оттогава бяха минали месеци и сега Бийн можеше да представи на Суриявонг дълъг списък от мисии, за които хората му са обучени и могат да изпълняват по всяко време. Така официално обявяваше, че е готов.

Тогава се получи писмото от Граф. Карлота му го препрати веднага щом го получи. Петра беше жива. Най-вероятно беше с Ахил в Хайдарабад.

Бийн незабавно уведоми Суриявонг, че според доверени източници Индия и Пакистан са постигнали примирие и са изтеглили войските от общата си граница — заедно с мнение, че до три седмици може да се очаква нападение над Бирма.

Колкото до втората част от писмото на Граф, твърдението, че Петра може да е преминала на страната на Ахил, беше абсурдно — ако Граф си вярваше, значи не познаваше Петра. Все пак Бийн се тревожеше, че тя е толкова безсилна, та *изглежда*, че е на страната на Ахил. Това момиче бе свикнало да изказва мнението си независимо какви наказания може да си навлече. Ако мълчеше, значи бе загубила надежда.

„Не получава ли посланията ми? Нима Ахил толкова я е изолирал, че няма достъп до мрежата? Това обяснява липсата на отговор. Но Петра е свикнала да се справя сама. Не, това не обяснява мълчанието ѝ.“

Може би такава бе стратегията ѝ за овладяване на положението. Да мълчи, та Ахил да забрави колко много го мрази. Макар че тя със сигурност вече го познаваше достатъчно, за да знае, че той не забравя нищо. Да мълчи, за да избегне още по-пълната изолация — възможно. Дори Петра би се научила да си затваря устата, ако всеки път, когато я отвори, все повече я лишават от достъп до информация.

Все пак накрая Бийн трябваше да приеме вероятността Граф да е прав. Петра беше човек. Боеше се от смъртта като всеки друг. И ако наистина е станала свидетел на застрелването на двамата си телохранители в Русия, ако Ахил е извършил лично убийствата — което бе много вероятно — сега Петра се изправяше пред проблем, с който не се бе сблъсквала преди. Във Военното училище си позволяваше да се държи дръзко с командирите и учителите, защото най-лошото, което можеше да ѝ се случи, бе да я мъмрят. С Ахил тя се боеше от смъртта.

А страхът от смъртта променя мирогледа, Бийн го знаеше. В най-ранните си години беше живял в постоянен страх. Освен това бе прекарал доста време под властта на Ахил. Макар че никога не забравяше опасността, дори Бийн бе започнал да си мисли, че Ахил всъщност не е толкова лош човек, че е добър водач, който извършва храбри постъпки за „семейството“ си от улични бандити. Навремето Бийн му се възхищаваше и се учеше от него — докато Ахил уби Поук.

Петра се страхуваше от Ахил и бе започнала да се подчинява; трябваше да го наблюдава внимателно, за да оцелее. А като го наблюдаваше, може би бе започнала да му се възхищава. Обща черта на приматите е да се подчиняват и дори да почитат онзи, който има власт да ги убие. Дори да се съпротивляваш на тези чувства, няма как да ги прогониш.

„Тя обаче ще го преодолее, когато се измъкне от тази власт. Аз го преодолях. Петра също ще се справи. Затова, дори Граф да е прав и Петра да е станала нещо като последователка на Ахил, щом я измъкна от ръцете му, тя пак ще се обърне против него.“

При все това трябваше да е подготвен — да я измъкне, дори тя да се съпротивлява и да се опита да ги предаде.

Веднага добави пушки с приспивателни инжекции и упойващи вещества към арсенала и обучението на отряда си.

Разбира се, имаше нужда да знае повече твърди факти, за да планира операция за спасяването ѝ. Писа на Питър с молба да използва някои от старите си информатори като Демостен и да измъкне сведения за Хайдарабад. Иначе Бийн нямаше как да шпионира врага, без да издаде местонахождението си, а по никакъв начин не можеше да поиска информация за Хайдарабад от Суриявонг. Дори Суриявонг да беше благосклонно настроен — напоследък наистина му осигуряваше повече сведения — нямаше с какво да оправдае интереса си към седалището на главното командване на индийската армия.

Няколко дни след като писа на Питър, докато се упражняваше заедно с хората си да използват приспивателните спринцовки и медикаментите, Бийн осъзна още един важен проблем, произтичащ от възможното сътрудничество на Петра с Ахил. Защото никоя от стратегиите му не отчиташе план, който би могъл да е създаден от Петра.

Поиска да се срещне със Суриявонг и чакри. През всичките тези месеци нито веднъж не беше виждал лицето на главнокомандващия, затова се изненада, че срещата бе уредена веднага — без никакво забавяне. Заявил бе желанието си, когато стана в пет часа сутринта. В седем двамата със Суриявонг вече бяха в кабинета на чакри.

Сури имаше време само да прошепне раздражено: „За какво е всичко това?“, преди чакри да даде начало на обсъждането.

— За какво е всичко това? — попита главнокомандващият.

Усмихна се на Суриявонг; знаеше, че изказва неговия въпрос. В същото време усмивката му изразяваше подигравка. Сякаш казваше: „Явно все пак не успя да се справиш с гърчето.“

— Току-що ми попадна информация, която и двамата трябва да знаете — започна Бийн.

Разбира се, това намекваше, че Суриявонг може би няма да оцени важността на информацията, затова се налага да я съобщи лично на чакри Наресуан.

— Нека никой не се засяга. Просто положението е спешно.

— Каква може да е тази информация, която вече да не знаем? — попита Наресуан.

— Нещо, което научих от един приятел с добри връзки. Всичките ни планове се основаваха на предположението, че индийската армия ще предприеме стандартната стратегия — да нападне Бирма и Тайланд с многобройни войски. Сега обаче научих, че Петра Арканян, една от Ендъровия джийш, може би работи за индийците. И за миг не съм си помислял, че може да сътрудничи на Ахил, но такава възможност съществува. И ако тя командва, врагът изобщо няма да ни наводни с войска.

— Интересно — измърмори чакри. — Каква стратегия би предприела тя?

— Пак ще използва численото превъзходство, но не с огромна войска. Вероятно ще има многобройни нападения от по-малки отряди, всеки със задача да нанесе удар, да привлече вниманието, след което да изчезне. Дори не се налага да се оттеглят. Могат да се изхранват на място и по-късно отново да се съберат. Всеки лесно може да бъде разгромен, само дето няма да има с кого да се сражаваме. Докато стигнем на мястото, те ще са изчезнали. Няма да има пътища за доставка. Няма да има уязвими точки, само удар след удар, докато вече

не сме в състояние да отбиваме всички атаки. Тогава ударите ще станат по-масирани. Когато стигнем на място с отслабената ни войска, врагът ще е готов. Ще унищожава отрядите ни един подир друг.

Чакри погледна Суриявонг, който каза:

— Боромакот е прав. Могат да поддържат такава стратегия вечно. Няма какво да направим срещу тях, защото имат неизчерпаем резерв от сили и с отделните нападения ще рискуват съвсем малко. Всяка наша загуба обаче ще е непоправима и всяко отстъпление ще им дава предимство.

— Защо Ахил да не може сам да се сети за тази стратегия? — поинтересува се чакри. — Казват, че е умно момче.

— Това е стратегия на предпазливостта — обясни Бийн. — Щадяща живота на войниците. И много постепенна.

— Ахил не щади ли живота на войниците си?

Бийн се замисли за „семейството“ на Ахил по улиците на Ротердам. Всъщност Ахил много се грижеше за живота на другите деца. Много се стараше да не се излагат на риск. Но само защото силата му зависеше от запазването на всяко едно от тях. И ако едно от децата пострадеше, другите щяха да го изоставят. С индийската армия случаят не беше такъв. Ахил бе готов да ги изразходва като дребни монети.

Целта на Ахил обаче не беше да управлява Индия, а да владее света. Затова трябваше да си спечели репутация на грижлив командир. Да създаде впечатление, че цени живота на войниците си.

— Понякога ги щади, когато му изнася — рече Бийн. — Затова, ако Петра му предложи такъв план, той би го приел.

— В такъв случай какво ще кажеш, ако ти съобщя, че войната срещу Бирма вече е факт? — попита чакри. — И става дума за масирано нападение от многобройна индийска армия точно както предполагаше в първия си доклад до нас?

Бийн се стъписа. Вече? Договорът за ненападение между Индия и Пакистан действаше едва от няколко дни. Не беше възможно да са мобилизирали армията си толкова бързо.

За негова изненада Суриявонг също не знаеше, че войната е започнала.

— Кампанията беше изключително добре планирана — обясни чакри. — Бирманците имаха само един ден да реагират. Индийската

армия настъпи мълниеносно. Дали е планирано от този злодей Ахил, от гениалната ти приятелка Петра или от някой малоумен индийски генерал, операцията беше брилянтна.

— Това означава, че не са приели плана на Петра — обяви Бийн.
— Или че тя нарочно саботира стратегията на индийците. Това ме успокоява и моля за извинение, че ненужно вдигнах тревога. Мога ли да попитам, господин генерал, дали Тайланд ще се намеси във войната?

— Бирма не ни е молила за помощ — отвърна чакри.

— Докато Бирма поиска помощ, индийската армия ще е пред вратите ни.

— Затова няма да чакаме да искат помощ.

— Ами Китай?

Чакри примигна изненадано, преди да отговори:

— Какво за Китай?

— Предупредиха ли Индия? Има ли някаква реакция?

— За китайските въпроси има друга правителствена служба.

— Индия може да има два пъти по-голямо население от Китай, но китайската армия е по-добре въоръжена. Индия не би предизвикала китайска намеса.

— По-добре въоръжена, но могат ли да я използват ефективно? Войските им са струпани по руската граница. Ще са нужни седмици, докато ги прехвърлят тук. Ако Индия планира мълниеносен удар, Китай с нищо не може да ѝ попречи.

— Стига МФ да не се намесва — вметна Суриявонг, — а Чамраджнагар няма да допусне нападение над Индия.

— О, има и друга новина — каза главнокомандващият. — Десет минути след нападението над Бирма Чамраджнагар подаде оставка. Ще се върне на Земята — в Индия — за да оглави коалиционното правителство на разрастващата се Индийска империя. Защото, разбира се, докато достигне планетата, войната ще е свършила, по една или друга причина.

— Кой е новият полемарх? — попита Бийн.

— Това е проблемът. Много хора се чудят кого ще назначи хегемонът, като се има предвид, че вече никой не може да се довери на никого. Някои смятат, че изобщо не е нужно хегемонът да назначава

полемарх. От Войната на Лигата караме без стратегос. За какво ни е изобщо Международен флот?

— Като гаранция срещу ядрените ракети — намеси се Суриявонг.

— Това е единственият сериозен довод за запазване на МФ. Но много правителства смятат, че ролята му може да бъде ограничена само в космоса. Така ще е достатъчно да се запази само малка част от флота. Колкото до колонизационната програма, много хора смятат, че това е само загуба на пари, когато тук на Земята се разгаря война. Добре, стига уроци. Имаме сериозна работа. Ще ви потърсим, ако се реши, че имаме нужда от вас.

Бийн се изненада от небрежното отношение на чакри. Той се държеше враждебно не само към чужденчето, а и към другия възпитаник на Военното училище.

Суриявонг не остави нещата така:

— При какви обстоятелства ще ни потърсите? Ако плановете ми проработят, няма да ме потърсите. Ако се провалят, това ще е доказателство, че за нищо не ставам, и пак няма да се интересувате от мен.

Главнокомандващият се замисли за миг, след това отвърна:

— Не се бях замислил за това. Да, прав си.

— Не, вие грешите — кипна Суриявонг. — По време на война нищо не върви по план. Трябва да се нагаждаме. Аз и другите възпитаници на Военното училище сме обучени на това. Трябва да ни информирате за всяко ново развитие. Вместо това вие ме изолирате. Трябваше да науча новините още щом се събудих тази сутрин. Защо ме отрязвате?

„По същата причина, поради която *ти* ме отрязва — помисли си Бийн. — Чакри трябва да обере всички лаври за победата: «Възпитаниците на Военното училище ни съветваха във фазата на планиране, но когато започне истинска война, разбира се, не могат да оставят деца да командват.» А ако стане провал: «Придържахме се към плановете на децата от училището, но те се оказаха неподготвени за реалния свят.»“ Чакри се презастраховаше.

Суриявонг явно също го разбра, защото се отказа да спори. Изправи се.

— Позволете да изляза.

— Позволявам. На теб също, Боромакот. А, и вероятно ще си вземем войниците, които Суриявонг ти даде да си играеш. Ще ги върнем в предишните им подразделения. Моля те, веднага ги подготви за тръгване.

Бийн също се изправи.

— Тайланд ще се включи във войната, така ли?

— Ще бъдете информирани за всичко, което трябва да знаете, когато дойде време да го научите.

Щом излязоха, Суриявонг закрачи бързо. Бийн трябваше да подтичва, за да го настигне.

— Не искам да разговарям с теб — заяви Суриявонг.

— Не се дръж като дете. Той просто постъпва с теб, както ти постъпи с мен. Аз цупих ли се?

Суриявонг спря и се обърна към Бийн:

— Всичко е заради глупавата ти среща!

— Той вече те беше отрязал. Още преди да поискам да се срещнем.

Суриявонг знаеше, че Бийн е прав.

— Отнеха ми цялото влияние — оплака се.

— Аз пък никога не съм имал. Какво ще правим сега?

— Да правим ли? Ако чакри забранява, никой няма да се подчинява на заповедите ми. Без власт аз съм просто едно момче, твърде малко, за да го вземат в армията.

— Първо трябва да помислим какво означава всичко това.

— Означава, че чакри е бесен кариерист — заяви Суриявонг.

— Хайде, ела да се разходим навън.

— На открито също могат да ни подслушват, ако поискат.

— Там ще се наложи да си дадат *труд*, за да го направят. Тук думите ни се записват автоматично.

Излязоха от главната квартира на тайландската армия и отидоха на детската площадка при блоковете за семейните офицери. Когато седнаха на люлките, Бийн забеляза, че вече изглежда по-големият от двамата.

— Твоят ударен отряд ще бъде разформиран точно когато може да има най-голяма нужда от него — мрачно измърмори Суриявонг.

— Не, няма.

— Как така?

— Защото ти избра хората ми от гарнизона, който охранява столицата. Тези войници няма да бъдат изпратени на фронта. Ще останат в Банкок. Сега е важно да задържим цялата си екипировка на едно място, където можем да я вземем бързо. Мислиш ли, че още имаш власт да го осигуриш?

— Предполагам. Стига да го представя като рутинно предаване на склад.

— Освен това знаеш къде служат тези войници. Когато имаме нужда от тях, можеш да ги събереш.

— Ако се опитам да го направя, ще ми прекъснат достъпа до мрежата.

— Ако се наложи да го направим, достъпът до мрежата ще е без значение.

— Защото ще сме загубили войната.

— Помисли си. Само глупав кариерист би те унижил така. Нарочно искаше да те обезкуражи. Обидил ли си го по някакъв начин?

— Винаги обиждам хората — отвърна Суриявонг. — Затова във Военното училище ме наричаха Сърдитко. Единственият човек, който *изглежда* по-надменен от мен, си ти.

— Наресуан глупак ли е?

— Досега не мислех така.

— Значи днес е тръгнало умни хора да действат като глупаци.

— Да не намекваш, че и аз съм глупак?

— Намеквам, че Ахил също действа глупаво.

— Защото атакува с многобройна армия ли? Ти сам каза, че трябва да се очаква. Явно Петра не му е предложила по-добър план.

— Или той не го използва.

— Да, но това е глупаво.

— Значи, *ако* Петра му е подготвила по-добър план и той е решил да не го използва, днес и двамата с чакри вършат глупости. Твърдението на главнокомандващия, че няма влияние във външната политика, също е опашата лъжа.

— За Китай ли имаш предвид? — Суриявонг се замисли за миг. — Прав си, той наистина има влияние. Но може би просто не иска да знаем какво правят китайците. Може би затова е толкова сигурен, че няма да има нужда от нас и че не се налага да нахлуем в Бирма. Може би *знае*, че китайците ни идват на помощ.

— Така. Ето как само от наблюдения и официалната информация можем да научим много за събитията. Ако китайците се намесят и спрат индийците, преди Ахил да стигне до Тайланд, ще знаем, че чакри Наресуан е хитър карьерист, а не глупак. Ако обаче Китай не се намеси, ще е чудно защо Наресуан, който не е глупак, постъпва толкова глупаво.

— В какво го подозираш?

— Колкото до Ахил, каквато и да е причината да действа така, това е глупава постъпка.

— Не, глупаво е, само ако Петра му е подготвила по-добър план и той не го използва.

— Напротив. Глупаво е при всяко положение. Да започне война при условие, че Китай може да се намеси. Това е канска глупост.

— Значи навярно знае, че Китай няма да се намеси, и тогава чакри ще е единственият глупак.

— Ще наблюдаваме и ще видим.

— Ще наблюдавам и ще скърцам със зъби.

— Да наблюдаваме заедно. Хайде да се откажем от тази глупава конкуренция помежду си. Ти си загрижен за Тайланд. Аз искам да разбера какво прави Ахил и да го спра. В този момент целите ни почти се припокриват. Нека всеки да сподели с другия онова, което знае.

— Ти не знаеш нищо.

— Не знам нищо, което *ти* знаеш. А ти не знаеш нищо, което аз знам.

— Какво би могъл да знаеш? — упорстваше Суриявонг. — Лично прекъснах достъпа ти до шпионската мрежа.

— Знаех за договора между Индия и Пакистан.

— Ние също.

— Но не ми казахте, а аз въпреки това знаех.

Суриявонг кимна:

— Дори предоставянето на информация да е само от моя страна, това трябваше да стане отдавна, не мислиш ли?

— Няма значение кога е трябвало да стане. Важно е какво ще се случва отсега нататък.

Отидоха в офицерската столова и обядваха. След това се върнаха в квартирата на Суриявонг, освободиха персонала и след като останаха сами, седнаха в кабинета на Сури и започнаха да наблюдават хода на

войната по световната мрежа. Бирманците се съпротивляваха храбро, но безрезултатно.

— Полша през 1939 година — отбеляза Бийн.

— А тук в Тайланд седим и гледаме безучастно като Франция и Англия.

— Поне Китай не участва в завладяването на Бирма, както руснаците са нахлули в Полша от изток.

— Това не е голямо успокоение — измърмори Суриявонг.

Бийн обаче се чудеше защо Китай не се намесва. От Пекин нямаше никаква реакция. Никакъв коментар за войната, развиваща се пред прага им. Какво бяха намислили китайците?

— Може би Пакистан не е единствената страна, която е подписала договор за ненападение с Индия — предположи Бийн.

— Защо? Какво печели Китай?

— Виетнам може би.

— Това не е нищо в сравнение със заплахата от съсредоточаването на многобройна индийска войска в задния двор на Китай.

Скоро, за да се разсеят от лошите новини — и от разочарованието, че са изолирани от играта — престанаха да гледат и се отдадоха на спомени от Военното училище. Не споменаваха лошите неща, само смешните случки и с весело настроение посрещнаха вечерта, докато навън се стъмни.

Този следобед със Суриявонг, когато вече бяха приятели, напомни на Бийн за дома — за Крит, родителите му, Николай. През повечето време се опитваше да не мисли за тях, но сега, докато със Суриявонг се забавляваха, го обхвана тъга. През тази една година Бийн бе водил нещо като нормален живот, но сега това го нямаше. Разбит на парченца като къщата, в която прекарваха ваканцията си. Като намиращия се под правителствена охрана апартамент, от който Граф и сестра Карлота ги бяха измъкнали толкова навреме.

Изведнъж го обхвана страх. Той осъзна нещо, макар че нямаше представа как. Умът му бе направил връзката, незнайно как, но той беше убеден, че е прав.

— Има ли начин да излезем оттук незабелязано? — прошепна толкова тихо, че сам едва се чуваше.

Суриявонг, който тъкмо разказваше за навика на майор Андерсън да си бърка в носа, когато си мислеше, че не го гледат, го погледна, сякаш беше полудял:

— Какво, на криеница ли искаш да си играем?

Бийн настоя шепнешком:

— Трябва да се измъкнем.

Суриявонг разбра и също зашепна:

— Не знам. Винаги използвам вратите. Както повечето врати, те се виждат от двете страни.

— Канализацията? Отоплителната система?

— Тук е Банкок, няма отопление.

— *Някакъв* начин да се измъкнем?

Суриявонг заговори нормално:

— Ще погледна плановете. Но утре, човече, утре. Вече е късно, а така се заплеснахме, че изпуснахме вечерята.

Бийн го сграбчи за рамото и го принуди да го погледне в очите.

— Суриявонг — прошепна още по-тихо от преди, — не се шегувам. Трябва веднага да се махнем от тази сграда. Незабелязано.

Накрая Суриявонг разбра: Бийн беше сериозно уплашен. Сури пак зашепна:

— Защо? Какво става?

— Само ми кажи как да се махнем.

Суриявонг затвори очи.

— Подземни дренажи — прошепна. — Стари канали. Тези временни постройки са издигнати върху стария параден плац. Под постройката преминава плитка канавка. Почти не се забелязва, но има място да се пропълзи.

— Как можем да проникнем под сграда от вътрешната страна?

Суриявонг поклати глава.

— Тези временни постройки са от картон.

За да го докаже, повдигна ъгълчето на големия килим в средата на стаята, нави го и без усилие откърти парче от пода. Тревата отдолу бе пожълтяла от липса на светлина. Между земята и пода не се виждаше пролука.

— Къде е канавката? — попита Бийн.

Суриявонг отново се замисли.

— Мисля, че преминава под антрето. Но там килимът е закован.

Бийн увеличи звука на телевизора и излезе в коридора. Хвана килима от края и го задърпа с все сила. Разлетяха се пухчета. Суриявонг го спря:

— Мисля, че е някъде тук.

Пак откъртиха парче от пода. Този път в пожълтялата трева имаше лека вдлъбнатина.

— Можеш ли да се промъкнеш оттук? — попита Бийн.

— Няма проблем, ти си с по-голямата главата.

Бийн се промъкна през пролуката. Земята беше мокра — все пак бяха в Банкок — и той за никога минути прогизна и целият се накаля. На сглобките между отделните плоскости беше най-тясно. На два пъти дори се наложи да копае с ножчето си, за да освободи място за главата си. Все пак напредваше доста бързо и след няколко минути се измъкна навън в мрака. При все това остана залегнал. Суриявонг се измъкна след него, но продължи да пълзи, без да вдига главата си, макар че нямаше представа какво е намислил Бийн. Продължиха така, докато достигнаха мястото, където канавката преминаваше под следващата временна постройка.

— Моля те, кажи ми, че няма да пълзим и под тази сграда.

Бийн огледа светлите петна от луната и близките лампи. Трябваше да разчита, че врагът му е поне малко непредпазлив. Ако използваша инфрачервени лъчи, усилията му бяха напразни. Ако обаче просто наблюдаваша вратите, двамата със Сърдитко вече бяха на място, където бавните, предпазливи движения не би трябвало да се забележат.

Бийн понечи да се изправи.

Суриявонг го хвана за крака. Бийн го погледна. Тайландчето му даде знак да натърка лицето и ръцете си.

Бийн беше забравил. Кожата му бе по-светла от на Суриявонг. Отразяваше повече светлина.

Той натърка с кал лицето, ушите и ръцете си. Суриявонг кимна.

Изправиха се бавно и спокойно заобиколиха сградата. Зад ъгъла имаше храсти, където можеха да се скрият. Изчакаха няколко минути в мрака, после несприноудено се отдалечиха от сградата, сякаш току-що са излезли през вратата. Бийн се надяваше, че никой, който наблюдава къщата на Суриявонг, няма да ги забележи, но дори да ги видят, да не им обърнат внимание — особено на ниския им ръст.

Едва когато се отдалечиха на неколкостотин метра, Суриявонг заговори:

— Би ли ми казал как се казва тази игра?

— Спасяване на кожата.

— Не съм подозирал, че параноидната шизофрения се развива толкова бързо.

— Те се опитаха два пъти. И не се поколебаха да убият близките ми заедно с мен.

— Добре, но ние просто си говорехме. Какво видя?

— Нищо.

— Или чу?

— Не. Просто предчувствие.

— Само не ми казвай, че си екстрасенс.

— Не съм, но нещо от събитията през последните няколко часа подсъзнателно ме предупреди. Аз не пренебрегвам страховете си. Вслушвам се в тях.

— Действа ли?

— Още съм жив. Трябва ми обществен компютър. Можем ли да се измъкнем от базата?

— Зависи от мащаба на заговора срещу теб. Аз пък трябва да се изкъпя.

— Какво ще кажеш за някоя компютърна зала?

— Добре, при спирката на трамвая има. Но няма ли да е голяма ирония, ако убийците ти също го използват?

— Убийците ми са вътрешни хора.

Суриявонг се разтревожи:

— Дори не си сигурен, че някой иска да те убие, а твърдиш, че е вътрешен човек в тайландската армия.

— Ахил иска да ме убие, а той не е в Русия. Индия няма шпионска служба, способна да организира такава операция във висшето командване. Затова Ахил трябва да е подкупил някого.

— Тук никой не служи на индийските интереси — заяви Суриявонг.

— Може би, но Индия не е единствената страна, в която Ахил има приятели. Той поживя за известно време в Русия. Сигурно си е създал и други връзки.

— Не е за вярване, Бийн. Не бих се учудил, ако изведнъж се разсмееш и кажеш, че ме гъбаркаш. Но *тогава* вече ще те убия.

— Може да греша, но не се шегувам.

Влязоха в компютърния клуб, който беше празен. Бийн се включи в мрежата с едно от многото си фалшиви имена и написа писмо до Граф и сестра Карлота:

Знаете кой съм. Подозирам, че срещу мен се готви покушение. Веднага предупредете хората си в тайландското правителство, че такъв опит се готви и че са замесени хора от близкото обкръжение на чакри. Никой друг не би успял. Мисля, че чакри също знае. Ако има замесени индийци, вината ще бъде хвърлена върху тях.

— Не можеш да пишеш така — взмути се Суриявонг. — Нямах доказателства срещу Наресуан. Мразя го, но той е верен на Тайланд.

— Може да е верен на Тайланд и пак да иска да ме убие.

— Не и *мен*.

— Ако искат да изкарат убийството дело на външен враг, най-правдоподобно ще е един храбър тайландец да загине с мен. Мислиш ли, че няма да го нагласят като акция на индийски ударен отряд? Това би било повод за обявяване на война, нали?

— Чакри не се нуждае от повод.

— Сигурно не иска бирманците да си помислят, че Тайланд иска да заграби част от страната им.

Бийн продължи с писмото:

Кажете им, че със Суриявонг сме живи. Ще се покажем, когато видим сестра Карлота в компанията на поне един висш тайландски държавник, когото Суриявонг познава. Моля ви, действайте незабавно. Ако греша, ще попаднете в неловко положение. Ако съм прав, ще ми спасите живота.

— Стомахът ми се свива, като си представя какво унижение ме чака — измърмори Суриявонг. — На кого пишеш?

— На хора, на които имам доверие. Като теб.

Преди да изпрати съобщението, Бийн добави и адреса на Питър като „Лок“.

— Познаваш ли брата на Ендър Уигин? — попита Суриявонг.

— Виждали сме се.

Бийн излезе от мрежата.

— Какво ще правим сега? — поинтересува се Суриявонг.

— Ще се скрием някъде.

Тогава чуха взрив. Прозорците се разтресоха. Земята потрепери. Лампите примигнаха. Компютрите се рестартираха.

— Точно навреме — отбеляза Бийн.

— Какво беше това?

— Ами, мисля, че вече сме мъртви.

— Къде ще се скрием?

— Щом взривиха сградата, значи си мислят, че сме още там. Затова сега няма да ни търсят. Можем да отидем в моята казарма. Хората ми ще ни скрият.

— Залагаш живота ми на това? — изненада се Суриявонг.

— Да. И фактът, че още си жив, доказва, че засега се справям добре.

Когато излязоха, видяха военни коли, които с пълна скорост се приближаваха към сивия димен облак, сияещ на лунната светлина. Други отиваха към входа на базата. Целият район щеше да бъде отцепен.

Когато стигнаха казармата, където бе разквартируван ударният отряд на Бийн, чуха стрелба.

— Сега убиват мнимите индийски шпиони, върху които ще бъде хвърлена вината — обясни той. — Главнокомандващият с прискърбие ще уведоми правителството, че са оказали съпротива и никой не е заловен жив.

— Пак го обвиняваш. Защо? Откъде се досети, че ще стане така?

— Предполагам, защото твърде много умни хора се проявиха като глупаци. Ахил и чакри. Освен това се държа твърде дръпнато с нас. Защо? Защото не му е било приятно, че трябва да ни убие. Трябвало е да докаже пред себе си, че сме малки предатели, покварени

от МФ. Че сме опасни за Тайланд. След като ни намрази и започна да се бои от нас, вече няма проблем да ни убие.

— Това с нищо не подсказва, че смятат да ни убият точно сега.

— Вероятно са смятали да го направят в моята квартира, но аз останах с теб. Възможно е да са обмисляли и друг вариант: чакри да ни повика някъде и да бъдем убити там. Ние обаче останахме с часове в твоята квартира и те са си дали сметка, че това е идеалната възможност. Трябвало е да поискат разрешение от главнокомандващия да го направят преди уговореното време. Наложило се е бързо да докарат мнимите индийски атентатори — може дори да са били истински шпиони. Или упоени тайландски престъпници, у които ще бъдат намерени уличаващи документи.

— Не ме интересува кои са — измърмори Суриявонг. — Все още не разбирам как се досети.

— Аз също не мога да си го обясня. Обикновено бързо анализирам фактите и веднага разбирам защо знам едно или друго нещо. Понякога обаче се досещам подсъзнателно. Така стана при последната ни битка с Ендър. Бяхме обречени. Не виждах изход. Неочаквано казах нещо, иронична забележка, мрачна шега — и в нея се съдържаха решението, от което Ендър имаше нужда. След това се опитах да проследя тези подсъзнателни хрумвания. Премислих целия си живот и си спомних как и в други случаи съм казвал неща, до които не съм достигнал по логичен път. Например когато Ахил лежеше пред нас на земята и казах на Поук да го убие. Тя не поиска, а не можах да я убедя, понеже не знаех защо я карам да го направи. При все това съм разбирал какъв е той. Знаел съм, че трябва да умре, защото иначе ще я убие.

— Знаеш ли какво мисля? Мисля, че си чул нещо отвън. Или си мярнал нещо с периферното зрение, когато сме влизали. Някого, който ни следи. Това е предизвикало реакцията ти.

Бийн сви рамене:

— Може и да си прав: Както казах, не знам.

Бяха минали часове, но ключалките на вратите още разпознаваха дланта на Бийн и се отваряха, без да задействат алармите. Похитителите му не си бяха направили труда да му отнемат достъпа. Някой компютър някъде щеше да регистрира влизането му в сградите,

но програмата работеше без надзор и докато някой погледне регистъра, приятелите му вече щяха да са уредили нещата.

Бийн със задоволство установи, че макар хората му да бяха оставени сами в казармата, дисциплината не е спаднала. Още с влизането им, Бийн и Суриявонг бяха сграбчени, притиснати до стената и претърсени за оръжие.

— Браво — похвали ги Бийн.

— Господин командир! — смая се войникът.

— И Суриявонг.

— Сър! — в един глас възкликнаха двамата часови.

Неколцина други се събудиха от шумотевицата.

— Не светвайте лампите — побърза да предупреди Бийн. — И говорете тихо. Заредете оръжията. Пригответе се за тръгване.

— Тръгване? — изненада се Суриявонг.

— Ако се досетят, че сме тук, и решат да довършат работата, това място няма никаква защита.

Докато неколцина войници тихо събуждаха спящите и всички започнаха да се обличат и зареждат оръжията си, Бийн накара един от часовите да го заведе при компютъра.

— Включи се с твоята парола — заповяда му.

Щом се включиха в мрежата, Бийн седна и използвайки кодовото име на войника, написа до Граф, сестра Карлота и Питър:

Двата пакета са на сигурно място и чакат да бъдат прибрани. Моля, действайте бързо, преди пратките да бъдат върнати на изпращача.

Бийн изпрати на разузнаване един взвод, разделен на четири двойки. Когато се завърнаха, изпрати още четири двойки от друг взвод. Искаше хората му да разберат, че наистина спешно трябва да се измъкнат от казармата.

Междувременно пусна телевизора. Новината вече се беше разчула. Индийски агенти проникнали в базата на тайландското командване и взривили една временна постройка, при което загинал Суриявонг, най-изтъкнатият тайландски възпитаник на Военното училище, който ръководел стратегическото планиране на армията през

последната година и половина, след завръщането си от космоса. Това беше голяма национална трагедия. Данните все още не бяха потвърдени, но според предварителните сведения неколцина от нападателите били убити от войниците, които героично отбранявали Суриявонг. Друг възпитаник на Военното училище, който бил на посещение в страната, също загинал.

Неколцина от войниците на Бийн се изкискаха, но скоро лицата им помръкнаха. Репортажът говореше, че онзи, който е дал информацията, смята Бийн и Суриявонг за мъртви. Значи е знаел със сигурност, че са били в сградата, а това бе възможно само ако са открили труповете или квартирата на Суриявонг е била под постоянно наблюдение. Понеже труповете очевидно не бяха намерени, авторът на официалния доклад би трябвало да участва в заговора.

— Разбирам защо искат да убият Боромакот — измърмори Суриявонг. — Но защо ще убиват *мен*?

Войниците се засмяха. Бийн се усмихна.

Патрулите се завръщаха и той изпращаше нови. Засега никой не се навърташе около казармата. По новините предаваха реакцията на различни коментатори. Индия явно искаше да обезсили Тайланд, елиминирайки най-големия военен гений на страната. Това не можеше да мине безнаказано. Правителството нямаше друг избор, освен да обяви война и да се съюзи с Бирма срещу агресора.

Получи се нова информация. Министър-председателят заявил, че лично ще поеме нещата в свои ръце. Във висшето командване явно имаше сериозни пропуски, щом бяха допуснали индийски шпиони в главната си база. Затова, за да защитят репутацията на чакри и да бъде сигурно, че виновниците няма да заличат следите, разследването щеше да бъде поверено на банкокската градска полиция, а пожарната команда щеше да направи огледа на разрушената сграда.

— Браво — отбеляза доволно Суриявонг. — Аргументите на министър-председателя са силни и главнокомандващият няма как да откаже достъп на полицията до базата.

— Ако пожарникарите дойдат достатъчно бързо — съгласи се Бийн, — може дори да попречат на хората на чакри да влязат в сградата, преди да е изстинала достатъчно от пожара. Така няма да разберат, че не сме били там.

Отвън се чу вой на сирени — полицията и пожарникарите вече идваха. Бийн очакваше да чуе изстрели, но това не стана.

Два от патрулите му дотичаха.

— Някой идва, но не са войници. Полицаи. Шестнайсет и един цивилен.

— Само един ли? — попита Бийн. — Има ли с тях една жена?

— Няма жена, само един цивилен е. Мисля, че е самият министър-председател.

Бийн изпрати още съгледвачи да се уверят, че наблизо няма военни отряди.

— Откъде са разбрали, че сме тук? — недоумяваше Суриявонг.

— От досиетата в кабинета на главнокомандващия може да са установили, че войникът, който е изпратил последното електронно писмо, е бил в тази казарма.

— Значи можем да се покажем, а?

— Още не.

Патрулът се върна:

— Министър-председателят иска да влезе сам в казармата.

— Поканете го.

— Сигурен ли си, че не носи експлозиви под дрехите и няма да ни взриви? — попита Суриявонг. — Така де, досега оцеляхме благодарение на параноята ти.

Сякаш в отговор на въпроса му по телевизията показаха как главнокомандващият напуска базата с полицейски ескорт. Репортерът обясни, че Наресуан си е подал оставката като чакри, но министър-председателят твърдял, че само излиза в отпуска. Междувременно министърът на отбраната лично щял да поеме ръководството на генералния щаб, а неколцина генерали били извикани от провинциални гарнизони, за да поемат други важни постове. Дотогава командването щяло да остане под контрола на полицията.

— Докато не узнаем как тези шпиони са проникнали в базата, не можем да бъдем сигурни в системата си за сигурност — обяви министърът на отбраната.

Министър-председателят влезе.

— Добър вечер, Суриявонг — поздрави и се поклони ниско.

— Господин премиер. — Суриявонг се поклони значително по-небрежно.

„Ох, суета“ — помисли си Бийн.

— Една монахиня всеки момент ще пристигне — обяви министър-председателят, — но се надяваме, че ще ми се доверите и без нея. Идва от другия край на света.

Бийн излезе напред и заговори на нелош тайски:

— Господине, мисля, че със Суриявонг сме в най-голяма безопасност сред верните ми войници, повече от където и да било другаде в града.

Министър-председателят погледна въоръжените, застанали мирно войници.

— Значи някой има лична войска на територията на тази база.

— Не ме разбрахте правилно. Тези войници служат вярно на вас. Вие сте техният командир, защото сега вие командвате тайландската армия.

Министър-председателят кимна леко и се обърна към войниците:

— Заповядвам ви да арестувате този чужденец.

Те незабавно сграбчиха Бийн и го претърсиха.

Очите на Суриявонг се разшириха, но той не издаде по друг начин изненадата си.

Министър-председателят се усмихна:

— Пуснете го. Преди да вземе отпуска по свое желание, чакри ме предупреди, че тези войници са предатели и вече не се подчиняват на тайландското командване. Виждам, че са ме заблудили. Признавам, че имате право. Тук сте в безопасност, те ще ви охраняват, докато установим мащабите на заговора. Дори ще съм благодарен, ако изпратите сто от войниците си да помагат на полицията да установи контрол над базата.

— Настоявам да вземете всички освен осем — каза Бийн.

— Кои осем?

— Всеки от тези осемчленни взводове може да издържи един ден срещу цялата индийска войска, господин премиер.

Това, разбира се, беше абсурдно, но звучеше хубаво и на хората му им харесваше да го чуват.

— В такъв случай, Суриявонг, ще съм ти благодарен, ако поемеш командването на тези войници без един взвод и установите контрол над базата от мое име. Един взвод, разбира се, ще те придружава навсякъде и ще те охранява.

— Слушам.

— Спомням си, че при последната предизборна кампания казах, че децата на Тайланд са ключът за оцеляването на нашата нация. Не съм подозирал колко буквално и колко скоро ще се потвърди това.

— Когато сестра Карлота пристигне, можете да ѝ кажете, че вече нямаме нужда от нея — рече Бийн, — но все пак ще се радвам да я видя, ако има време.

— Ще ѝ предам. Сега да се захващаме за работа. Предстои ни дълга нощ.

Всички сериозно се заеха със задачите си. Суриявонг извика командирите на взводове. Бийн се изненада, че ги познаваше по име и лице. Суриявонг можеше да не е общувал много с Бийн, но определено бе следил внимателно какво прави. Едва когато взводовете тръгнаха — с по един полицаи като бойно знаме — министър-председателят и Суриявонг си позволиха да се усмихнат.

— Благодаря, че ми повярвахте — каза Бийн.

— Не знаех дали да вярвам на Лок — отвърна премиерът, — а министърът на колонизацията все пак е цивилно лице, но когато папата ми телефонира лично, нямаше начин да не повярвам. Време е да се покажа пред нацията и да кажа истината за случилото се.

— Индийските агенти наистина са направили опит да убият мен и чуждестранния ми гост, но сме оцелели благодарение на бързите действия на героичните тайландски войници, нали така? — опита се да отгатне Суриявонг. — Или гостът ми все пак е загинал?

— Боя се, че е загинал — предложи Бийн. — Разхвърчал се е на парченца при взрива.

— Във всеки случай — добави Суриявонг, — ще уверите тайландския народ, че враговете на родината ни са получили добър урок, че тайландските военни бдят на поста си.

— Радвам се, че работиш за военните, Суриявонг — отвърна премиерът. — Не бих искал да си ми опонент в предизборната борба.

— Не е възможно да сме опоненти, защото не можем да имаме разногласия.

Всички разбраха шегата, но никой не се засмя. Суриявонг, министър-председателят и осмината войници излязоха. Бийн остана с последния взвод и заедно продължиха да слушат лъжите по телевизията.

Докато слушаше монотонните гласове на коментаторите, Бийн се замисли за Ахил. Той някак си бе узнал, че Бийн е жив — може би чрез чакри. Но ако чакри бе на страната на Ахил, защо беше измислил сценария със смъртта на Суриявонг като повод да обяви война на Индия? Нямаше логика. Намесването на Тайланд във войната от самото начало бе само във вреда на Индия. Това в комбинация с разточителната стратегия на масираното нападение създаваше впечатление, че Ахил е пълен идиот.

Той обаче не беше идиот. Следователно играеше някаква друга, по-сложна игра, която Бийн въпреки прехваленото си шесто чувство не можеше да схване. И съвсем скоро, ако вече не му беше известно, Ахил щеше да узнае, че Бийн не е мъртъв.

„Той е в настроение да убива — помисли си Бийн.

Петра, моля те, помогни ми да те спася.“

ХАЙДАРАБАД

Публикувано във форума за международна политика
от EnsiRaknor@TurkMilNet.gov

Тема: Къде е Лок, когато имаме нужда от него?

Аз ли съм единственият, който би искал Лок да коментира последните събития в Индия? След като Индия прегази бирманската граница, а Пакистан събира войските си в Белуджистан и заплашва Иран и Залива, светът се нуждае от нова гледна точка към Южна Азия. Старите модели явно не работят.

Питам дали Форумът за международна политика е отказал да публикува статията на Лок, когато стана ясно, че авторът е Питър Уигин, или Уигин я е изтеглил по своя воля? Защото, ако решението е на Форума, то меко казано е глупаво. Когато не знаехме истинското име на Лок, всички го слушахме, защото говореше от името на здравия разум, и много често той единствен реагираше разумно в проблемни ситуации или поне пръв виждаше истинските проблеми. Какво значение има дали е тийнейджър, бебе или говорещо прасе?

В този ход на мисли, с изтичането на мандата на хегемона аз все повече започвам да се тревожа кой ще е новият избраник на този пост. Предложението това да бъде Лок, което се появи преди година, беше съвсем уместно. Нека обаче сега издигнем кандидатурата му под истинското му име. Стореното от Ендър Уигин през Войната на Лигата може да бъде повторено от Питър Уигин в назряващия конфликт — да му бъде сложен край.

Отговор 14 от Talleygrandophilee@polnet.gov

Не искам да ставам подозрителен, но откъде можем да сме сигурни, че не си Питър Уигин, който се опитва отново да излезе на сцената?

Отговор 14.1 от EnsiRaknor@TurkMilNet.gov

Не искам да влизаме в лични пререкания, но турските военни не дават на американски тийнейджъри, извършващи консултантска дейност в Хаити, да си откриват лични адреси в мрежата им. Разбирам, че понякога във външната политика и най-параноичните изказвания могат да звучат разумно, но ако Питър Уигин може да пише от такъв електронен адрес, значи вече е готов да управлява света. Все пак може би истинското ми име няма да е без значение. Сега съм малко над двайсетте, но съм завършил Военното училище. Може би затова идеята да се даде цялата власт в ръцете на дете не ми се вижда толкова абсурдна.

* * *

Вирломи позна Петра от първия път, когато я видя в Хайдарабад — бяха се срещали и преди. Макар че бе доста по-голяма и се бяха засекли само за една година, тогава Вирломи обръщаше внимание на всяко друго момиче във Военното училище. Не беше много трудно, защото с идването на Петра общият им брой ставаше девет — пет завършиха заедно с Вирломи. В училището като че ли гледаха на момичетата като на неуспешен експеримент.

Тогава Петра бе нахакана, своенравна и гордо отхвърляше всеки опит за съвет. Изглеждаше решена да не отстъпва на момчетата, да се мери по техните стандарти, да се справи с враждебността им без чужда помощ. Вирломи я разбираше. Тя се беше държала по същия начин, в

началото. Надяваше се само Петра да не преживее разочарованията, с които се беше сблъскала тя, преди да осъзнае, че момчетата никога няма да я приемат като равна, че едно момиче се нуждае от колкото се може повече приятелства.

Петра създаваше достатъчно силно впечатление, затова Вирломи, разбира се, се сети за нея, когато прочете името ѝ в разказите за Ендъровия джийш след края на войната. Единственото момиче сред тях, арменската Жана д'Арк. Вирломи прочете статиите и се засмя. Значи Петра все пак е постигнала каквото си беше наумила. Браво на нея.

Сетне членовете на Ендъровия джийш бяха отвлечени, а някои — убити и след освобождаването им от Русия Вирломи със свито сърце разбра, че единствената, която остава в неизвестност, е Петра Арканян.

Не се наложи да скърби дълго. Защото неочаквано отрядът от индийски възпитаници на Военното училище получи нов командир — добре познатия им Ахил, когото Лок бе обявил за маниакален убиец. Скоро забелязаха, че навсякъде го придружава мълчаливо, умърлушено момиче, чието име никой не им каза.

Вирломи обаче я познаваше. Петра Арканян.

Каквато и да бе причината Ахил да пази името ѝ в тайна, това никак не се харесваше на Вирломи, затова тя се погрижи всички в отряда да узнаят, че това е изчезналият член на Ендъровия джийш. Разбира се, не споменаваха нищо за Петра пред Ахил — само изпълняваха заповедите му и правеха, каквото поискаше от тях. Скоро всички свикнаха с мълчаливото присъствие на Петра. Другите не я познаваха.

Вирломи обаче знаеше, че щом Петра не говори, значи става нещо лошо. По някакъв начин Ахил я караше да мълчи. Заложник — отвлечен член на семейството? Заплахи? Или нещо друго? Нима Ахил бе прекършил волята на Петра, която навремето изглеждаше толкова непоклатима?

Вирломи се стараше Ахил да не забележи особения ѝ интерес към Петра. Но наблюдаваше другото момиче, стараше се да научи колкото се може повече. Петра използваше компютъра си като всички останали, четеше сведенията от разузнаването и всичко останало, което и другите получаваха. Нещо обаче не беше наред и на Вирломи и

беше нужно доста време, докато установи какво — Петра не пишеше нищо, когато се включеше в мрежата. Много електронни страници изискваха въвеждане на парола или поне регистрация. Но след като въведеше паролата си за включване сутрин, Петра не пишеше нищо.

„Тя е блокирана — даде си сметка Вирломи, — затова не пише електронни писма на никого. Тя е затворничка. Не може да изпраща послания до външния свят. И не разговаря с никого, защото ѝ е забранено.“

Когато не беше включена в мрежата обаче тя явно работеше усилено, защото от време на време Ахил изпращаше до всички писма с инструкции за нови насоки на работата им. Изразните средства в писмата не бяха на Ахил — разликата в стила личеше ясно. Той получаваше тези идеи за стратегията — при това добри — от Петра, която бе едно от деветте деца, избрани да спасят човечеството от бъргерите. Един от най-острите умове на планетата. А сега робиня на това побъркано белгийче.

Затова, докато другите се възхищаваха от блестящите стратегии, които развиваха за завоевателна война срещу Бирма и Тайланд, докато се прехласваха по гръмките изявления на Ахил, че „Индия най-после ще заеме подобаващото ѝ се място сред другите държави“, Вирломи ставаше все по-скептична. Ахил изобщо не се интересуваше от Индия, колкото и добре да звучаха изказванията му. А когато тя се изкушеше да му повярва, просто поглеждаше Петра, за да си спомни истинската му същност.

Понеже другите явно вярваха в концепцията му за бъдещето на Индия, Вирломи пазеше мнението си за себе си. Наблюдаваше и чакаше Петра да я погледне, за да ѝ намигне или да ѝ се усмихне.

Този ден дойде. Петра я погледна. Вирломи се усмихна.

Петра безучастно отмести поглед, сякаш Вирломи беше стол, а не човек, който се опитва да завърже контакт.

Вирломи не се обезкуражи. Продължи с опитите да привлече вниманието ѝ, докато един ден Петра не мина покрай нея, когато отиваше към чешмата, подхлъзна се и се подпря на стола ѝ. Докато Петра шумно се изправяше, Вирломи ясно чу думите ѝ:

— Престани. Той гледа.

Това беше всичко. Потвърждение на подозренията на Вирломи за Ахил, потвърждение, че Петра я е забелязала, и предупреждение, че

няма нужда от помощта ѝ.

Е, нищо ново. Петра никога не се е нуждаела от помощ, нали?

След това, само преди месец, Ахил изпрати писмо до всички със заповед да използват старите планове — първоначалната стратегия за масирано нападение, за хвърляне срещу Бирма на многочислена войска и организиране на постоянни пътища за снабдяване. Това сащиса всички. Ахил не даде обяснение, но изглеждаше необичайно мълчалив и всички разбраха. Блестящата им стратегия беше отхвърлена от възрастните. Планът бе изработен от някои от най-гениалните военни стратегии на планетата, а възрастните щяха да я пренебрегнат.

Всички бяха възмутени, но скоро отново се заеха с рутинната работа, опитвайки се да нагодят старите планове за приближаващата война. Разпределението на войски беше друго, провизиите бяха в изобилие в един район и не достигаха в друг, но всичко можеше да се нагоди. Скоро получиха плана на Ахил — или по-скоро на Петра — за изтегляне на армията от пакистанската граница и хвърлянето ѝ срещу Бирма. Планът беше гениален, използваше съществуващите железопътни и въздушни пътища, тъй че да останат невидими от сателитите, докато войската изведнъж не се комплектува на границата. Врагът щеше да има най-много два дни, за да реагира; а ако не беше достатъчно бдителен, щеше да забележи опасността едва ден преди нападението.

Ахил замина за едно от честите си пътувания, но този път Петра също изчезна. Вирломи се страхуваше за нея. Дали бе изпълнила предназначението си и сега той щеше да се отърве от нея?

Но не. Същата нощ, когато Ахил се върна, Петра също се появи.

На сутринта получиха заповед да започнат с придвижването на войската. Щяха да изпълнят находчивия план на Петра за незабелязано прехвърляне на армията на бирманската граница. След това — в противоречие със също толкова находчивия ѝ план — да започнат тромава масирана атака.

Нямаше логика.

Тогава Вирломи получи електронно писмо от министъра на колонизацията — полковник Граф, онзи стар негодник:

Сигурен съм, че ти е известно, че една от възпитаничките на Военното училище, Петра Арканян, не беше освободена заедно с другите участници в отряда на Ендър Уигин. Много съм заинтересован да я намеря и имам основания да смятам, че е била закарана против волята си на територията на Индия. Ако знаеш нещо за местонахождението и състоянието ѝ, моля да ме уведомиш. Сигурен съм, че на нейно място би се радвала някой да направи това за теб.

Почти веднага получи електронно писмо от Ахил:

Сигурно съзнаваш, че по време на война всеки опит да изпратиш информация извън системата на индийската армия ще бъде разглеждан като шпионаж и държавна измяна, което незабавно се наказва със смърт.

Значи Ахил наистина държеше Петра в изолация, далеч от външния свят.

Вирломи дори не се замисли как да постъпи. Това нямаше нищо общо с индийската национална сигурност. Затова, макар че прие сериозно заплахата, тя не смяташе, че е неморално да наруши забраната.

Не писа пряко на полковник Граф. Не можеше да изпрати и писмо, в което по някакъв — дори най-заобиколен — начин да се споменава Петра. Всяко писмо, изпратен от Хайдарабад, се проверяваше. Пък и сега, като се замислеше, тя и другите възпитаници на Военното училище тук, в Отдела за стратегическо планиране, бяха съвсем малко по-свободни от Петра. Нямаше право да напуска територията на базата. Нямаше право да контактува с никого освен със специално упълномощени за това военни.

„Шпионите имат подслушвателни устройства и ампули с отрова — размишляваше Вирломи. — Как обаче се става шпионин, когато единствената ти връзка с околния свят са писмата, но не можеш да

пишеш на никого и няма начин да кажеш онова, което искаш, без да те хванат?“

Сигурно и сама щеше да измисли начин, но Петра я улесни. Един ден се приближи зад нея при чешмичката и когато Вирломи се изправи, прошепна:

— Аз съм Бризеида.

Това беше всичко.

Връзката беше ясна — всички във Военното училище знаеха „Илиада“. И след като сега бяха във властта на Ахил, паралелът с Бризеида бе повече от ясен. И все пак имаше несъответствие. Бризеида беше пленничка на друг, а Ахил — истинският — беснееше, че не може да я има. Какво намекваше Петра, като казваше, че е Бризеида?

Сигурно бе свързано с писмото от Граф и предупреждението на Ахил. Значи беше ключ, начин да извести някого за Петра. „Бризеида“ би трябвало да говори нещо на някого навън. Може би имаше някаква закодирана програма и „Бризеида“ беше шифърът. Може би вече някой търсеше Петра, но тя не можеше да се свърже с него, защото нямаше достъп до мрежата.

Вирломи реши да не провежда общо търсене. Ако някой търсеше Петра, посланието би трябвало да е на страница, до която тя има достъп в границите на военната система. Това означаваше, че Вирломи навярно вече е посещавала тази страница.

Официалната ѝ задача в момента бе да определи най-ефективния начин за намаляване риска за снабдителните хеликоптери при минимален разход на гориво. Това бе чисто технически проблем, тъй че нямаше как да оправдае извършването на исторически или теоретични справки.

Саяги обаче, друг възпитаник на Военното училище с пет години по-голям от нея, работеше по проблемите за умиротворяването и спечелване на доверието на местното население в окупираните страни. Затова Вирломи отиде при него:

— Ще полудея от тия алгоритми.

— Искаш ли да ти помогна?

— Не, не, трябва да си почина един-два часа, за да си прочистя мозъка. Аз мога ли да ти помогна с нещо?

Саяги, разбира се, бе получил същите писма като нея и беше достатъчно умен, за да не приеме предложението ѝ буквално.

— Не знам. С какво можеш да ми помогнеш?

— С някое историческо проучване. Или теоретично. По мрежата. Така му намекваше от какво има нужда. И той я разбра.

— *Тогуро*. Мразя тази тематика. Имам нужда от данни за неуспешни опити за омиротворяване и подчиняване. Освен това за масови кланета или депортиране.

— Какво си открил досега?

— Нищо. Не съм се ровил в темата.

— Благодаря. Обзор ли искаш, или само връзки към електронни страници?

— Копирай ми, каквото можеш. Но не ми трябва връзки. Така пак ще трябва аз да свърша повечето работа.

Съвсем невинна размяна на реплики. Вирломи вече имаше прикритие.

Върна се при компютъра и се разрови из историческите и теоретическите електронни страници. Не проведе открито търсене за думата „Бризеида“ — би било твърде очевидно, системата за следене щеше да го засече и Ахил, ако забележеше, веднага щеше да направи връзката. Затова Вирломи започна да преглежда заглавията на отделните теми в електронните страници.

Попадна на името Бризеида още във втория.

Беше тема от някого, наричащ себе си Хектор Победоносни. Хектор не беше случайно име — той бил герой и единственият човек, способен да се противопостави на Ахил, но накрая Ахил го убил и влачил трупа му пред стените на Троя.

Все пак посланието беше ясно, ако знаеш, че под Бризеида се има предвид Петра.

Вирломи прегледа още няколко теми, като се преструваше, че чете, но всъщност съчиняваше отговор за Хектор. Когато го измисли, отново се върна на посланието и започна да пише, съзнавайки, че това може да доведе до незабавното ѝ ексукутиране.

Според мен тя завинаги ще си остане непокорна робиня. Няма да прекършат волята и дори да я принудят да мълчи. Колкото до изпращането на послание до някого зад стените на Троя, откъде си сигурен, че тя го е направила? И

каква полза? Скоро след това Троя била превзета и всички — избити. Не си ли чувал за Троянския кон? Бризеида е трябвало да предупреди троянците да се пазят от гърците дори когато носят подаръци. Или да го направи чрез някоя вярна приятелка.

Подписа го със собственото си име и електронен адрес. Все пак трябваше да мине като съвсем невинно послание. Всъщност се тревожеше, че може да звучи *твърде* невинно. Ами ако онзи, който търсеше Петра, не разбереше, че паралелът ѝ с непокорството и мълчанието на Бризеида са свидетелства на очевиден? Или че „вярната приятелка“ е самата Вирломи?

Адресът ѝ обаче идваше от индийската военна мрежа и би трябвало да привлече вниманието.

Сега, след като изпрати посланието, трябваше да продължи с проучването, което Саяги я бе „помолил“ да проведе вместо него. Два досадни часа — пълна загуба на време, ако никой не прочете посланието ѝ.

* * *

Петра се опитваше да не издава интереса си към онова, което правеше Вирломи. Пък и ако Вирломи бе достатъчно умна, за да доведе нещата до успешен край, нямаше нужда да я наблюдава. Петра обаче видя как другото момиче отиде при Саяги и разговаряха за известно време. Забеляза, как Вирломи започна да преглежда различни електронни страници, когато се върна на компютъра си, вместо да пише или да смята. Щеше ли да види темите на Хектор Победоносни?

Дали ще види или не, нямаше значение. Петра не можеше да си позволи да мисли повече за това. Защото в известен смисъл щеше да е по-добре за всички, ако Вирломи не успее. Кой знаеше колко хитър е Ахил? Темата дори можеше да е клопка, ако някой се опита да ѝ помогне. Това би било фатално за всеки, който се доближи до нея.

Ахил обаче не беше вездесъщ. Умен — да, винаги нащрек, играеше сложна игра. Но беше само един човек и не можеше да се сети

за всичко. Освен това толкова ли голямо значение имаше за него Петра? Той дори не използва плана ѝ. Може би я държеше само от суета, нищо повече.

Новините от фронта не я изненадваха. Бирманската съпротива бе символична — защото съсредоточаваха силите си само на места, където релефът им осигуряваше превъзходство. Каньони. Мостове.

Напрасно, разбира се. Където и да заемеше позиции бирманската армия, индийските сили просто ги помитаха. Бирма нямаше достатъчно войници, за да съсредоточи сериозни войски на повече от няколко места, докато индийците имаха толкова много, че можеха да настъпват навсякъде, оставяйки пред бирманските бастиони само толкова хора, че да блокират противника. Скоро индийските сили установиха контрол над цялата територия на Бирма и настъпиха към планинските проходи към Тайланд.

Там, разбира се, щеше да започне трудното. Защото индийските снабдителни пътища трябваше да преминават през цялата територия на Бирма, а тайландските военновъздушни сили бяха страшен противник, особено след въвеждането в последно време на система за създаване на нови летателни площадки, които можеха да се изграждат, докато самолетът е още в полет. Нямаше полза да бомбардираш пистите им, защото можеха да ги възстановят за два-три часа.

Затова, макар че разузнавателната информация от вътрешността на Тайланд бе много добра — подробна, точна и актуална — по най-важните точки тя беше безполезна. При стратегията, която използваша тайландците, в страната имаше твърде малко важни цели за нападение.

Петра познаваше Суриявонг от Военното училище, който изработваше военната стратегия на Банкок. Явно беше способен. Но ѝ се стори твърде подозрително, когато тайландската стратегия се промени рязко само няколко седмици след като Петра и Ахил пристигнаха в Индия от Русия. Суриявонг беше в Тайланд от близо година. Защо бе тази внезапна промяна? Явно някой ги беше предупредил за идването на Ахил в Хайдарабад и възможните последствия. А може би някой помагаше на Суриявонг и влияеше върху решенията му.

Бийн.

Петра не искаше да повярва, че е мъртъв. Тези послания в мрежата сигурно бяха от него. И макар че Суриявонг бе способен да

измисли нова тайландска стратегия, промените бяха толкова неочаквани, без следи за постепенно развитие, че изводът се налагаше от само себе си — някой бе погледнал с нови очи на ситуацията. Кой друг, ако не Бийн?

Проблемът бе, че ако наистина беше Бийн, шпионите на Ахил в Тайланд бяха достатъчно бдителни, за да го забележат. И макар че предишният опит за убийство на Бийн се беше провалил, това едва ли щеше да спре Ахил да опита пак.

Не й се мислеше за това. Щом Бийн се беше спасил веднъж, можеше пак да оцелее. Все пак някой друг сигурно също имаше добри шпиони в Индия.

А може би посланията за Бризеида не бяха оставени от Бийн. Можеше да са от Динк Мийкър например. Само дето това не беше в стила на Динк. Бийн винаги действаше потайно. Динк предпочиташе открития подход. Той би разтръбил открито в мрежата, че Петра е в Хайдарабад, и би поискал веднага да бъде освободена. Бийн беше този, който се досети, че ръководството на Военното училище следи учениците чрез предавателчета, пришити в дрехите им. Съблечи се, както те е майка родила, и учителите няма да имат никаква представа къде си. Бийн не само, че се досети, ами и го направи, посред нощ пълзеше из отдушниците на вентилационната система. Когато й разказа, докато стояха на Ерос и чакаха Войната на Лигата да бъде прекратена, за да могат да се завърнат по домовете си, Петра не му повярва. Докато той не я погледна хладно в очите и не каза:

— Не се шегувам, а дори да е шега, не е много смешна.

— Не го приех за шега. Помислих си, че се хвалиш.

— Така е. Но не бих си губил времето да се хваля с нещо, което не съм направил.

Такъв си беше Бийн — признаваше недостатъците си, без да подценява достойнствата си. Без фалшива скромност, но и без прекалена суетност. Ако си дадеше труд да разговаря с теб, никога не се стараеше да се изкара по-добър или по-лош, отколкото беше.

Във Военното училище тя не го познаваше добре. Как би могла? Петра беше по-голяма и макар че го бе забелязала и на няколко пъти разговаряха (винаги общуваше с новациите, защото знаеше, че имат нужда от приятели, пък били те и момичета), просто нямаха достатъчно поводи да го правят.

След това дойде онзи ужасен случай, когато Петра се опита да предупреди Ендър — оказа се, че всичко е нагласено, че всъщност враговете на Ендър я използват, за да му заложат клопка и да го пребият. Бийн единствен се досети какво става и се намеси. И съвсем естествено си направи извода, че Петра е част от заговора. За известно време продължи да я подозира. Петра още не знаеше кога е повярвал в невинността ѝ, но този случай беше сериозна преграда между тях на Ерос. Затова успяха да се опознаят едва след края на войната.

Тогава Петра осъзна какъв всъщност е Бийн. Трудно беше да гледаш на този дребосък без пренебрежение. Макар всички да знаеха, че той е избран за заместник на Ендър, ако Ендър се огъне под напрежението на битката, на много от тях това не се харесваше. Петра обаче нямаше нищо против. Тя знаеше, че Бийн е най-добрият от Ендъровия джийш. Това не я притесняваше.

Какъв бе всъщност Бийн? Хипофизно джудже. До този извод беше стигнала. При възрастните джуджета по лицата им личеше, че са по-стари, отколкото издава ръстът им. Но понеже Бийн беше дете и деформациите на крайниците му още не се бяха проявили, той си изглеждаше на толкова години, на колкото изглеждаше. Ако разговаряш с него като с дете обаче, преставаше да те слуша. Петра никога не се държеше така, затова Бийн винаги я беше уважавал, освен когато я мислеше за предателка.

Странното бе, че това се дължеше на едно недоразумение. Бийн си мислеше, че Петра се държи с него като с нормален човек, защото е достатъчно зряла, за да не го третира като малко дете. Истината обаче бе, че тя се държеше към него както по принцип към всички малки деца. Просто винаги се отнасяше към децата като към възрастни. Така той я уважаваше, защото си мислеше, че проявява разбиране към него, а всъщност беше чиста случайност.

След края на войната обаче вече нямаше значение. Всички знаеха, че се прибират у дома (без Ендър, както се оказа), и не очакваха да се срещнат отново. Това създаваше някакво чувство за свобода и всички задръжки между тях отпаднаха. Можеха да си кажат всичко открито. Нямаше смисъл да се сърдят един на друг, защото след броени месеци нямаше да има значение. За пръв път можеха да си позволят да се веселят.

И онзи, когото Петра най-много хареса, беше Бийн.

Динк, с когото за известно време бяха близки, малко се дразнеше, че Петра винаги се влачи с Бийн. Дори намекна (само намек, защото не искаше да скъсат завинаги), че имат романтична връзка. Е, нищо чудно да си помисли така — Динк Мийкър вече го тресеше пубертетът и като всички момчета на тази възраст си мислеше, че умствената дейност на всички останали се управлява от половите хормони.

Между Бийн и Петра обаче имаше нещо друго. Не беше като между брат и сестра. Нито като между майка и син или каквато друга психоаналогия можеше да се сети. Тя просто... го харесваше. Беше изгубила страшно много време, за да доказва на сприхави, завистливи и уплашени момчета, че във всяко отношение е по-умна и по-способна от тях, затова доста се изненада, че толкова си допада с някой, толкова надменен, толкова убеден в собствената си безпогрешност, че не се чувства застрашен от нея. Ако тя знаеше нещо по-добре от него, Бийн я слушаше, наблюдаваше, учеше се от нея. Само един се държеше така с нея. Ендър.

Ендър. Понякога ужасно ѝ липсваше. В училището тя го взе под своя закрила — и Бонсо Мадрид, тогавашният им командир, много я тормозеше за това. Когато уменията на Ендър започнаха да си проличават, тя с готовност застана сред онези, който го следваха, подчиняваха му се, оставяха се в неговите ръце, но без да забравя, че е била негова приятелка във време, когато никой друг не е искал да го погледне. Тя бе променила живота му и макар че всички други я смятаха за предателка, Ендър никога не си помисли такова нещо.

Любовта ѝ към Ендър беше странна смесица от почит и копнеж, която я караше да сънува невъзможни сценарии за общото им бъдеще, да слоят живота си, докато смъртта ги раздели, фантазираше си как отглеждат децата си, най-гениалните на света. Представяше си как стои гордо до най-великия човек на Земята (защото такова бе мнението ѝ за него), как открито показва пред всички, че тя е избраницата.

Мечти. След войната Ендър изпадна в немилост. Съсипаха го. Не можеше да понесе, че е станал причина за унищожаването на формиките. И понеже се беше огънала през войната, срамът я караше да страни от него, докато стана твърде късно, докато ги разделиха.

Затова Петра знаеше, че чувствата ѝ към Бийн са съвсем други. За него не си мечтаеше и не фантазираше нищо. Просто го приемаше.

Те бяха родени един за друг не като съпруг и съпруга — Боже опази — не като гаджета, а както дясната и лявата ръка се допълват. Просто си прилягаха. Нищо вълнуващо, нищо запамятаващо се. Но все пак важно. Петра знаеше, че от всички деца във Военното училище, от всички в Ендървия джийш, ще остане близка само с Бийн.

Сетне слязоха от совалката и се разпръснаха по света. И макар че Армения и Гърция бяха сравнително близко — в сравнение с Шен в Япония или Горещата супа в Китай — те нито веднъж не се срещнаха, нито веднъж не си писаха. Петра знаеше, че Бийн ще отиде при семейството си, което досега не е познавал, а тя — ще се сближи със своето. Тя не копнееше за него, нито той за нея. Но и не беше нужно да висят по цял ден заедно и да си бърбят. Като лявата и дясната ръка, те все още си прилягаха, оставаха си приятели. Когато изпаднеше в нужда, първият, на когото щеше да се обади, беше Бийн.

В свят без Ендър Уигин Бийн бе любимият ѝ човек. За него щеше да скърби най-много, ако му се случеше нещо.

Точно затова се преструваше, че не я е грижа какво ще му стори Ахил, но не беше вярно. Тревожеше се постоянно. Разбира се, боеше се и за себе си — може би малко повече за себе си, отколкото за него — но вече бе загубила един любим човек. И макар че все си казваше как тези детски приятелства няма да имат значение след двайсет години, не искаше да изгуби още един.

Компютърът ѝ изпиука.

На дисплея се появи съобщение:

Какво дремеш? Ела веднага.

Само Ахил би могъл да напише нещо толкова грубо. Тя не дремеше. Мислеше. Но нямаше смисъл да спори с него.

Изключи компютъра и стана.

Беше вечер и навън се смрачаваше. Наистина доста се беше замечтала. Повечето други от дневната смяна в отдела за стратегическо планиране си бяха тръгнали и нощната смяна застъпваше. Двама от дневната все още бяха на бюрата си.

Петра срещна погледа на Вирломи. Другото момиче изглеждаше разтревожено. Това означаваше, че е направила нещо в отговор на

темите за Бризеида, и се бои от последствията. Е, имаше защо да се тревожи. Кой можеше да предвиди реакцията на Ахил, когато реши да убие някого? Според Петра той винаги планираше да убие някого, затова нищо в поведението му не би могло да ти подсказе дали ти няма да си следващият. „Прибирай се и се опитай да поспиш, Вирломи — помисли си Петра. — Дори Ахил да е надушил, че се опитваш да ми помогнеш, и да е решил да те убие, няма как да го избегнеш, затова поне се наспи.“

Петра излезе от огромната зала, в която работеха, и тръгна по коридорите като на сън. Наистина ли е била задрямала, когато Ахил ѝ написа съобщението? Не ѝ пукаше.

Предполагаше, че единствена в Отдела за стратегическо планиране знае къде се намира кабинетът на Ахил. Често го посещаваше, но не го смяташе за привилегия. Тя беше робиня. Ахил я пускаше в покоите си, защото не гледаше на нея като на свободен човек.

Едната стена на стаята бе заета от двуизмерен компютърен дисплей, който сега показваше подробна карта на границата между Индия и Бирма. Цял отряд чиновници въвеждаха информацията, която постъпваше от сателитите, и актуализираха картината, за да може Ахил във всеки един момент да променя стратегията. Иначе обстановката бе спартанска. Два стола — твърди — маса, етажерка за книги и койка. Петра предполагаше, че някъде в базата има удобен апартамент с няколко стаи и меко легло, което той никога не използва. Какъвто и да беше, Ахил не обичаше прекаления разкош. Никога не търсеше удобства, поне доколкото го познаваше тя.

Когато Петра влезе, той не отмести очи от картата — но тя беше свикнала. Демонстративната липса на внимание към нея всъщност бе извратен начин да общува с нея. Когато я погледнеше, сякаш виждаше през нея — тогава тя се чувстваше наистина невидима.

— Кампанията върви добре — обяви Ахил.

— Стратегията е глупава. Тайландците ще ви разбият на пух и прах.

— Преди няколко минути са имали малък преврат. Главнокомандващият на тайландската армия е взривил младия Суриявонг. Безпрецедентен случай на професионална завист.

Петра се опита да скрие съжалението си за Суриявонг и отвращението си от Ахил:

— Нали не очакваш да повярвам, че нямаш нищо общо?

— Е, обвиняват индийски агенти, разбира се, но индийците нямат пръст в тази работа.

— Дори чакри?

— Той определено не е индийски шпионин.

— За кого шпионира тогава?

Ахил се засмя:

— Толкова си недоверчива, моя Бризеида.

Петра с мъка запази самообладание, за да не се издаде.

— Да, Пет, ти наистина си моята Бризеида, не си ли даваш сметка?

— Не е съвсем така. Бризеида е била пленничка на друг.

— О, *тялото* ти е в моя власт, използвам ума ти, но сърцето ти принадлежи на друг.

— Принадлежи на мен.

— Принадлежи на Хектор. Но... имам още една тъжна новина. Суриявонг не е бил сам, когато сградата се е взривила. Сред останките са намерени частици месо, кости и капки кръв от още един човек. За жалост така ми се отнема възможността да влача трупа му пред стените на Троя.

Сърцето на Петра се сви. Дали я е чул, когато казваше на Вирломи: „Аз съм Бризеида“? И кого имаше предвид, когато говореше за Хектор?

— Не разбирам какво искаш да ми кажеш.

— Ох, не ми казвай, че не си забелязала тия съобщения, от които бъка във форумите. За Бризеида, Гуиневир и всякакви други трагични героини, попаднали в плен на някой злодей.

— Какво за тях?

— Знаеш кой ги пише.

— Нима?

— А, бях забравил. Отказваш да играеш на гатанки. Добре, всичко е писано от Бийн, и ти го знаеш.

Петра изпита нежелан приток на емоции — и се постара да ги потисне. Ако съобщенията бяха изпратени от Бийн, значи той все пак бе оцелял от предишния опит за покушение. Това означаваше, че Бийн

е „Хектор Победоносен“ и се намира в Банкок, че Ахил го е открил и пак се е опитал да го убие. Че е загинал със Суриявонг.

— Благодаря, че ми казваш какво знам. Така ми спестяваш труда да използвам паметта си.

— Знам, че си сломена, бедна ми Бризеида. Смешното е, че Бийн беше само допълнителен бонус. От самото начало целта ни беше Суриявонг.

— Чудесно. Моите поздравления. Гениален си. Какво искаш още да ти кажа, за да млъкнеш и да ме пуснеш да хапна нещо за вечеря?

Грубото отношение към Ахил беше единствената илюзия за свобода, която ѝ оставаше. Тя знаеше, че това го забавлява. Но не беше толкова глупава, че да му говори така пред други хора.

— Ти се надяваше, че Бийн ще те спаси, нали? — попита той. — Затова старият глупак Граф изпрати онова искане за информация, което ти предаде на Вирломи, за да отговори на Бийн.

Петра започна да се отчайва. Ахил наистина наблюдаваше всичко.

— Хайде, чешмата е първото място, на което сложихме микрофони.

— Мислех, че имаш по-важни занимания.

— Няма по-важно от теб, Пет. Де да можем да те накарам да дойдеш в палатката ми.

— На два пъти ме отвличаш. Следиш ме навсякъде. Не мога да си представя да имаш по-пълна власт над мен.

— Искам да си с мен. Ти все още си мой враг.

— О, как забравих? От мен се очаква с готовност да доставям удоволствие на похитителя си и да му се отдам изцяло.

— Ако го исках, Пет, щях да те изтезвам. Но не искам да те имам по този начин.

— Колко мило.

— Не, ако не мога да те имам по твоя воля, да бъдеш моя съюзничка и приятелка, просто ще те убия. Не си падам по изтезания.

— След като използваш плановете ми.

— Забравяш, че не използвам плановете ти.

— О, да. Защото Суриявонг е мъртъв. Така не се опасяваш от сериозна съпротива.

Ахил се засмя:

— Ами, да, точно така.

Това, разбира се, означаваше, че нищо не е разбрала.

— Лесно е да лъжеш човек, когато е изолиран от света. Получавам само онази информация, която ти ми даваш.

— Да, но ти давам цялата информация. Ако си достатъчно умна да я разтълкуваш правилно.

Петра затвори очи. Бедният Суриявонг не ѝ излизаше от ума. Той винаги работеше толкова усърдно. Даваше всичко за страната си, а собственият му командир го беше убил. Дали е разбрал истината? Петра се надяваше, че не.

Ако продължаваше да мисли за Суриявонг, нямаше да мисли за Бийн.

— Ти не ме слушаш — възнегодува Ахил.

— О, благодаря, че ми каза. Мислех си, че те слушам.

Ахил понечи да каже още нещо, но замълча и рязко вдигна глава. В едното му ухо имаше слушалка, свързана с компютъра му. Някой му говореше.

Ахил се обърна към компютъра си. Написа нещо, прочете нещо. Лицето му остана безизразно — но това беше промяна, защото допреди малко се усмихваше и говореше приятелски. Нещо бе станало. Всъщност Петра го познаваше достатъчно добре и ѝ се стори, че усеща гняв. А може би страх, или поне така се надяваше.

— Не са загинали — досети се тя.

— Млъквай.

Тя се засмя:

— Това ти съобщиха, нали? Агентите ти пак са се наакали. Ако искаш тази работа да стане, Ахиле, трябва сам да си я свършиш.

Той се извъртя към нея и се втренчи в лицето ѝ:

— Изпратил е съобщение от казармата на ударния си отряд в Банкок. Разбира се, чакри го е засякъл.

— Оцелял е. Пак те е надхитрил.

— Измъкнал се е на косъм, но това изобщо не вреди на плановете ми, защото...

— Хайде, хайде, знаеш, че благодарение на него те изритаха от Русия.

Ахил вдигна вежди:

— Значи признаваш, че си изпратила закодирано съобщение.

— Бийн не се нуждае от тайни послания, за да те натупа.

Ахил стана и се приближи. Петра се приготви да я удари, но той постави ръка на гърдите ѝ и я блъсна със стола назад.

Главата ѝ се удари в пода. Прилоша ѝ и ѝ излязоха свитки. Остра болка прониза черепа ѝ, започна да ѝ се гади.

— Извикал е добрата стара сестра Карлота — заговори Ахил; гласът му не издаваше чувства. — Тя обикаля света, за да му помага. Не е ли мило от нейна страна?

Петра едва разбираше какво ѝ говори. „Само не увреждане на мозъка“ — молеше се наум. Това бе единственото, което имаше. Предпочиташе да умре, пред загубата на способностите, на които дължеше всичко, за да бъде такава, каквото е.

— Това обаче ми дава време да организирам една малка изненада — продължи Ахил. — Бийн ще съжалява, че е оцелял.

Петра понечи да каже нещо, но изведнъж забрави какво. Дори забрави последните му думи.

— Какво?

— О, замая ли ти се главата, скъпа ми Пет? Друг път внимавай, когато се клатиш на стола.

Тя изведнъж си спомни думите му. Изненада. За сестра Карлота. Бийн щял да съжалява, че е още жив.

— Сестра Карлота те е прибрала от улицата в Ротердам — каза Петра. — На нея дължиш всичко. Операцията на крака ти. Постъпването във Военното училище.

— Нищо не ѝ дължа. Тя избра Бийн, не разбираш ли? Него изпрати в училището. Мен ме подмина. Аз съм този, който налагаше ред на улицата. Благодарение на мен онзи дребосък Бийн остана жив. Обаче тя изпрати него в космоса, а мен остави в калта.

— Горкото дете.

Той я изрита в ребрата. Петра изохка.

— Колкото до Вирломи, смятам да я използвам, за да ти дам урок какво става, когато не ми се подчиняваш.

— Така ли искаш да спечелиш верността ми?

Той пак я изрита. Петра се опита да се сдържи, но пак изстена. Стратегията на пасивната съпротива не действаше.

Ахил продължи, сякаш нищо не е станало:

— Хайде, защо лежиш там? Ставай.

— Защо просто не ме убиеш? Вирломи се опита да постъпи като достоен човек.

— Вирломи беше предупредена какво ще стане.

— Вирломи е само начин да ме нараниш.

— Не се мисли за толкова важна. Ако исках да те заболи, щях да измисля друг начин.

Отново се престори, че иска да я ритне. Тя се сви, но той не ѝ направи нищо.

Подаде ѝ ръка.

— Хайде, стани, драга ми Пет. Недей да лежиш на пода.

Петра пое ръката му. Отпусна се и той се напрегна, за да я вдигне.

„Глупак! — помисли си тя. — Забравяш, че владее бойни изкуства. Ти не беше във Военното училище достатъчно дълго, за да се научиш.“

Щом стъпи на краката си, тя го блъсна нагоре. Понеже дърпаше в същата посока, Ахил загуби равновесие, залитна и падна върху краката на стола ѝ.

Не удари главата си. Веднага се опита да се изправи, но тя предвиди реакцията му и започна да го ритне с тежките си военни обувки. Така въртеше краката си, че винаги го улучваше на места, които не пазеше. Всеки ритник беше болезнен. Ахил се опита да се отдръпне, но тя се нахвърли върху него безмилостно и тъй като той използваше ръцете си, за да пълзи, Петра успя да го изрита в главата, толкова силно, че го разтресе, повали го назад.

Той не изпадна в безсъзнание, но се замая. „Да видим сега дали ще ти хареса.“

Ахил се опита да ѝ приложи някаква хватка от уличния бой, да я изрита в краката, докато гледаше в друга посока. Жалък опит. Тя подскочи и го изрита в слабините.

Ахил изпищя от болка.

— Хайде, ставай — нареди тя. — Ако искаш да убиеш Вирломи, първо трябва да убиеш мен. Давай. Ти си убиецът. Извади оръжието! Смело!

Внезапно, без тя да забележи как, в ръката му наистина се появи пистолет.

— Изритай ме пак — процеди през зъби Ахил. — Да видим дали ще си по-бърза от куршума.

Тя не помръдна.

— Нали искаше да умреш?

Петра се досещаше какво ще стане. Той нямаше да я застреля. Поне докато не убие Вирломи пред очите ѝ.

Бе пропуснала шанса си. Трябваше да му счупи врата, преди да се е окопитил, преди да извади пистолета (от колана си, изпод някоя мебел?). Това не беше честен двубой, трябваше да използва възможността да го унищожи. Инстинктите ѝ обаче бяха взели връх — инстинктът да не убива, а само да обезвреди противника, както я бяха учили във Военното училище.

„Ето още нещо, което трябваше да науча от Ендър. Как да убивам, да се стремя към фаталния удар от самото начало. Защо съм го пренебрегнала?“

Имаше нещо, което Бийн им беше обяснил за Ахил. Граф му го казал, след като Бийн стана причина да върнат Ахил на Земята. Ахил убивал всекиго, който го е видял безпомощен. Дори лекарката, оперирала крака му, защото го е упоила и го е рязала.

Петра току-що го бе унижила. Каквото и да е искал от нея, сега вече нямаше да го желае. Нямаше да търпи да я вижда. Можеше да се смята за мъртва.

При все това, независимо от събитията, тя запази самообладание и измисли нова тактика. Колкото и да беше замаяна, мозъкът ѝ продължаваше да работи. Врагът виждаше нещата по този начин; нека тогава да направим така, че да ги види по друг.

Петра се засмя:

— Не съм предполагала, че ще допуснеш да те натупам така.

Той се изправи бавно, мъчително, без да отмества оръжието от нея.

Тя продължи:

— Винаги съм мислила, че искаш да си шефът, като побойниците във Военното училище. Не съм предполагала, че можеш да имаш кураж като Ендър и Бийн. Досега.

Ахил мълчеше, но стоеше неподвижно. Слушаше я.

— Смешно, нали? Но Бийн и Ендър бяха малки. Не им пукаше. Всички ги гледаха отвисоко, дори аз, затова не се притеснявах, че

едно момиче може да е по-способно, по-голямо от тях.

„Хайде — окуражи се мислено, — продължавай да му хвърляш прах в очите.“

— Включиха Ендър в армията на Бонсо твърде рано, преди да го обучат достатъчно. Нищо не умееше. Бонсо заповяда никой да не му помага. Тогава реших да взема това малко беззащитно хлапе под моя закрила. Такива харесвам аз, Ахиле. По-умни, но по-слаби от мен. Започнах да го обучавам. Майната му на Бонсо. Той се държеше като *теб* досега, постоянно се правеше на голям шеф. Ендър обаче знаеше как да ме върти. Аз го научих на всичко. А след това бях готова да умра за него.

— Ти си извратена — измърмори Ахил.

— Само не ми казвай, че не си знаел. Пистолетът е бил у теб през цялото време, защо ме остави да те натупам — ако това не беше опит...

— Опит за какво?

Гласът му трепереше съвсем леко, но ясно личеше, че е бесен. Тя го бе тласнала отвъд границите на здравия разум, отново в мрака на лудостта. Пред нея стоеше Калигула. Но я слушаше. Ако Петра успееше да представи случилото се в правилната светлина, той можеше да реши... нещо друго. Да направи коня си консул. Да направи Петра...

— Не се ли опитваше да ме съблазниш?

— Ти дори още нямаш цици.

— Не мисля, че циците са най-важни за теб. Иначе нямаше да ме домъкнеш тук. Какви бяха тия приказки, че ме искаш при теб в палатката си? Да съм ти вярна. Че искаш да съм твоя. А през цялото време се правеше на грубиян, тормозеше ме — само за да ме накараш да те намразя. През цялото време те гледах с пренебрежение. За мен ти беше едно нищо, един глупак, управляван от тестостерона, поредният орангутан, който се бие в гърдите. Но изведнъж ти ме остави да те надвия — наистина нарочно го направи? Не очакваше да повярвам, че е било случайно.

Устните му потрепнаха леко.

— Разкри ме. Така ми разваляш цялото удоволствие.

Тя се приближи, докато дулото се опря в корема ѝ, протегна ръка, обхвана врата му и приближи главата му към себе си, за да го целуне.

Нямаше представа как се прави, беше гледала само на кино, но явно ѝ се удаде. Пистолетът остана опрян в корема ѝ, но Ахил я прегърна с другата си ръка и я придърпа по-близо.

Петра си спомни още нещо, което ѝ беше казал Бийн — че последното, което видял Ахил да прави, преди да убие приятелката му Поук, било да я целуне. Бийн го сънуваше в кошмарите си. Как Ахил я целува и докато устните им са допрени, я удушаваша. При все че не беше видял как става. Може би изобщо не е било така.

Както и да е станало обаче, да целуваш Ахил беше опасно. А и пистолетът му се опираше в корема ѝ. Може би това беше моментът, който чакаше. Може би за това си мечтаеше — да целува момиче и в този миг да я напълни в олово.

„Е, майната ти — помисли си тя. — Предпочитам да умра, вместо да гледам как убиваш Вирломи, задето бе достатъчно състрадателна и храбра, за да ми помогне. Предпочитам да те целуна, вместо да гледам как я застрелваш, а няма нищо по-отвратително на света от това, да се преструвам, че ти си... *нещото*, което обичам.“

Тя отлепи устните си от неговите, но не го пушна. Не можеше да се отдели от него сега. Той трябваше да повярва, че Петра го желае. Че е готова да влезе в палатката му.

Ахил дишаше леко, учестено. Сърцето му туптеше бързо. Прелюдия към убийство? Или реакция на целувката?

— Казах, че ще убия всеки, който се опита да отговори на Граф — каза той. — Трябва да го направя.

— Тя не е отговорила на Граф, нали? Знам, че трябва да владееш положението, но не е нужно да се престараваш. Тя не знае, че си разбрал какво е направила.

— Ще си помисли, че може да ѝ се размине.

— Аз обаче ще знам, че не се боиш да ми дадеш онова, което искам.

— Какво, да не си мислиш, че си намерила начин да ме накараш да ти дам каквото искаш?

Вече можеше да се отдръпне от него.

— Помислих си, че съм намерила мъж, който не изпитва нужда да се доказва, като потиска хората. Но май съм сгрешила. Прави каквото искаш. Отвращавам се от такива мъже. — Постара се да изрази отвращението си в гласа и изражението си. — Добре, докажи,

че си мъж. Застреляй ме. Застреляй всички. Познавам *истински* мъже. Помислих си, че си от тях.

Той свали пистолета. Петра не издаде облекчението си. Продължи да го гледа в очите.

— Изобщо не си мисли, че си ме разгадала — предупреди той.

— Не ме е грижа дали съм те разгадала. След Ендър и Бийн ти си единственият мъж, който ми позволи да му надделея, само това има значение.

— Това ли ще разправяш на всички?

— На всички ли? Кои всички? Та аз дори нямам приятели тук. Единственият човек, с когото си струва да разговарям, си ти.

Дишането му отново се учести. Очите му отново засвяткаха гневно.

„Къде сбърках?“ — запита се тя.

— Ти ще успееш — заговори отново. — Не знам как ще го направиш, но предчувствам, че ще успееш. Всичко ще е в твоите ръце. Всички ще ти се подчиняват, Ахиле. Правителства, университети, корпорации, всички ще копнеят за одобрението ти. Но когато останем сами, когато никой не ни гледа, и двамата ще знаем, че си достатъчно силен, за да задържиш при себе си една силна жена.

— Ти? Жена?

— Ако не съм жена, какво правиш с мен тук?

— Съблечи се! — заповяда той.

Очите му още блестяха налудничаво. Той я изпитваше. Искаше да се увери...

Че не се преструва. Че наистина се бои от него. Че се опитва да го заблуди.

— Не — заяви тя. — Ти се съблечи.

Налудничавият блясък изчезна.

Той се усмихна.

Пъхна пистолета в панталона си.

— Махай се. Имам да водя война.

— Нощ е. Никой не се бие.

— Войната не е само в бойните действия.

— Кога ще ме допуснеш в палатката си? Какво трябва да направя?

Петра сама не можеше да повярва, че изрича това, след като той я караше да излезе.

— Трябва да станеш онова, от което имам нужда — отвърна Ахил. — А засега не си.

Върна се при бюрото си и седна.

— И изправи стола, преди да излезеш.

Започна да пише на компютъра. Заповеди? За кого? За убийството на някого?

Петра не попита. Изправи стола и излезе.

Прибра се в стаята си и си легна. Знаеше, че я следят на всяка стъпка. Записваха всеки неин ход. Той щеше да прегледа записите, за да провери дали е била искрена. Затова не можеше да се отпусне, да притисне лицето си до таблата на леглото и да заплаче. Трябваше да се държи... как? Как трябваше да играе, за да се представи като жена, която копнее да бъде с мъжа, когото обича?

„Не знам! — искаше ѝ се да закреци. — Не съм актриса!“

Сетне в главата ѝ се обади друг, по-тих глас: „Напротив, актриса си. При това добра. Защото още си жива.“

Не се чувстваше като победителка. Не трябваше да издава облекчението си. Тревога, гняв — и малко болка от удара в главата — това можеше да покаже.

Дори сама в леглото, на тъмно, тя продължаваше да се преструва. Надяваше се, че няма да направи нещо в съня си, което да я издаде. Нещо, което да предизвика отново онова налудничаво пламъче в очите му.

Разбира се, нямаше гаранция. Налудничавото пламъче не се беше показало, когато Ахил застреля онези хора в микробуса в Русия. „Не си мисли, че си ме разгадала“, така ѝ каза.

„Ти печелиш, Ахиле. Не си мисля, че съм те разгадала. Но се научих как да свиря на една разстроена струна. Това все пак е нещо.

Освен това те повалих в краката си, спухах те от бой, изритах те в топките и те накарах да си мислиш, че ти е харесало. Убий ме още утре, ако щеш — вече ти натрих носа, няма как да го промениш.“

* * *

На сутринта Петра със задоволство установи, че все още е жива. Главата я болеше, ребрата ѝ бяха натъртени, но нямаше нищо счупено.

И беше гладна като вълк. Предишния ден не успя да вечеря, а след като си изяде боя човек явно огладнява особено много. Обикновено не закусваше и нямаше определена маса. По принцип сядаше сама и другите от уважение към чувствата ѝ или от страх от Ахил не ѝ досаждаха.

Сега обаче нещо я накара да занесе табличката си на една маса, където имаше само две свободни места. Разговорите утихнаха и само неколцина я поздравиха. Тя им се усмихна, но се съсредоточи над храната си. Разговорите пак се оживиха.

— Няма начин да се е измъкнала от базата.

— Значи още е тук.

— Освен ако някой не я е *отвел*.

— Може би са я пратили на специална мисия или нещо такова.

— Според Саяги са я убили.

Тръпки побиха Петра.

— За кого говорите? — попита тя.

Другите я погледнаха, но всички бързо отместиха очи. Накрая един отговори:

— Вирломи.

Вирломи беше изчезнала. Никой не знаеше къде е.

„Убил я е — помисли си Петра. — Каза, че ще го направи, и го направи. Единственото, което спечелих снощи, бе да не го извърши пред очите ми.

Не издържам повече. Ще полудея. Не мога да живея така. Да съм негова пленница и той да убива всеки, който се опита да ми помогне...“

Никой не я поглеждаше. Всички мълчаха.

„Знаят, че Вирломи се е опитала да изпрати информация на Граф, защото сигурно е казала нещо на Саяги, когато отиде при него вчера. А днес вече я няма.“

Петра знаеше, че трябва да се храни, колкото и да е натъжена, колкото и да ѝ се искаше да заплаче, да закрепци и да избяга от столовата, да падне на колене и да моли Господ за прошка... за какво? Защото беше жива, а Вирломи — не.

Хапна, колкото можеше да се насили да изяде, и излезе от стола.

Докато отиваше към стаята си обаче, осъзна нещо: Ахил не би убил Вирломи по този начин. Нямахме смисъл да го прави, без другите да видят как я арестуват и отвеждат. Нямахме полза, ако просто изчезне една нощ.

От друга страна, ако Вирломи избяга, той не би позволил да се разчуе. Така би било още по-зле. Той щеше да запази мълчание, та другите да си мислят, че е мъртва.

Петра си представи как Вирломи дръзко излиза от сградата. Или може би се измъква незабелязано, преоблечена като чистачка? Или беше прескочила оградата и се бе натъкнала на минно поле. Петра дори не знаеше как изглежда базата и как я охраняват. Не я допускаха извън сградата.

„Напразни мечти — помисли си, когато седна да работи. — Вирломи е мъртва, Ахил мълчи, за да ни измъчва с незнание.“

Ахил обаче не се появяваше и Петра започна да си мисли, че Вирломи може би наистина се е измъкнала. „Може би Ахил се крие, защото не иска никой да забележи синините му от снощи. Може би има проблем с топките и е отишъл на лекар — макар че това би означавало смъртна присъда за доктора.“

Може би се криеше, защото Вирломи се беше измъкнала и той не искаше всички да видят безсилния му гняв. Когато я залови, щеше да я довлече в залата и да я застреля, *тогава* щеше да е в състояние да ги погледне в очите.

Докато това не се случи, все още имаше шанс Вирломи да се е измъкнала.

„Дано да е така, приятелко. Бягай и не се обръщай назад. Прекоси границата, намери си добро скривалище, преплувай в Шри Ланка, вземи кораб за луната. Направи чудо, Вирломи, остани жива.“

УБИЙСТВО

До: Graff.pilgrimage@colmin.gov
От: Carlotta.agape@vatican.net/orders/sisters/ind
Тема: Моля, препратете това писмо

Прикаченият файл е закодиран. Моля, изчакайте дванайсет часа и ако не получите ново писмо от мен, препратете го на Бийн. Той знае шифъра.

* * *

За претърсването и установяването на контрол над цялата база в Банкок бяха достатъчни по-малко от четири часа. Компютърните специалисти щяха да се опитат да разкрият с кого е комуникирал Наресуан и дали е бил замесен в международна игра, или е действал на своя глава. Когато изпълни задачата си, Суриявонг се върна сам в казармата, където чакаше Бийн.

Повечето войници на Бийн се бяха върнали и той ги изпрати да си лягат. Все още гледаше новините, без да им обръща особено внимание — не научаваше нищо ново, просто се интересуваше кой как ще коментира случилото се. В Тайланд всички изявления бяха заредени с патриотичен патос. В чужбина, разбира се, беше различно. В международните канали на версията за индийския заговор се гледаше скептично.

— Защо ѝ е на Индия да провокира тайландска намеса във войната?

— Знаят, че Тайланд рано или късно ще се намеси, независимо дали Бирма ще поиска помощ. Затова са решили да лишат противника от най-добрия му стратег, завършил Военното училище.

— Каква опасност може да представлява едно дете?

— Попитайте формиките, ако намерите някой оцелял.

И така нататък, всички опитваха да се изкарат много умни — или поне по-умни от индийското и тайландското правителство. Типично за журналистите. За Бийн най-важно бе как ще се отрази всичко това на Питър. Дали някой щеше да спомене вероятността Ахил да ръководи нещата в Индия? Нито думичка. Нещо за пакистанските военни маневри край иранската граница? „Банкокския атентат“ бе издухал тази стара новина на заден план. Никой не се замисляше за глобалните последици. Докато МФ държеше ядрените ракети в хангарите, събитията си оставаха регионален проблем на Южна Азия.

Само че не бяха. Всички се правеха на много умни, преструваха се, че нищо не може да ги изненада, затова никой не съзнаваше, че тези събития са съвсем различни от всичко, което се е случвало досега. Най-многобройната нация на света бе обърнала гръб на заклетия си враг, за да завладее една малка държавица на изток. Сега Индия атакуваше Тайланд. Какво означаваше това? Каква беше целта на Индия? Каква полза би могла да има?

Защо не говореха за тези неща?

— Нещо не ми се спи — измърмори Суриявонг.

— Почистихте ли всичко?

— Всички близки сътрудници на чакри са изпратени в отпуск или поставени под домашен арест до изясняване на случая.

— Това означава цялото висше командване.

— Не съвсем. Най-способните полеви офицери са с войската. Те ще водят бойните действия. Един ще бъде извикан за чакри.

— Трябва *ти* да станеш главнокомандващ.

— Трябва, но никой не ме пита. Не си ли поне малко гладен?

— Късно е.

— Тук е Банкок.

— Е, не съвсем. Това е военна база.

— Кога ще пристигне приятелката ти?

— Утре сутринта. Призори.

— Ух. Ще е малко кисела. Трябва да я посрещнеш на летището.

— Не се бях замислял за това.

— Хайде да вечеряме. Офицерите го правят по всяко време. Можем да вземем двама войници, за да не ни помисли някой за деца.

— Ахил няма да се откаже да ме убие.

— Нас. Този път атентатът беше срещу *нас*.

— Може да има резервен план.

— Бийн, гладен съм. Ти не си ли гладен? — Суриявонг се обърна към войниците от взвода, който го охраняваше. — От вас няма ли гладни?

— Не — отвърна един. — Вечеряхме в определения час.

— Спи ни се — добави друг.

— Кой е достатъчно бодър, за да дойде в града с нас?

Веднага всички пристъпиха напред.

— Добрият войник винаги е готов да охранява командира си — коментира Бийн.

— Определи двама да дойдат и изпрати останалите да спят — нареди Суриявонг.

— Слушам — отвърна Бийн; обърна се към войниците. — Искам трезва преценка. Кой се чувства най-бодър, за да прекара една безсънна нощ?

— Утре ще ни бъде ли разрешено да се наспим? — попита един.

— Да. Въпросът е кой смята, че това ще се отрази най-малко на ритъма му.

— За мен няма проблем.

Още четирима се обадиха. Бийн избра двамата, които бяха най-близо.

— Двама от останалите да останат на пост за още два часа, след това дежурствата продължават както обикновено.

След като излязоха, следвани на пет метра от телохранителите си, Бийн и Суриявонг най-после имаха възможност да поговорят откровено. Преди това обаче Суриявонг имаше един въпрос:

— Караш войниците да дават нощни дежурства дори тук в базата?

— Какво лошо има?

— Нищо лошо, но... това наистина е параноя.

— Знам, че имам враг, който желае смъртта ми. Враг, който сменя една силна позиция с друга.

— Всеки път все по-силна. В Русия нямаше власт да започне война.

— В Индия също може да няма.

— Войната е факт. Нима твърдиш, че идеята не е негова?

— Идеята е негова, но вероятно още му се налага да убеждава възрастните да я водят.

— Достатъчно е да убедиш подходящите хора и ще ти дадат собствена армия — отбеляза Суриявонг.

— Влез под кожата на неколцина идиоти и ще ти оставят цяла страна за управление. Както са доказали Вашингтон и Наполеон.

— Колко трябва да спечелиш на своя страна, за да ти дадат целия свят?

Бийн не отговори.

— Защо иска да ни убие? — попита Суриявонг. — Съгласен съм с теб, че тази операция беше изцяло дело на Ахил. Индийското правителство не би предприело такова нещо. Индия е демокрация. На убийството на деца не се гледа с добро око. Няма начин да получиш одобрение.

— Може Индия изобщо да не е замесена. Все още не знаем нищо със сигурност.

— Освен, че зад това стои Ахил. Замисли се за всички неща, в които няма логика. Нескопосана военна стратегия, над която вероятно ще успеем да надделеem. Подмолна операция като тази, която може само да срине репутацията на Индия пред света.

— Той очевидно не действа в интерес на Индия. Индийците обаче си мислят, че е на тяхна страна, и сделката с Пакистан бе постигната благодарение на него. Той работи за себе си. И вече се досещам какво би могъл да спечели от отвличането на Ендъровия джийш и опита да те убие.

— Намалява конкуренцията може би.

— Не — отвърна Бийн. — Иска да изкара, че възпитаниците на Военното училище са най-силното оръжие във войната.

— Да, но той не е завършил Военното училище.

— *Бил е* във Военното училище и е на подходяща възраст. Не му се чака, за да стане владетел на целия свят. Иска всички да повярват, че едно дете може да ги управлява. Ако си струва да те убие, ако си струва да отвлече другарите на Ендър...

„Питър Уигин също има полза от това — даде си сметка Бийн. — Той не е учил във Военното училище, но ако децата стават за световни водачи, писанията му от името на Лок го издигат над другите кандидати. Талантът на военачалник е едно. Да прекратиш Войната на

Лигата е много по-голяма заслуга. Така «психопатите, изхвърлени от Военното училище», нямат никакви шансове.“

— Мислиш ли, че това е всичко? — попита Суриявонг.

— Кое да е всичко? — Бийн бе загубил нишката на мисълта си. — А, имаш предвид дали е достатъчна причина Ахил да иска да ни убие? — Бийн се замисли за миг. — Не знам. Може би. Но това не обяснява защо хвърли Индия в много по-кървава война, отколкото ѝ се налага да води.

— Какво ще кажеш за такова обяснение? Да всее такъв страх, че всички да поискат силна хегемония, за да се ограничи мащабът на войната.

— Звучи добре, само дето никой няма да предложи Ахил за хегемон.

— Логично. Изключваш ли възможността Ахил просто да е глупак?

— Да, това е изключено.

— Ами Петра, възможно ли е да го е подмамила да избере по-глупава и разточителна стратегия?

— Възможно е, но Ахил твърде добре умее да чете мислите. Не съм сигурен, че Петра е в състояние да го измами. Никога не съм я виждал да лъже. Не знам дали изобщо може.

— Никога ли не си я виждал да лъже?

Бийн сви рамене:

— След войната се сприятелихме. Тя винаги говори каквото мисли. Понякога премълчава, но после ти го казва в очите. Без преструвки, без потайности. Всичко е черно на бяло.

— Да, за да лъжеш добре, трябва да имаш опит.

— Като чакри ли?

— Този пост не се получава само по военни заслуги. Трябва да направиш добро впечатление на много хора. И добре да си прикриваш следите.

— Нали не намекваш, че тайландското правителство е корумпирано? — уточни Бийн.

— Намеквам, че тайландските управници са ловки политици. Надявам се, че това не те изненадва. Защото съм чувал, че си умно момче.

Взеха кола, за да отидат в града — Суриявонг имаше власт да осигури автомобил и шофьор, просто не я беше използвал досега.

— Къде ще вечеряме? — попита Бийн. — Не съм си взел пътеводителя за ресторантите.

— Израснал съм в семейство с по-добрите готвачи от кой да е ресторант.

— Значи отиваме у вас, така ли?

— Близките ми живеят край Чиангмай.

— Това скоро ще бъде военна зона.

— Затова мисля, че вече са във Виентян, макар че от съображения за сигурност не би трябвало да ми кажат. Баща ми управлява мрежа от малки фабрики за боеприпаси, разпръснати из цялата страна. — Суриявонг се усмихна. — Постарах се да уредя неколцина души от семейството си на такива длъжности в отбранителната система.

— С други думи, той беше най-подходящ за поста.

— Майка ми също беше най-подходяща за поста си. Любовната ни авантюра със западния начин на живот е свършила още преди век.

Накрая се наложи да попитат войниците, а те знаеха само ресторанчетата, където можеха да си позволят да се хранят. Седнаха в една денонощна закусвалня в квартал, който не беше нито най-лошият, нито най-хубавият в града. Храната бе удивително евтина, почти без пари.

Суриявонг и войниците се нахвърлиха върху храната, сякаш беше най-хубавото, което вкусваха в живота си.

— Не е ли *супер*? — възкликна Суриявонг. — Когато родителите ми имаха гости и ядяха префърцунени манджи в трапезарията, ние, децата, отивахме в кухнята и се хранехме с прислугата. Похапвахме от *това*. *Истинска* храна.

Сигурно затова американците в „Ям-ям“ в Грийнсбъро обичаха буламачите, които им сервираха там. Детски спомени. Храна, която ти напомня за спокойствие и любов, за поощрения за добро поведение. Днес беше послушен — отиваме на ресторант. Бийн обаче нямаше такива спомени. Не изпитваше носталгия по изтръскването на празни обвивки от храна и облизването на изхвърлени пластмасови чашки, когато остатъците се размазват по носа ти.

За какво да си спомня? За живота в „семейството“ на Ахил? За Военното училище? Едва ли. Животът със семейството му в Гърция бе твърде скорошно събитие, за да стане част от детските му спомени. На Крит му харесваше, той обичаше семейството си, но единствените хубави спомени от детството му бяха от апартамента на сестра Карлота, след като тя го прибра от улицата, нахрани го, осигури му безопасност и го подготвяше за изпитите във Военното училище — билетът му за бягство от Земята, далеч от Ахил.

Това бе единственият период в детството му, когато се почувства в безопасност. И макар че тогава не вярваше в това и не го разбираше, той се чувстваше обичан. Ако намереше ресторант, където да готвят като сестра Карлота в Ротердам, вероятно щеше да се почувства като онези американци в „Ям-ям“ или като тайландците в това заведение.

— На нашия приятел Боромакот храната май не му харесва — измърмори Суриявонг.

Говореше тайски, защото Бийн разбираше вече доста, а войниците не владееха много добре общофлотски.

— Може да не му харесва, но му помага да расте — отбеляза единият войник.

— Скоро ще е колкото теб — каза другият.

— Колко високи стават гърците? — поинтересува се първият.

Бийн застина.

Суриявонг също.

Войниците ги погледнаха разтревожено.

— Какво, видяхте ли нещо?

— Откъде знаете, че е грък? — попита Суриявонг.

Войниците се спогледаха и с мъка скриха усмивките си.

— Явно не са глупави — отбеляза Бийн.

— Гледали сме записите от Бъгерската война, виждали сме лицето ти. Да не си мислеше, че не си известен? Не знаеше ли?

— Никога не сте го споменавали.

— Би било неучтиво.

Бийн се запита колко хора са го познали в Араракуара и Грийнсбъро, но от учтивост не са му казали.

Когато отидоха на летището, часът беше три през нощта. Самолетът трябваше да кацне в шест. Бийн бе твърде възбуден, за да

заспи. Предложи да стои на пост, докато Суриявонг и войниците подремнат.

Затова първи забеляза раздвижването в терминала около четирийсет и пет минути преди часа на пристигането. Изправи се и отиде да попита какво става.

— Изчакай, ще съобщим — отвърна му чиновникът на гишето за билети. — Къде са родителите ти? Тук ли са?

Бийн въздъхна. Дотук с известността. Суриявонг поне трябваше да го познаят. А може би не. Служителите от нощната смяна не бяха гледали новините за опита за убийство и сигурно не бяха видели лицето му по телевизията. Бийн извика единия от войниците, за да разучи какво става.

Благодарение на униформата той получи информация, която не биха дали на граждан. Когато се върна, лицето му беше сериозно.

— Самолетът се е разбил.

Сърцето на Бийн се сви. Ахил? Нима е успял да погуби сестра Карлота?

Невъзможно. Откъде би могъл да знае? Нямаше как да следи самолетните полети по целия свят.

Посланието, което Бийн беше изпратил от казармата. Чакри би могъл да го засече. Ако още не е бил арестуван. Може би е успял да предаде информацията на Ахил или някой посредник. Как иначе Ахил ще узнае, че Карлота идва?

— Този път не е той — заяви Суриявонг, когато Бийн му каза. — Може да има сто причини самолетът да се изгуби от радарите.

— Не казаха, че се е загубил. Казаха, че се е разбил — намеси се войникът.

Суриявонг искрено се натъжи:

— Боромакот, съжалявам.

Веднага се свърза с кабинета на министър-председателя. Да си национален герой, оцелял от опит за убийство, си имаше своите предимства. След броени минути ги ескортираха до заседателната зала на летището, където се бяха събрали членове на правителството и военни, имаха пряка връзка с авиационни експерти и разузнавателни агенции по целия свят.

Самолетът беше паднал над Южен Китай. Полетът бил на „Еър Шанхай“ и Китай третираше инцидента като вътрешен проблем,

отказваше да допусне чужди специалисти на мястото на катастрофата. Сателитните снимки обаче показваха достатъчно — имало експлозия и самолетът се разлетял на парчета още във въздуха. Нямаше оцелели.

Оставаше само една слаба надежда. Може би Карлота си беше изпуснала връзката. Може би не е била на борда.

Но се оказа, че е била.

„Можех да я спра — помисли си Бийн. — Когато се доверих на министър-председателя, без да чака Карлота да пристигне, трябваше да ѝ пиша изобщо да не тръгва. Но реших да я чакам и цяла вечер гледах новините, а след това отидох на ресторант.“ Защото искаше да я види. Защото беше уплашен и се нуждаеше от нея.

Защото бе такъв егоист, че не се замисли за опасността, на която може би я излагаше. Тя пътуваше под истинското си име — никога не го беше правила, когато пътуваха заедно. Той ли бе виновен за смъртта ѝ?

Да, защото я повика толкова спешно, че не ѝ остави време да си измисли прикритие. Просто бе уредила полета си от Ватикана и толкоз. Край.

Това беше краят на мисията, както тя гледаше на живота. Толкова неща оставаха недовършени. За друг.

Откакто се бяха срещнали, той само ѝ губеше времето, пречеше ѝ да върши онези неща, които наистина имаха значение в живота ѝ. Принуждаваше я да върши работата си набързо, да се крие заради него. Когато имаше нужда от нея, тя зарязваше всичко. А какво бе сторил в замяна? Какво ѝ беше дал? Завинаги прекъсна работата ѝ. Тя имаше всички основания да му се сърди. Но дори сега, ако имаше възможност да разговарят, Бийн знаеше какво щеше да му каже:

„Аз така си избрах. Ти си една от задачите, които ми е поверил Господ. Животът все някога свършва, затова не ме е страх да се върна при Твореца си. Боя се само за теб, защото той ти е толкова чужд.“

Да можеше само да повярва, че някак си все още е жива. Може би, че е някъде с Поук и я е взела под крилото си, както закриляше навремето Бийн. Че двете се веселят и си спомнят онзи нехранимайко Бийн, дете все прави така, че хората около него да загиват.

Някой докосна ръката му.

— Бийн — прошепна Суриявонг. — Бийн, хайде да тръгваме.

Бийн го погледна и осъзна, че по бузите му текат сълзи.

— Оставам — заяви.

— Не. Тук нищо няма да се реши. Да отидем в правителствената резиденция. Там ще е големият дипломатически цирк.

Бийн изтри очите си с ръкав и се почувства като малко дете. Колко глупаво да се показва в такава светлина пред хората си. Е, можеше и по-зле да е — например ако се опита да прикрие чувствата си или ако помоли да не казват на никого. Той просто реагираше нормално и те го видяха, толкова. Ако сестра Карлота не заслужаваше малко сълзи от човек, за когото е сторила толкова много, за какво изобщо са сълзите и при какви обстоятелства трябва да плачеш?

Навън ги чакаше полицейски ескорт. Суриявонг благодари на двамата войници и им нареди да се връщат в казармата:

— Наспете се добре.

Те му отдадоха чест. После се обърнаха към Бийн и повториха жеста. Стегнато. По войнишки. Без съжаление. Само отдаване на чест. Той ги поздрави по същия начин — без благодарност, само уважение.

* * *

Положението в правителствената резиденция бе ту дразнещо, ту досадно. Китай поддържаше затъмнението. Макар че повечето пътници бяха тайландски бизнесмени и туристи, катастрофата бе станала в китайското въздушно пространство и понеже не ставаше дума за ракетна атака, а по-скоро за заложена бомба, подробностите се пазеха в тайна.

Определено — дело на Ахил, единодушни бяха Бийн и Суриявонг. Бяха говорили обаче достатъчно за Ахил, затова Бийн се съгласи Суриявонг да даде на военните и външното министерство необходимата информация.

Защо ѝ трябваше на Индия да взривява пътнически самолет над Китай? Дали само за да убие една монахиня, идваща на гости на едно гърче в Банкок? Историята бе твърде невероятна, за да им повярват. При все това, малко по малко, след като министърът на колонизацията разкри детайли от психопатологията на Ахил, които не фигурираха дори в статията на Лок, държавните чиновници започнаха да разбират,

че наистина това би могло да е послание на психопата към Бийн, доказателство, че той, Ахил, може да убие всеки, когото си поиска.

Докато Суриявонг разговаряше с държавните мъже, заведоха Бийн на горния етаж, в личните покои на министър-председателя, където премиершата любезно го покани в стаята за гости, поинтересува се дали не желае да повикат някой близък или свещеник от която и да било религия. Той й поблагодари и отвърна, че би искал да прекара известно време сам.

Премиершата тихо затвори вратата след себе си и Бийн плака, докато се изтощи, след това заспа свит на пода.

Когато се събуди, слънцето грееше ярко зад спуснатите щори. Очите му още бяха подпухнали от плач. Все още бе като пребит. Събудил се беше вероятно защото му се ходеше по нужда. И беше жаден. Такъв е животът. Наливаш и източваш. Заспиваш и се будиш, заспиваш и се будиш. Е, и чат-пат размножаване. Той обаче все още бе твърде малък за това, а сестра Карлота доброволно се беше отказала от тази част на живота. Затова за тях цикълът бе малко или повече един и същ. Да намери някакъв смисъл в живота. Но какъв? Бийн беше знаменитост. Името му щеше да остане завинаги запечатано в историята. Вероятно само като едно от многото в раздела за Ендър Уигин, но за повечето хора това беше предостатъчно. Когато умреш, вече няма значение.

Карлота нямаше да влезе в историята. Дори като забележка под линия. Всъщност не, не беше вярно. Ахил щеше да стане знаменитост, а тя го беше открила. Заслужаваше повече от бележка под линия. Името й щеше да се помни, но само във връзка с психаря, който я е убил, защото се е чувствал безсилен пред нея, когато го е измъкнала от мизерията.

„Ахил я уби, но разбира се, с моя помощ.“

Бийн се постара да мисли за друго. Отново чувстваше онова парене под клепачите, което предвещава нов поток от сълзи. Стига толкоз. Време беше да се вземе в ръце. Не биваше да губи здрав разум.

В стаята имаше компютър със стандартен софтуер и връзка с мрежата. Скоро Бийн се включи с едно от по-рядко използваните си кодови названия. Граф сигурно знаеше неща, неизвестни за тайландските власти. Питър също. Те щяха да му пишат.

Скоро получи закодирани съобщения и от двамата.

И двете съдържаха едно и също. Препратено послание от сестра Карлота.

Обяснението в двете писма беше едно и също:

Посланието се получило в девет часа сутринта тайландско време. Граф и Питър трябвало да изчакат дванайсет часа, ако Карлота поиска да изтрият писмата. След като обаче научили от независими източници, че няма шанс да е жива, и двамата решили да не чакат повече. Каквото и да беше посланието, сестра Карлота бе програмирала така пощата си, че ако всеки ден лично не блокира процеса, Граф и Питър автоматично да получат писмото, за да му го препратят.

Това означаваше, че всеки ден от живота си тя е мислила за него, старала се е тази информация да не бъде изпратена, но при все това е взела мерки той да получи писмото след смъртта ѝ.

Прощалното ѝ писмо. Бийн не искаше да го чете. Очите му бяха пресъхнали. Нямахше повече сълзи.

Все пак Карлота е искала той да го прочете. И след всичко, което бе сторила за него, нямахше как да не го направи.

Файлът беше двойно закодиран. След като го отвори със своята програма за дешифриране, текстът остана с нейния шифър. Бийн нямахше представа каква може да е паролата, следователно би трябвало да е нещо, за което Карлота е очаквала сам да се досети.

И тъй като се опитваше да намери кода след смъртта ѝ, отговорът беше ясен. Бийн въведе името „Поук“ и дешифрирането започна.

Както очакваше, писмото бе адресирано до него:

Скъпи Юлиане, скъпи Бийн, скъпи приятелю,

Може би Ахил ме е убил, може би не е. Знаеш какво мисля за отмъщението. Само Господ има право да наказва, пък и гневът кара хората да вършат глупости, дори умни хора като теб. Ахил трябва да бъде спрян заради деянията му, не заради онова, което ми е причинил. За мен няма значение как ще умра. Важно е само как съм живяла и нека Творецът ме съди.

Тези неща обаче вече са ти известни, не затова ти пиша. Искам да ти дам информация за теб, която имаш право да знаеш. Не е приятно и смятах да изчакам да ти я съобщя, когато си готов за това, но не искам след смъртта ми да живееш в неведение, защото Ахил, или нищожеството, което е сложило край на живота ми, ще има твърде голямо предимство пред теб.

Знаеш, че си роден като част от незаконен научен експеримент, за което е използван ембрион, откраднат от родителите ти. Вече имаш смътни спомени от удивителното ти бягство при унищожаването на събратята ти след края на експеримента. Стореното от теб на тази възраст доказва, че си невероятно интелигентен. Онова, което досега не си знаел, е причината да си толкова умен и какво означава това за бъдещето ти.

Онзи, който е откраднал зародиша ти, беше учен — в известен смисъл. Работил е по проект за генетично подобряване на човешкия интелект. Експериментите му са се основавали на теоретичната работа на един руски биолог на име Антон. Макар че имаше изрични заповеди да не се намесва, Антон смело намери начин да заобиколи програмата и да ми каже какви генетични изменения са ти били направени. (Макар че според него промените биха били успешни само в неоплодена яйцеклетка, това е технически, не теоретичен проблем.)

В човешкия геном има два ключа. Единият е за човешкия интелект. Ако се завърти в едната посока, той блокира способността на мозъка да функционира с максималния си капацитет. При теб ключът на Антон е завъртян в другата посока. Мозъкът ти не е ограничен в растежа си. Способността му да образува нови неврони не е прекъсната в първите месеци от развитието ти. Така мозъкът ти не е ограничен с връзките, образували се по време на ранното ти развитие, а може да създава нови, когато се наложи. В умствено отношение ти си като едногодишно дете, но с жизнен опит. Умствените постижения, които пеленачетата отбелязват постоянно и са

далеч над възможностите на възрастните, винаги ще бъдат достъпни за теб. Например през целия си живот ще си способен да овладяваш нови езици, сякаш са ти майчини. Ще си в състояние да правиш и поддържаеш връзки в спомените си, които не са по силите на никой друг. С други думи, ти си неизследвана — или може би самоизследваща се — територия.

За тези неограничени възможности обаче трябва да се плати определена цена. Вероятно вече си се досетил. Ако мозъкът ти продължи да расте, какво ще се случи с главата ти? Как всичкият този мозък ще се задържи вътре?

Главата ти, разбира се, продължава да расте. Черепът ти никога няма да се затвори напълно. Естествено, накарах да проследят растежа на главата ти. Процесът е бавен, понеже нарастването на мозъка ти е свързано със създаването на нови, но по-дребни неврони. Освен това се наблюдава известно изтъняване на черепа ти, затова може и да не си забелязал нарастването, но то е факт.

Както виждаш, другата страна на Антоновия ключ е свързана с растежа. Ако не спирахме да растем, щяхме да умираме много млади. За дълголетието обаче е необходимо да се откажем от част от интелекта си, защото мозъкът трябва да спре да расте в ранните етапи на жизнения цикъл. Повечето човеци се помещават в определени тесни граници. Ти излизаш много извън скалата.

Бийн, Юлиане, дете мое, ти ще умреш много млад. Тялото ти ще продължи да расте, но не като в пубертета да направи рязък скок и да спре, когато достигнеш ръста на възрастен човек. Както се изрази един учен, ти никога няма да достигнеш ръста на възрастен, защото такъв ръст няма. Има само ръст при настъпване на смъртта. Ти ще ставаш все по-висок и по-едър, докато сърцето ти се пръсне или гръбнакът ти се пречупи. Казвам ти го направо, защото няма начин да намаля страданието.

Никой не знае в каква насока ще растеш. Отначало хранех някаква надежда, защото растеше по-бавно от първоначалните очаквания. Казаха ми, че при настъпване

на пубертета вече ще си настигнал връстниците си по височина, но това не стана. Ти остана доста по-нисък от нормалното. Започнах да се надявам, че Антон греши, че може би ще доживееш до трийсет-четирийсет години, дори до петдесет. През годината, която прекара с близките си обаче, и докато бяхме заедно, растежът ти се ускори. По всичко личи, че ще продължи да се ускорява. Ако доживееш до двайсет години, това ще надмине всички разумни очаквания. Ако умреш, преди да навършиш петнайсет, едва ли ще е изненада. Не мога да сдържа сълзите си, докато пиша тези редове, защото ако има дете, което би трябвало да живее дълго, за да помогне на човечеството, това си ти. Не, ще бъда честна. Плача, защото в много отношения те смятам за свой син и единственото, което ме радва, докато пиша това писмо, е, че ще го прочетеш, след като умра. Най-жестокият кошмар на всеки любящ родител е да погребете детето си. Ние, свещениците и монахините, сме избавени от тази мъка, макар че, както глупаво и по своя воля сторих с теб, сами я търсим.

Имам пълна документация за всички изследвания, проведени с теб. Екипът ще продължи да те изследва, ако позволиш. Адресът им е на края на това писмо. Можеш да имаш доверие на тези хора, защото са честни и знаят, че ако истината за проекта им се разчуе, попадат в голяма опасност, защото генетичното модифициране на човешкия интелект все още е противозаконно. Дали ще им сътрудничиш, зависи само от теб. Те вече имат важни данни. Можеш да продължиш да живееш, без да се интересуваш от тях, можеш да им даваш информация, прави както пожелаеш. Аз лично не се интересувам особено от научната им дейност. Помагах им, защото трябваше да знам какво ще се случи с теб.

Прости ми, че скрих тази информация от теб. Знам, навярно си мислиш, че предпочиташ да си знаел истината от самото начало. В своя защита ще кажа, че е хубаво човек да изживее няколко години в невинност и надежда.

Страхувах се, че ако узнаеш твърде рано, ще загубиш тази надежда. При все това, скривайки истината, те лиших от свободата да правиш каквото решиш с живота, който ти остава. Смятах да ти го кажа скоро.

Някои твърдяха, че заради тази малка генетична разлика ти не си човек. Че понеже за включване на Антоновият ключ е нужна двойна промяна в генома, това не би могло да се случи случайно и следователно ти си представител на нов вид, създаден лабораторно. Мога да ти гарантирам обаче, че с Николай сте близнаци, не съществата от различни видове, и аз, която те познавам по-добре от всеки друг, никога не съм ставала свидетел на друго от теб освен на дълбоко хуманни постъпки. Знам, че няма да приемеш религиозната ми терминология, но знаеш какво означава тя за мен. Ти имаш душа, дете мое. Спасителят е умрял за теб, както за всяко друго човешко същество. Животът ти е също толкова важен за любящия ни Бог. И за мен, синко.

Ти ще откриеш цел в живота си за времето, което ти остава. Не бъди безразсъден само защото няма да живееш дълго. Но и не пази живота си прекалено ревностно. Смъртта не е трагедия за онзи, който умира. Да пропилееш живота си, преди да умреш, това е трагичното. Ти вече използва времето си по-добре от повечето хора. Но и тепърва ще откриваш много нови цели и ще ги постигаш. А ако на небето има някой, който цени мнението на една стара монахиня, ангелите ще те пазят и много светци ще се молят за теб.

С обич, Карлота

Бийн изтри писмото. Ако му потрябваше, можеше да го изтегли от тайната страница и пак да го декодира. То обаче се запечата в паметта му. И не само като текст от компютърния дисплей. Докато четеше, гласът на сестра Карлота звучеше в ушите му.

Изключи компютъра. Отиде при прозореца и го отвори. Загледа се към градината на правителствената резиденция. В далечината се

виждаха излитащи и кацащи самолети. Опитва се да си представи как душата на сестра Карлота се издига като един от тези летателни апарати, но все виждаше как самолетът на „Еър Шанхай“ каца, как старата монахиня слиза, оглежда го от глава до пети и казва: „Трябва да си купиш нови панталони.“

Върна се в стаята и легна, но не за да спи. Остана с отворени очи, втренчен в тавана, и се замисли за живота и смъртта, за любовта и скръбта. Докато размишляваше, имаше чувството, че усеща как костите му растат.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ РЕШЕНИЯ

ИЗМЯНА

До: Demosthenes.Tecumseh@freeamerica.org

От: Unready.cincinatus@anon.set

Тема: „Еър Шанхай“

Кретените, които се занимават с това разследване, решиха да не дават сателитна информация за „Еър Шанхай“ на никого извън американската армия с твърдението, че случаят засяга жизнените интереси на Съединените щати. Единствените страни със спътникова система, способна да регистрира онова, което е засякла нашата, са Китай, Япония и Бразилия, но от тях само сателитите на Китай са били в положение да го видят. Значи китайците знаят. В края на това писмо ти също ще си запознат и ще знаеш как да използваш информацията. Не обичам да гледам как големи страни налагат волята си над по-малки, освен когато по-голямата е моята. Затова, ако искаш, съди ме.

Самолетът на „Еър Шанхай“ е бил свален от ракета земя-въздух, изстреляна от територията НА ТАЙЛАНД. След проследяване на всички движения в района през последните месеци обаче става ясно, че единственият начин ракетата да е проникнала в Тайланд е — обърни внимание — с малък камион от Китай.

Подробности: Камионът (малък, бял, виетнамско производство) е тръгнал от склад в Гъдзю (известна разпределителна станция за незаконно оръжие) и е пресякъл виетнамската граница между Дзинпин, Китай, и Синхо, Виетнам. След това е преминал в Лаос през прохода Дедтайчанг. Прекосил е най-широката част на Лаос и е влязъл в Тайланд близо до Тали, но там е престанал да се движи по главните пътища. Преминал е достатъчно близо до мястото на изстрелване на ракетата, за да може тя да

бъде разтоварена и ръчно пренесена до огневата позиция. И забележи: Всичко това е станало ПРЕДИ ПОВЕЧЕ ОТ МЕСЕЦ.

Не знам за теб, но на мен и всички други тук ни се струва, че Китай цели „провокация“, за да обяви война на Тайланд. Летящ за Банкок китайски самолет, превозващ главно тайландци, е свален над Китай с ракета, изстреляна от тайландска територия. Китай може да го представи, сякаш тайландската армия е режисирала фалшива провокация срещу тях, но всъщност е точно обратното. Много сложно, но китайците могат да представят сателитни доказателства, че ракетата е изстреляна от Тайланд. Могат също така да докажат, че насочването е станало от сложна военна радарна система, по подразбиране — тайландската — макар че НИЕ знаем, че зад атентата стои китайската армия. А когато китайците поискат независима оценка, можеш да си сигурен — многоуважаваното ни правителство, което обича парите повече от честта, ще подкрепи китайската версия, без да споменава за движението на онзи малък камион. Така Америка ще запази благоволенията на търговския си партньор. А Тайланд ще гризне дръвцето.

Свърши си работата, Демостене! Изкарай наяве кирливите ризи, преди управниците ни да оплескат нещата. Само го направи така, че да не ме разконспирираш. Тук на карта е заложен не просто работата ми. Това намирисва на затвор.

* * *

Когато Суриявонг дойде да провери дали Бийн е гладен — за вечеря в девет часа с дежурните офицери, не официален прием при министър-председателя — Бийн за малко да тръгне с него. Трябваше да хапне, а сега моментът беше най-подходящ. Спомни си обаче, че не е проверявал електронното си писмо, откакто прочете писмото от

сестра Карлота, затова каза на Суриявонг да започват без него, но да му запазят място.

Провери тайната страница, на която Питър бе оставил писмото от Карлота, и намери ново послание от Уигин. Съдържаше писмо от един кореспондент на Демостен в американската сателитна разузнавателна агенция и анализ от Питър на ситуацията. Сега на Бийн всичко му се изясни. Изпрати бърз отговор, с който още повече да възбуди подозренията на Питър. След това слезе да вечеря.

Суриявонг и офицерите — сред тях неколцина генерали, извикани в Банкок заради кризата във висшето командване — се смееха. Когато Бийн влезе, всички млъкнаха. При други обстоятелства би се опитал да разведри обстановката. Какво, че скърбеше? В криза хуморът е най-доброто средство за намаляване на напрежението. В този момент обаче тишината беше полезна и той я използва, като обяви:

— Току-що получих информация от един от най-добрите ми източници. В тази стая сте все хора, които трябва да я знаят. Но ако дойде и министър-председателят, това ще ни спести време.

Един генерал понечи да изтъкне, че едно чужденче не може да нарежда на премиера на Тайланд, но Суриявонг се изправи и му се поклони. Генералът замълча.

— Извинете ме, господин генерал, но това чужденче е Юлиан Делфики, чийто анализ на последната битка с формиките доведе пряко до крайната победа на Ендър.

Разбира се, това беше известно на генерала, но така Суриявонг му даваше възможност да се престори, че не е знаел, и да оттегли възражението си, без да загуби авторитет.

— Ясно — отвърна офицерът. — В такъв случай министър-председателят може би няма да се засегне.

Бийн помогна на Суриявонг да замаже положението, доколкото бе възможно:

— Простете ми за резкия тон. Упрекът ви беше основателен. Моля за извинение, ако съм се отклонил от добрите обноски. В този самолет пътуваше жената, която ме е отгледала.

Това със сигурност също бе известно на генерала; и отново му даде възможност да се поклони и да смотолеви нещо съчувствено. Вече всички бяха уважени; можеха да продължават.

Министър-председателят прекъсна вечерята си с неколцина висши китайски чиновници, дойде и изслуша информацията на Бийн.

— Цял ден водя консултации с външния министър на Китай — заяви премиерът. — Не ми е споменал, че ракетата е била изстреляна от Тайланд.

— Когато китайците са готови за действие, ще се престорят, че тепърва научават за провокацията.

— Не е ли възможно да са индийски агенти, които искат да го изкарат като дело на китайците? — мрачно попита премиерът.

— Може да е бил всеки — отвърна Бийн, — но е дело на китайците.

Сприхавият генерал се намеси:

— Откъде си сигурен, ако сателитните снимки не го потвърждават?

— Няма логика да са индийците. Единствените страни, които имат ресурси да засекат камиона, са Китай и САЩ, които, както се знае, са в близки отношения с Китай. Китайците обаче знаят кой е изстрелял ракетата, затова какъв е смисълът?

— Не виждам логика китайците да го правят — отбеляза министър-председателят.

— Господин премиер, в събитията от последните няколко дни няма никаква логика. Индия сключи пакт за ненападение с Пакистан и двете страни изтеглиха войските си от общата граница. Пакистан настъпва към Иран. Индия завладя Бирма, но не защото получава нещо ценно, а защото страната разделя Индия от Тайланд, който е ценен. В нападението на Индия обаче няма логика, нали, Суриявонг?

Суриявонг веднага разбра, че Бийн очаква от него да подкрепи аргументите му, за да не идват само от устата на един европейец.

— Както двамата с Бийн казахме на чакри вчера, индийското нападение срещу Бирма е не просто глупаво организирано, то *нарочно* е глупаво организирано. Индия има достатъчно умни и опитни офицери, които да знаят, че изпращането на многочислена войска през границата създава голям проблем със снабдяването и то става лесна мишена за нашата авиация. Освен това така хвърлят всичките си сили във войната. При все това избрах точно такава атака.

— Значи по-добре за нас — коментира сприхавият генерал.

— Господин генерал, имайте предвид, че при тях е Петра Арканян. С Бийн добре знаем, че Петра никога не би приела такъв план за действие. Очевидно е, че това *не е* тяхната стратегия.

— Какво общо има това със самолета на „Еър Шанхай“? — поинтересува се премиерът.

— Всичко — отвърна Бийн. — А също така със снощния опит за покушение над нас със Суриявонг. Играта на чакри имаше за цел да предизвика незабавната намеса на Тайланд във войната с Индия. И макар че не успя и главнокомандващият беше разкрит, ние останахме с впечатлението, че покушението е дело на индийците. Вашите срещи с китайския външен министър са част от усилията ви за замесване на Китай във войната срещу Индия — не, не ми казвайте, че не можете да потвърдите или отречете, целта на такива преговори може да бъде само една. Обзалагам се, че китайците са ви уверили, че мобилизират войската си около бирманската граница, за да могат да нападнат индийците, когато са най-уязвими.

Министър-председателят, който беше отворил уста да заговори, замълча.

— Да, разбира се, че така са ви уверили. Но индийците също знаят, че Китай събира войска край бирманската граница, и въпреки това продължават да настъпват. Хвърлили са почти цялата си армия и не вземат никакви мерки за защита срещу китайците от север. Защо? Нима индийците са чак *толкова* глупави?

Суриявонг пръв се досети и възкликна:

— Индийците имат договор за ненападение и с Китай. Мислят си, че Китай трупа войска на границата, за да нападне *нас*. Китай и Индия вече са разделили Югоизточна Азия.

— Значи ракетата, която китайците изстреляха от наша територия срещу собствения си самолет, ще бъде повод да прекъснат преговорите и да ни нападнат изненадващо, така ли? — попита премиерът.

— Никой не би се изненадал от предателството на Китай — измърмори един от генералите.

— Това обаче не е всичко — поде Бийн. — Защото още не сме взели предвид Ахил.

— Той е в Индия — отбеляза Суриявонг. — Снощи направи опит да ни убие.

— Сигурни сме, че планът е бил негов, защото аз бях там — заяви Бийн. — Искал е да убие Суриявонг като провокация, но е избрал точно този момент, за да загинем и двамата. Знаем също така, че стои зад атентата срещу самолета на „Еър Шанхай“, защото макар че ракетата е била на позиция повече от месец, това не беше най-подходящият момент за провокация. Китайският външен министър все още е в Банкок. Тайланд още не е мобилизирал цялата си армия, още не сме изпратили основните си запаси и военни части далеч на северозапад. Китайската войска още не е заела позиции на север. Ракетата би трябвало да бъде изстреляна най-рано след няколко дни. Атентатът обаче бе извършен точно тази сутрин, защото Ахил е знаел, че сестра Карлота е на самолета, и не е можел да пропусне такава възможност.

— Нали каза, че атентатът срещу самолета е извършен от китайците — напомни премиерът. — Ахил е в Индия.

— Ахил е в Индия, но дали работи за Индия?

— Да не намекваш, че работи за Китай?

— Ахил работи за себе си — заяви Суриявонг. — Но наистина, сега картината е ясна.

— Не и на мен — измърмори сприхавият генерал.

Суриявонг с готовност започна да обяснява:

— Ахил от самото начало е смятал да жертва Индия. Докато беше в Русия, е използвал техните разузнавателни служби, за да си създаде контакти в Китай. Обещал им е да получат цяла Южна и Югоизточна Азия на куп. След това отива в Индия и започва война срещу Бирма, в която мобилизира цялата индийска армия. Досега Китай нямаше шансове срещу Индия, защото индийската армия беше съсредоточена на запад и северозапад, тъй че при всеки опит да преминат Хималаите, китайските войски лесно можеха да бъдат отблъснати. Сега обаче индийската армия е беззащитна, далеч от сърцето на страната си. Ако китайците ги изненадат и унищожат цялата им войска, индийците са беззащитни. Няма да имат друг избор, освен да капитулират. Ние сме само странична примамка. Могат да ни нападнат, за да привлекат Индия като съюзник.

— Значи не смятат да завладяват Тайланд, така ли? — осведоми се министър-председателят.

— Разбира се, че смятат — отвърна Бийн. — Искат да управляват от Инд до Меконг, но основната им мишена е индийската армия. Унищожат ли я, вече нищо не може да ги спре.

— И до всички тези изводи достигаме благодарение на факта, че на самолета е пътувала някаква си монахиня? — не повярва сприхавият генерал.

— До тези изводи достигаме благодарение на факта, че Ахил контролира събитията в Китай, Тайланд и Индия. Ахил е знаел, че сестра Карлота е на самолета, защото чакри е засякъл писмото ми до министър-председателя. Сега Ахил върти всички на пръста си. Предава всекиго на всеки друг. И в крайна сметка ще застане начело на една нова империя, включваща повече от половината население на Земята. Китай, Индия, Бирма, Тайланд, Виетнам. Всички ще трябва да се съобразяват с новата суперсила.

— Но Ахил не управлява Китай — изтъкна министър-председателят. — Доколкото знаем, той никога не е бил във Китай.

— Китайците несъмнено си мислят, че го използват — отговори Бийн. — Аз обаче добре го познавам и съм убеден, че до една година китайските лидери или ще са мъртви, или ще му се подчиняват.

— Може би трябва да предупредя външния им министър за опасността.

Генералът се изправи и заяви:

— Така става, като позволяват на деца да се бъркат в световната политика. Мислят си, че животът е като компютърна игра. Няколко щраквания с мишката и цели нации се издигат или западат.

— Точно така се издигат и западат нациите — възрази Бийн. — Франция през 1940 година. През деветнайсети век Наполеон прекроява картата, създава кралства, където да управляват братята му. Победителите в Първата световна война орязват кралствата и прокарват безумни граници, които непрестанно водят до войни. Японското завладяване на почти целия Тих океан през 1941 година. Сриването на съветската империя през 1989-та. Събитията наистина могат да протичат внезапно.

— Да, но това е дело все на великите сили.

— Прищевките на Наполеон не са велика сила. Нито прищевките на Александър, който е сривал империи една след друга. Гърците не са били чак толкова непобедими, когато са достигнали до Инд.

— Не ми изнасяй уроци по история, момченце.

Бийн за малко да му каже, че явно се нуждае от някой друг урок, но Суриявонг го погледна и поклати глава. Бийн замълча.

Суриявонг имаше право. Премиерът не беше убеден, а единствените генерали, които говореха, бяха открито враждебно настроени срещу идеите на двете момчета. Ако Бийн продължаваше да настоява, неминуемо щяха да го изолират. А трябваше да е в кухнята на нещата, ако искаше да използва ударния отряд, който толкова усърдно бе създал.

— Господин генерал — заговори той, — не се опитвам да ви поучавам. Едва ли има какво да научите от мен. Просто ви предавам информацията, която получих, и изводите, които съм си направил от нея. Ако тези заключения са грешни, моля да ме извините, че ви отнех от времето. И ако решите да водите война срещу Индия, мога само да ви помоля за възможност да служа предано на Тайланд, за да се отблагодаря за любезното ви отношение към мен.

Преди генералът да успее да отговори (несъмнено нещо надут), премиерът се намеси:

— Благодаря за старанието. Тайланд е оцелял, защото народът и приятелите ни дават най-доброто от себе си в служба на тази малка и красива страна. Разбира се, че ще те използваме в приближаващата война. Знам, че имаш ударен отряд от добре подготвени и находчиви тайландски войници. Ще се постарая да бъдете разпределени към командир, който ще съумее да ви използва най-добре.

Така ясно подсказваше на генералите, че Суриявонг и Бийн са под негова лична закрила. Всеки, който се опита да ги изолира, просто щеше да установи, че са прикрепени към друг командир. На Бийн не му трябваше повече.

— А сега — продължи министър-председателят, — колкото и да ми беше приятно да прекарам половин час в компанията ви, господа, външният министър на Китай ме чака и несъмнено се чуди на какво се дължи тази грубост да го оставя сам толкова дълго.

Премиерът се поклонил и излезе.

Сприхавият генерал и останалите, които бяха най-скептични, веднага възобновиха веселия разговор, който бяха водили при влизането на Бийн, сякаш нищо не се бе случило.

Генерал Пхет Ной обаче, главнокомандващият на войските на Малакския полуостров, кимна на двете момчета. Суриявонг взе чинията си и се премести до него, Бийн напълни своята от масичката за сервиране и също се присъедини към тях.

— Значи имаш ударен отряд, така ли? — попита Пхет Ной.

— По въздух, суша и вода.

— Основната индийска офанзива е от север. Моите части ще следят за десанти по крайбрежието, но задачата ни е да наблюдаваме, не да се сражаваме. При все това мисля, че ударен отряд, извършващ нападения от юг, ще е по-свободен в действията си от подчинените на по-активното северно командване.

Пхет Ной явно съзнаваше, че армията му ще има най-малка роля във войната — но бе решен не по-малко от Бийн и Суриявонг да вземе дейно участие. Можеха да си помогнат взаимно. До края на вечерята тримата оживено разговаряха, обсъждаха къде в подобния на дръжка на тиган Малакски полуостров ще е най-подходящо да се разположи ударният отряд. Накрая останаха сами на масата.

— Господин генерал — рече Бийн, — след като останахме насаме, искам да ви кажа нещо.

— Да?

— Ще ви служа вярно и ще изпълнявам заповедите ви. Но ако получа възможност, ще използвам ударния си отряд за постигането на цел, която, в тесен смисъл, не е жизненоважна за Тайланд.

— Каква е тя?

— Приятелката ми Петра Арканян е заложничка — не, убеден съм, че на практика е робиня — на Ахил. Живее в постоянна опасност. Когато получа достатъчно информация, за да съм сигурен в успеха си, смятам да използвам ударния отряд, за да я измъкна от Хайдарабад.

Пхет Ной се замисли, без да издава чувствата си.

— Сигурно знаеш, че Ахил може би я държи точно затова — за да те примами в клопката.

— Възможно е, но не вярвам това да е целта му. Ахил е убеден, че може да убие всеки навсякъде. Няма нужда да ми залага капани. Да чака и да дебне, за него е признак на слабост. Мисля, че държи Петра по други причини.

— Ти по-добре го познаваш. — Пхет Ной се замисли, след което добави: — Когато слушах какво разказваш за Ахил, за плановете и

коварствата му, започнах да ти вярвам, че събитията ще се развият точно както предвиждаш. Не мога да разбера обаче как Тайланд би могъл да излезе победител. Дори да сме предупредени предварително, няма начин да победим Китай в открито сражение. Пътищата за снабдяване на китайската войска в Тайланд ще са къси. Почти една четвърт от населението на Тайланд е с китайски произход и макар че повечето от тези хора са лоялни тайландски граждани, голяма част още смятат Китай за своя родина. Китайски саботьори и колаборационисти в Тайланд — колкото щеш, докато Индия няма такива възможности. Как да надделеем?

— Има само един начин. Да се предадем направо.

— Какво? — възкликна Суриявонг.

— Министър-председателят Парибатра трябва да заяви пред китайския външен министър, че Тайланд иска да бъде съюзник на Китай. Ще поставим основната част от войската си под временно китайско командване, за да бъде използвана срещу индийския агресор, когато е необходимо, и ще снабдяваме не само нашите, а и китайски войски, доколкото ни позволяват възможностите. Китайските търговци ще получат неограничен достъп до тайландските пазари и производство.

— Това е позорно.

— Позорно е било, когато Тайланд се е съюзил с Япония през Втората световна война, но Тайланд е оцелял и японците не са окупирали страната. Позорно е било, когато Тайланд се е огънал пред европейците и е дал Лаос и Камбоджа на Франция, но сърцето на Тайланд е останало свободно. Ако не се съюзим незабавно с Китай и не дадем на китайците пълна власт, когато те завладеят целия регион, Тайланд ще загуби свободата си и ще изчезне като държава за много години напред, ако не и завинаги.

— Това да не са думи на оракул? — намеси се Пхет Ной.

— Не, това са страховете на собственото ви сърце. Понякога трябва да нахраниш тигъра, за да не те изяде.

— Абсурд — заяви генералът.

— Тогава предлагам да започнете да уреждате бягството си и живота си в изгнание, защото когато китайците поемат властта, управляващата класа ще бъде унищожена.

Всички знаеха, че Бийн говори за завладяването на Тайван. Всички държавни функционери и близките им, всички преподаватели, журналисти, писатели, политици и семействата им бяха откарани в лагери за превъзпитание в Западната пустиня, осъдени на тежък физически труд до края на живота си. Никой от тях не се завърна в Тайван. Никое от децата им не получи разрешение за образование след четиринайсетгодишна възраст. Методът бе толкова успешен за подчиняването на Тайван, че нямаше начин да не го използват пак.

— Дали ще е предателство, ако се подготвям за поражение и бягство? — заразмишлява на глас Пхет Ной.

— Или ще е патриотично да спасите поне един тайландски генерал и семейството му от плен? — добави Бийн.

— Нима наистина сме обречени на поражение? — попита Суриявонг.

— Достатъчно е да погледнеш картата — отвърна Бийн. — Но все пак стават и чудеса.

Остави ги смълчани в трапезарията и се върна в стаята си, за да съобщи на Питър за вероятната реакция на Тайланд.

МОСТЪТ

До: Chamrajanagar.sacrediver@ifcom.gov

От: Wiggin.resistance@haiti.gov

Тема: Заради Индия, моля ви, не идвайте на Земята

Уважаеми полемарх Чамраджнагар,

По причини, които стават ясни от приложеното есе, което скоро ще бъде публикувано, предполагам, че ще пристигнете на Земята точно навреме за пълния разгром на Индия от Китай.

Ако със завръщането си имахте някакъв шанс да помогнете на Индия да запази независимостта си, сигурен съм, че щяхте да пренебрегнете всякакви рискове и да се върнете независимо от съвета ми. И ако установяването на правителство в изгнание би могло да постигне нещо за родината ви, защо да ви убеждавам да не го правите?

В момента обаче Индия е уязвима, а безскрупулността на Китай е добре известна. Сигурно си давате сметка, че и двете възможни линии на действие са безполезни.

Оставката ви като полемарх влиза в сила едва след пристигането ви на Земята. Ако не се качите на совалката, а се върнете в командната база на МФ, оставате Главногокомандващ на флота. Вие сте единственият подходящ полемарх, способен да запази Международния флот. Един нов главнокомандващ не би могъл да различи китайците, верни на флота, от онези, служещи преди всичко Друго на страната си, която сега е водеща сила. МФ не бива да попада в ръцете на Ахил. Вие като полемарх можете да преназначите съмнителните китайци на незначителни постове и така да им попречите да установят контрол. Ако се върнете на Земята и Ахил има влияние над

наследника ви като полемарх, МФ ще се превърне в оръдие за нашествия.

Ако останете полемарх, като индиец ще бъдете обвинен, че планирате наказателна акция срещу Китай. Затова, за да докажете, че сте безпристрастен, и да избегнете подозренията, ще се наложи да не се намесвате във войните и боричканията на Земята. Можете да имате доверие на мен и съюзниците ми, че независимо от сегашното разпределение на силите ще поддържаме съпротивата срещу Ахил, ако не за друго, то защото крайната му победа би означавала незабавната ни смърт.

Останете в космоса и така дайте шанс на човечеството да се спаси от лапите на един луд. В замяна обещавам да сторя всичко, което е по силите ни, за да освободя Индия от китайското владичество и да ѝ върна независимостта.

С уважение,
Питър Уигин

* * *

Войниците около нея много добре знаеха коя е. Знаеха също каква награда е обещана за залавянето ѝ — жива или мъртва. Обвиненията бяха за измяна и шпионаж. От самото начало обаче, когато мина през контролния пункт на базата в Хайдарабад, обикновените войници ѝ повярваха и ѝ помогнаха.

— Ще чуете да ме обвиняват в шпионаж и какво ли не, но това са лъжи — каза Вирломи. — В Хайдарабад управлява един коварен, жесток чужденец, който иска да ме убие по лични причини. Помогнете ми.

Без да продумат, войниците я отведоха встрани от камерите на охраната и зачакаха. Когато мина празен камион, те го спряха и докато неколцина разговаряха с шофьора, другите ѝ помогнаха да се качи отзад. Камионът я изкара навън и тя бе свободна.

Оттогава, щом имаше нужда от помощ, се обръщаше към обикновените войници. Офицерите можеха да не се поддадат на съчувствието и чувството си на справедливост, да предпочетат да се подчинят в името на амбицията... обикновените войници обаче не проявяваха такова малодушие. Вирломи пътува сред войниците в претъпкан влак, получи толкова много храна, тайно изнесена от мензата, колкото не можеше да изяде, дадоха ѝ собствена койка, докато изтощени мъже спяха на пода. Никой не вдигна ръка срещу нея, освен за да ѝ помогне, и никой не я издаде.

Пътуваше през Индия на изток, към фронта, и съзнаваше, че единствената ѝ надежда, единствената надежда за Петра Арканян е да намери или да бъде намерена от Бийн.

Вирломи знаеше как да го търси — той създаваше главоболия на Ахил когато и както можеше. Тъй като индийската армия бе избрала опасната и глупава стратегия да хвърли всичките си сили на фронта, най-ефективната съпротива бяха нападенията и прекъсването на снабдителните пътища. Бийн щеше да избере за мишена най-ключовата и най-трудна за унищожаване точка в снабдителната система.

Затова с приближаването си до фронта Вирломи се опита да си представи картата, която бе запомнила. За превозването на големи количества храна и боеприпаси от Индия към многочислената армия, настъпваща през обширната равнина на река Иравади, имаше два основни пътя. Северният бе по-лесен, но по-уязвим за нападения. Бийн би избрал за мишена южния.

Къде? Между Импхал в Индия и Калемьо в Бирма през планините имаше два пътя. И двата преминаваха през тесни каньони и прекосяваха дълбоки теснини. Къде беше най-трудно да се възстанови взривен мост или пропаднало шосе? И двата пътя бяха подходящи цели, но западният изглеждаше по-труден за възстановяване, имаше дълъг участък, изсечен в скалите по ръба на стръмно дефиле, след което преминаваше по мост над дълбоко ждрело. Бийн нямаше просто да взриви моста, размишляваше Вирломи, защото възстановяването му не беше чак толкова трудно. Той щеше да срути пътя на няколко места, за да попречи на достигането на строителните екипи до моста, ако не изсекат нов път.

Затова Вирломи отиде там и зачака.

Вода си набавяше от страничните дерета, получаваше храна от преминаващи войници и скоро установи, че те нарочно я търсят. Мълвата, че Криещата се жена има нужда от храна, се беше разпространила. При все това никой офицер не знаеше за нея и наемниците на Ахил още не я бяха открили. Колкото и да бяха бедни войниците, наградата явно не ги блазнеше. Вирломи се гордееше с народа си и скърбеше за него, че е попаднал във властта на човек като Ахил.

Чу за дръзки нападения над по-лесните места по източния път и движението по западния постоянно се увеличаваше, земята трепереше под колелата на машините, изразходващи запасите от гориво на Индия, за да снабдяват армия, много по-голяма, отколкото изискваше войната. Вирломи разпитваше войниците дали са чули за набези, ръководени от тайландско дете, и те отвърщаха с горчив смях:

— Две деца. Едно бяло и едно мургаво. Идват с хеликоптери, унищожават и изчезват. Където минат, сеят смърт и разрушение.

Вирломи започна да се тревожи. Ами ако онзи, който дойдеше да разруши моста, се окажеше не Бийн, а другият? Без съмнение това бе другият възпитаник на Военното училище, Суриявонг, но дали Бийн му е казал за писмото ѝ? Имаше ли представа, че тя е запаметила плана на базата в Хайдарабад? Че знае къде е Петра?

Нямаше какво да прави. Оставаше ѝ само да чака и да се надява.

Дните минаваха и тя все така се заслушваше за бръмчене на вражески хеликоптери.

* * *

Суриявонг никога не беше командвал във Военното училище. Промениха програмата, преди да се издигне до команден пост. Той обаче винаги бе мечтал да командва, беше се обучавал, бе планирал и сега, когато заедно с Бийн ръководеха една или друга операция, той най-сетне изпита страха и възбудата от това, някой да ти се подчинява, да изпълнява заповедите ти, да се хвърля без колебание в акция и да рискува живота си, защото ти има доверие. Всеки път връщаше целия си отряд, защото тези мъже бяха изключително добре подготвени,

находчиви и тактиката им бе ефективна. Можеше да има ранени, но не загинали. Отменени мисии понякога — но без жертви.

— Отменянето на операции печели доверието им — обясняваше Бийн. — Когато видиш, че опасността е по-голяма, отколкото си очаквал, или войниците са изтощени до крайност, покажи на хората си, че цениш живота им повече от постигането на дадена цел. Друг път, когато нямаш друг избор, освен да ги изложиш на риск, те ще знаят, че този път си струва да дадат живота си. Ще знаят, че не ги жертваш по някаква детска прищявка, за семки и бонбонки.

Бийн беше прав — което не бе странно. Той просто беше най-умният, освен това бе наблюдавал внимателно Ендър, беше неговото тайно оръжие в армия „Дракон“, резервен командир на Ерос. Разбира се, че ще знае как да командва.

Това, което изненадваше Суриявонг, беше щедростта на Бийн. Бийн бе създал ударния отряд, бе обучил тези мъже и спечелил доверието им. През това време Суриявонг не си помръдна пръста да му помогне, а от време на време дори му пречеше. При все това Бийн включи Суриявонг в операцията, даде му командна роля, насърчаваше хората си да му помагат да научи онова, което умееха. През цялото време Бийн никога не се отнасяше с него като към подчинен или понисш по чин, а винаги като към по-старши офицер.

В замяна Суриявонг никога не заповядваше на Бийн да направи нещо. По повечето въпроси постигаха съгласие, а когато не бяха единодушни, Суриявонг отстъпваше и подкрепяше решението на Бийн.

Суриявонг си даде сметка, че Бийн няма амбиции. Нямаше желание да бъде в по-добро положение от другите, да управлява някого или да получава повече почести.

Сетне, на мисиите, в които участваха заедно, Суриявонг забеляза още нещо: Бийн не се боеше от смъртта.

Дори наоколо да летяха куршуми, да имаше експлозивни, готови да избухнат всеки момент, Бийн продължаваше да действа без страх, дори без следа от безпокойство. Сякаш предизвикваше врага да го застреля, предизвикваше собствените си експлозивни да избухнат в ръцете му.

Дали беше смел? Или искаше да умре? Дали смъртта на сестра Карлота бе отнела желанието му за живот? Когато разговаряха,

Суриявонг не би предположил такова нещо. Решеността на Бийн да освободи Петра бе твърде голяма и Суриявонг не вярваше, че иска да умре. Той имаше важна цел, за която да живее. И при все това Бийн не проявяваше страх в битките.

Сякаш беше убеден, че не му е писано да умре точно сега.

Със сигурност не беше изпаднал в апатия. Всъщност мълчаливият, сдържан, надменен Бийн, когото Суриявонг познаваше, след смъртта на Карлота бе станал нетърпелив и нервен. Спокойствието, което демонстрираше по време на битка пред войниците си, изчезваше, когато останеше сам със Суриявонг и Пхет Ной. А когато заговореше, любимата мишена за ругатните му беше не Ахил — много рядко го споменаваха — а Питър Уигин.

— От един месец съм му дал цялата информация! А той се занимава с дреболии — убеждава Чамраджнагар да не се връща на Земята, убеждава Гафар Вахаби да не напада Иран. Хвали ми се какво е направил, но най-важното — да разкрие публично коварната стратегия на Ахил — това не ще да направи. Казва ми да го направя *сам*! Защо упорства? Ако очите им бъдат отворени за предателството на Ахил, индийците може би ще успеят да изтеглят достатъчна част от армията си от Бирма, за да спрат китайците. Може би и Русия ще се намеси. Японската флота може да заплаши китайските търговски кораби. Може дори самите китайци да разберат какво цели Ахил и да го изхвърлят! А Питър все ми повтаря едно и също. Не било моментът, било твърде рано, да съм му имал доверие и да чакам.

Не по-малко критичен бе към тайландските генерали, които провеждаха войната — или проваляха войната, както се изразяваше. Суриявонг трябваше да се съгласи с него — за да постигнат успех, трябваше да държат силите си разпръснати, но след като тайландската авиация постигна контрол над въздушното пространство на Бирма, генералите съсредоточиха всички войски на предна линия.

— Казах им, че е опасно, а те пак събраха армията на едно място — негодуваше Бийн.

Пхет Ной слушаше търпеливо; Суриявонг също се беше отказал да спори. Бийн беше прав. Много хора вършеха глупости и не от незнание. Разбира се, сигурно щяха да кажат: „Ама откъде да знаем, че Бийн е прав?“

За което Бийн вече имаше готов отговор: „Не бяхте сигурни, че греша! Затова трябваше да внимавате!“

Единственото, което постигна със словоизлиянията си, бе да пресипне за една седмица, а след като възвърна гласа си, вече говореше по-ниско. За дете с толкова дребен ръст дори на тази възраст пубертетът (ако това беше причината) определено настъпваше рано. А може би с толкова викане бе разтегнал гласните си струни.

При поредната мисия обаче Бийн мълчеше, отново бе спокоен, както винаги преди битка. Със Суриявонг последни се качиха в хеликоптерите си, за да се уверят, че всичките им войници са на борда. Отдадоха си чест един на друг, след което затвориха вратите и машините се издигнаха. Свиха витлата, включиха реактивните двигатели и полетяха ниско над Индийския океан. Когато достигнаха остров Чедуба, днешната изходна база, хеликоптерите се издигнаха високо и разгънаха витлата за вертикално кацане.

Тук щяха да оставят резервите си — хора и машини, които да чакат, готови да измъкнат от бойното поле всеки, който претърпи авария или се сблъска с непредвидени усложнения. Бийн и Суриявонг никога не пътуваха заедно — свалянето на един хеликоптер нямаше да обезглави мисията. Всеки от двамата носеше резервна екипировка, за да може сам да завърши мисията. Неведнъж излишното оборудване е спасявало животи и мисии — Пхет Ной се грижеше винаги да са екипирани, защото, както казваше: „Даваме екипировката на командири, които знаят как да я използват“.

Бийн и Суриявонг бяха твърде заети, за да разговарят при подготовката на временната база, но размениха няколко думи, докато гледаха как резервният отряд замаскира хеликоптерите.

— Знаеш ли какво ми се иска? — попита Бийн.

— Нещо друго, освен да станеш космонавт, когато пораснеш?

— Иска ми се да зарежем тази мисия и да отпрашим към Хайдарабад.

— И да ни пречукат, без дори да зърнем Петра, която вероятно е преместена някъде в Хималаите.

— Слушай гениалния ми план. Ще вземем за заложници стадо крави и ще заплашим да застрелваме по една на ден, ако не ни върнат Петра.

— Твърде е рисковано, кравите са твърде непокорни добичета. — Шегуваха се, но Суриявонг знаеше, че Бийн постоянно се измъчва от безсилието да помогне на Петра. — Ще дойде и този ден. Питър продължава да търси актуална информация за Хайдарабад.

— Да, вместо да разобличи плановете на Ахил.

Любимата тема за обсъждане. Бийн запази спокойствие само защото бяха на мисия.

— Готови сме — заяви Суриявонг.

— Ще се видим в планината.

Мисията беше опасна. Врагът не можеше да наблюдава всеки километър от пътя, но се беше научил да се мобилизира бързо, когато забележи тайландски хеликоптери. Налагаше се ударният отряд да завършва мисиите си за все по-кратко време. А днешната цел най-вероятно се охраняваше добре. Затова подразделението на Бийн — четири от петте роти — имаше за задача да сломи съпротивата, докато групата на Суриявонг взриви моста и няколко участъци от шосето.

Всичко вървеше по плана — всъщност по-добре от очакваното, защото врагът като че ли не знаеше къде са — когато един войник посочи напред:

— Жена на моста.

— Цивилна ли?

— Така изглежда.

Суриявонг остави хората си да довършат поставянето на експлозивите и се качи на моста. Там наистина стоеше млада индийка, с разперени настрани ръце.

— Някой каза ли й, че мостът всеки момент ще хвъркне във въздуха и не ни дреме кой стои на него.

— Господин командир, тя иска да се види с Бийн.

— Това ли име спомена?

Войникът кимна.

Суриявонг пак погледна жената. Беше много млада. Дрехите й бяха мръсни и дрипави. Дали не бяха военна униформа? Със сигурност местните жени не се обличаха така.

Тя го погледна и извика:

— Суриявонг!

Неколцина войници около него издишаха шумно от изненада и учудване. Откъде тази индийка знаеше името му? Суриявонг малко се

разтревожи. На войниците можеше да се разчита почти за всичко, но ако нещо религиозно им влезеше в главите, нещата щяха да станат твърде сложни.

— Аз съм Суриявонг.

— Ти беше в армия „Дракон“ и сега работиш с Бийн.

— Какво искаш?

— Искам да поговорим на четири очи тук, на моста.

— Господин командир, не отивайте — предупреди го един войник. — Никой не стреля, но забелязахме шестима индийски войници. Има опасност да ви убият.

Какво би направил Бийн?

Суриявонг излезе на моста, дръзко, без да бърза. Очакваше изстрела, запита се дали ще усети болката, преди да чуе гърмежа. Дали ушите му щяха да предадат сигнала по-бързо до мозъка от нервите в онази част на тялото, където попадне куршума? Или снайперистът щеше да го улучи в главата и всичко да свърши мигновено?

Никой не стреля. Когато Суриявонг се приближи до нея, тя го спря:

— Не се приближавай повече, защото могат да се разтревожат и да те застрелят.

— Ти ли командваш тези войници? — изненада се той.

— Не ме ли позна? Аз съм Вирломи. Бях преди теб във Военното училище.

Той знаеше името ѝ. Но никога не би познал лицето ѝ.

— Завършила си, преди да постъпя.

— Във Военното училище нямаше много момичета. Мислех си, че легендата за мен е останала.

— Чувал съм за теб.

— Тук също съм легенда. Хората ми не стрелят, защото си мислят, че знам какво правя. Мислех си, че и ти си ме познал, защото войниците ви от двете страни на реката не стрелят по индийците, въпреки че със сигурност са ги забелязали.

— Може би Бийн те е познал. Всъщност чух името ти наскоро. Ти си отговорила на писмото му, нали? Била си в Хайдарабад.

— Знам къде е Петра.

— Освен ако не са я преместили.

— Имаш ли по-добри източници? Опитах се да измисля начин да предам информацията на Бийн, без да ме хванат. Накрая осъзнах, че е невъзможно да стане по компютърен път. Трябваше да донеса посланието в главата си.

— Ела с нас.

— Не е толкова просто. Ако решат, че искате да ме плените, няма да се измъкнете оттук. Имат противовъздушни ракети.

— Олеле. Засада. Очаквали са ни.

— Не. Знаеха, че аз съм тук. Не съм им казала нищо, но на всички беше известно, че Криещата се жена е при моста, затова са решили, че боговете закрилят това място.

— И боговете са им заповядали да се подготвят за въздушна атака?

— Не, охраняват *мен*. Боговете пазят моста, хората — мен. Затова ето каква е сделката. Ще приберете експлозивите. Прекратете мисията. Те ще видят, че имам власт да накарам врага да си тръгне, без да разруши нищо. След това ще извиквам един от отлитащите хеликоптери да ме вземе. Така ще знаят, че тръгвам по собствена воля. Само това е начинът да се измъкнете оттук. Не се сещам друг.

— Не обичам да се отказвам от мисии — измърмори Суриявонг, но преди тя да възрази, се засмя и добави: — Но не се тревожи. Планът ти е добър. Ако Бийн беше на мое място, веднага би се съгласил.

Върна се при хората си и ги успокои:

— Не, не е богиня или светица. Това е Вирломи от Военното училище и носи сведения, които са много по-ценни от моста. Прекратяваме мисията.

Войникът го погледна недоумяващо. Личеше си, че търси някаква магическа причина в заповедите.

— Редник. Аз не съм омагьосан. Тази жена е запаметила плана на командната база в Хайдарабад.

— Защо Индия ще ни го дава?

— Защото негодникът, който започна тази война, държи една затворничка, която е жизненоважна за стратегията им.

Този път войникът се окопоти. Очевидно нямаше магия. Извади сатстанцията от колана си и натисна копчето за прекратяване на мисията.

Сапърорите веднага започнаха да прибират експлозивите. Ако се наложеше да бягат, без да ги вземат, щеше да се подаде друг сигнал, за незабавна евакуация. Суриявонг не искаше нищо от оборудването им да попадне в индийски ръце. Пък и беше по-добре да се изтеглят не принудено.

— Редник, трябва да *изглеждам* като хипнотизиран от жената. Това не е така, но трябва да се престоря, та индийците да си помислят, че съм в нейна власт. Разбра ли?

— Тъй вярно.

— Затова, когато пак отида при нея, ще кажеш на Бийн да изтегли всички хеликоптери освен моя, за да видят индийците, че си тръгваме. След това му кажи „Петра“. Ясно ли е? Не му казвай *нищо* друго, колкото и да любопитства. Може да ни наблюдават, ако не тук, от Хайдарабад.

Или от Пекин, но Суриявонг не искаше да усложнява обясненията.

— Слушам.

Суриявонг обърна гръб на войника, върна се при Вирломи и коленичи пред нея.

Зад гърба си чу, че войникът предава точно думите му.

След малко хеликоптерите започнаха да излитат от двата бряга на дефилето. Войниците на Бийн се изтегляха.

Суриявонг се изправи и се върна при хората си. Ротата му бе дошла с два хеликоптера.

— Всички се качете в машината с експлозивите — нареди той. — В другия хеликоптер да останат само пилотите.

Войниците се подчиниха незабавно и след три минути Суриявонг беше сам в началото на моста. Обърна се и пак се поклони на Вирломи, след което бавно се отдалечи към хеликоптера си и се качи.

— Издигнете се бавно — нареди на пилота. — След това прелетете бавно покрай жената на моста, но обърнете вратата към нея. Не насочвайте оръжия, не правете нищо, което би могло да се разтълкува като заплаха.

Суриявонг наблюдаваше през прозореца. Вирломи не правеше никакъв знак.

— Издигнете се по-високо — заповяда, — сякаш си тръгваме.

Пилотът се подчини.

Накрая Вирломи заръкомаха, даде знак да се приближат, бавно, сякаш с всяко движение привличаше хеликоптера към себе си.

— Намали скоростта и започни да се спускаш към нея. Няма място за грешки. Не искам течението да я засмуче в перките.

Пилотът се изсмя мрачно и ловко приближи голямата машина към моста, достатъчно далеч, за да няма опасност за Вирломи, но достатъчно близо, за да може с няколко крачки да се качи.

Суриявонг изтича до вратата и я отвори.

Вирломи не се приближи с обикновени крачки, а сякаш танцуваше. На всяка стъпка извършваше ритуални кръгови движения.

На Суриявонг изведнъж му хрумна нещо, слезе и падна ничком пред нея. Когато тя се приближи, той ѝ каза:

— Мини по мен! — достатъчно високо, за да го чуе в бръмченето на машината.

Тя стъпи с босите си крака на раменете му и мина по гърба му. Едва ли можеше да има по-ясен знак за индийските войници, че Вирломи не само е спасила моста им, ами и има пълна власт над хеликоптера.

Тя се качи.

Суриявонг се изправи, бавно се обърна и влезе спокойно, сякаш се разхождаше.

Щом се озова вътре, затръшна вратата и изкрещя:

— Излитай бързо! Включи реактивните двигатели!

Хеликоптерът се издигна с главозамайваща скорост.

— Закопчай си колана! — нареди Суриявонг на Вирломи.

След това, като видя, че не е запозната с разположението в такъв вид летателен апарат, я бутна да седне и тикна двата края на колана в ръцете ѝ. Тя разбра и се закопча, а той седна на друга седалка. Суриявонг закопча колана си точно когато реактивните двигатели се задействаха. Машината се изстреля като ракета над пролома, далеч от обсега на противовъздушната отбрана.

— Ти си най-добрият подарък за тази мисия — рече ѝ Суриявонг.

— Много се забавихте. Очаквах мостът да е сред първите ви цели.

— Досетихме се какво ще реши противника, затова се бавехме.

— Глупости. Трябваше да разсъждавам обратно на всяка логика, за да се досетя как би постъпил един зубрач от Военното училище.

* * *

Още щом я видя на моста, Бийн се досети, че това трябва да е Вирломи, индийката, която отговори на темата му за Бризеида. Само се надяваше Суриявонг да разбере какво става, преди да реши да застреля някого. И Сърдитко не го разочарова.

Когато се върнаха на временната база, Бийн само леко поздрави Вирломи, преди да започне да раздава заповеди:

— Искам цялата площадка да се демонтира. Всички се изтегляме.

Докато ротните командири следяха работата, Бийн нареди един от свързочните отряди да го свърже с мрежата.

— Това е сателитна връзка — отбеляза един войник. — Веднага ще ни засекат.

— Преди някой да реагира, ще сме се махнали.

Едва тогава започна да обяснява на Суриявонг и Вирломи:

— Носим пълна екипировка, нали?

— Да, но нямаме пълни запаси от гориво.

— Ще се погрижа за това. Тръгваме за Хайдарабад.

— Но аз още не съм начертала плановете.

— Ще имаш възможност по време на полета. Този път ще пътуваме заедно, Суриявонг. Няма друг начин — и двамата трябва да знаем плана.

— Чакахме толкова дълго, защо да бързаме сега? — попита Суриявонг.

— По две причини. Колко време мислиш, че ще му трябва да Ахил, преди да научи, че ударният ни отряд е взел една индийка, която ни е чакала на моста? Второ — смятам да принудя Питър Уигин да действа. Настъпваме по всички фронтове и ще се движим по гребена на вълната.

— Каква е целта? — поинтересува се Вирломи. — Да спасим Петра? Да убием Ахил?

— Да евакуираме всички възпитаници на Военното училище, които се съгласят да дойдат с нас.

— Никога няма да изоставят Индия. Дори може аз да реша да остана.

— Голяма грешка. Давам на Индия по-малко от седмица, преди китайските войски да завземат Делхи, Хайдарабад и всеки град, който поискат.

— Китайците ли? Но нали сме сключили...

— Договор за ненападение ли? Уреден от Ахил?

— Той през цялото време е работил за Китай — обясни Суриявонг. — Индийската армия е уязвима, изтощена, страда от недостиг на провизии и бойният дух е спаднал.

— Но... ако Китай е на страната на Тайланд, вие не сте ли доволни?

Суриявонг се изсмя рязко:

— Китай е на страната на Китай. Опитяхме се да предупредим *нашите* управници, но те си мислят, че имаме договор с Пекин.

Вирломи веднага разбра. Благодарение на обучението във Военното училище можеше да следи хода им на мисли.

— Ето значи защо Ахил не използва плана на Петра.

Бийн и Суриявонг се засмяха и леко се поклониха един на друг.

— Знаели сте за плана на Петра?

— Досетихме се, че има по-добър план от този, който Индия използва.

— Имате ли план да спрете Китай? — поинтересува се тя.

— Няма такъв шанс — отвърна Бийн. — Китай можеше да бъде спрял преди месец, но никой не искаше да ни чуе. — Замисли се за Петра и едва овладя гнева си. — Ахил все още може да бъде спрял или поне отслабен. Целта ни обаче е да не позволим индийските възпитаници на Военното училище да попаднат в китайски ръце. Тайландските ни приятели вече са организирали пътица за бягство. Затова, когато отидем в Хайдарабад, не е достатъчно да измъкнем Петра, а трябва да предложим на всеки, който поиска, да тръгне с нас. Ще те послушат ли, ако им кажеш?

— Ще видим.

— Връзката е готова — докладва войникът. — Още не съм се включил в мрежата, защото тогава времето ни започва да тече.

— Давай. Имам да кажа някои неща на Питър Уигин.

„Идвам, Петра. Ще те измъкна.

Колкото до Ахил, ако случайно го срещна, този път няма да има милост. Не мога да разчитам друг да го обезвреди. Ще го убия, без да се замисля. И ще заповядам на всеки един от хората си да го направи, ако има възможност.“

САТЯГРАХА

шифър *****

парола *****

До: Locke.erasmus@polnet.gov

От: Voromakot@chakri.thai.gov/scom

Тема: Действай сега или аз ще действам

Акцията започва и искам да направиш две неща, веднага.

Първо, трябва ми разрешение от правителството на Шри Ланка да кацна в базата в Килиночи, за да презаредя. След по-малко от час. Това е невоенна спасителна акция за евакуиране на възпитаници на Военното училище, които се намират под непосредствена заплаха от попадане в плен, изтезания, заробване или най-малкото попадане в затвора.

Второ, за да оправдая тези и всички други свои действия (смятам да убедя възпитаниците на Военното училище да дойдат с мен и да създам объркване в Хайдарабад), искам да публикуваш статията веднага. Повтарям, ВЕДНАГА. Иначе аз ще публикувам статията, която изпращам като прикрепен файл с писмото, уличаваща те като съучастник на Китай, изтъквайки нежеланието ти да огласиш онова, което знаеш. Дори да нямам достъп до електронни страници по целия свят като Лок, аз също разполагам с малък списък от кореспонденти и на статията ми ще бъде обърнато внимание. Твоята обаче ще постигне далеч по-бързи резултати, затова предпочитам ти да я публикуваш.

Съжалявам за заплахата, но не мога повече да се мотая. Отивам да спася Петра.

шифър *****
парола *****
До: Voromakot@chakri.thai.gov.acom
От: Locke.erasmus@polnet.gov
Тема: Готово

Потвърдено: Шри Ланка даде разрешение за кацане и презареждане в Килиночи на хеликоптери с хуманитарна мисия. Тайландски отличителни знаци?

Потвърдено: Статията ми е публикувана и се разпространява из целия свят. Това включва и спешно предупреждение до военното командване в Хайдарабад и Банкок.

Заплахата ти е подтикната от приятелски чувства, но не беше необходима. Това бе моментът, който чаках. Явно не си даваше сметка, че щом публикувам статията си, Ахил ще е принуден да бяга и вероятно ще вземе Петра със себе си. Как щеше да я намериш, ако бях публикувал статията преди месец?

шифър *****
парола *****
До: Locke.erasmus@polnet.gov
От: Voromakot@chakri.thai.gov/scom
Тема: Готово

Потвърждение: Тайландски отличителни знаци. Колкото до оправданията ти: Глупости. Ако това бе причината за забавянето ти, щеше да ми го кажеш преди месец. Знам истинската причина, дори да не ти е известна, и от това ми се драйфа.

В продължение на две седмици след изчезването на Вирломи Ахил нито веднъж не се появи в залата за стратегическо планиране — никой не страдаше от това, особено след обявяването на награда за Вирломи. Никой не смееше да го каже открито, но всички се радваха, че е избягала. Даваха си сметка обаче, че мерките за сигурност около тях са се затегнали — за тяхна „безопасност“. Това обаче не променяше много живота им. Не че някой имаше желание да се мотае из центъра на Хайдарабад или да общува с два-три пъти по-възрастни офицери.

Петра бе скептична относно предложената награда. Познаваше Ахил достатъчно добре, за да знае, че е напълно способен да обяви награда за главата на някого, когото вече е убил. Какво по-добро прикритие? Все пак, ако случаят беше такъв, това означаваше, че той няма пълни правомощия за действие от Тикал Чапекар — ако се налагаше да върши нещо тайно от индийското правителство, значи властта му не беше пълна.

Когато се появи, по лицето му нямаше следи от синини. Може би от ритника ѝ не бяха останали белези или пълното им заличаване изискваше две седмици. Нейните синини още не бяха изчезнали съвсем, но никой не можеше да ги види под дрехите. Дали Ахил имаше проблеми с тестисите? Дали се е наложило да се консултира с уролог? Тя се постара да не издава самодоволството си.

Ахил разтърби колко успешно вървяла войната и колко добре се справяли в отдела за планиране. Снабдяването на армията било добро въпреки кокошкарските набези на тайландците. Всичко вървяло по график — актуализиран график, разбира се.

Пълни глупости. Опитваше се да лъже онези, които са създали плана. Много добре знаеха, че войската тъпче на едно място. Че още се сражават с бирманците в равнината Иравади, защото набезите на тайландците не им позволяват да организират офанзива, за да изтласкат бирманците в планините и да продължат към Тайланд. Какъв ти график? Вече нямаше график.

Намекът на Ахил беше ясен: това е официалната версия. Нищо казано в тази зала не бива да излиза навън, никакъв намек, че нещата

не вървят по плана.

Иначе всички в отдела за планиране надушваха поражение. Снабдяването на толкова голяма армия бе изразходило много от индийските ресурси. Загубата на половината от провизиите при вражески нападения изяждаше запасите на страната по-бързо, отколкото можеха да ги възстановят.

При тези темпове на производство и консумация войската щеше да остане без боеприпаси до седем седмици. Това обаче нямаше значение — защото ако не стане чудо, след четири щяха да свършат горивото.

Всички знаеха, че ако бяха действали по плана на Петра, Индия щеше да е в състояние да продължава тази офанзива и щяха вече да са сломили бирманската съпротива. Войната щеше да се е прехвърлила на тайландска земя и индийската войска нямаше да напредва с мравешки стъпки, притисната от времето.

В залата за планиране не разговаряха, но в стола обсъждаха проблемите, макар и внимателно и заобиколно. Късно ли беше да променят стратегията? Не, но това би означавало изтегляне на основните индийски сили, което нямаше как да остане скрито от народа и медиите. И би довело до политическа катастрофа. Но все пак изчерпването на мунициите и горивото щеше да е по-фатално.

— Във всеки случай трябва да съставим план за изтегляне — каза Саяги. — Ако не се случи чудо — някой полеви офицер да прояви неочаквана находчивост, в Бирма или Тайланд да настъпи политическа криза — ще имаме нужда от план за евакуация на хората си.

— Съмнявам се, че ще ни позволят да губим време за това — отбеляза друг.

Петра рядко говореше по време на хранене, макар че вече редовно сядаше с останалите. Сега обаче се обади:

— Направете го в главите си.

Те замълчаха за момент. Саяги кимна:

— Добра идея. Така няма да искаме разрешение.

От този ден една част от времето за храната бе посветена на обмен на тайни доклади между членовете на екипа за напредъка в изработването на плана за изтегляне.

След няколко дни Петра пак се обади на масата, но този път не във връзка със стратегическото планиране, поне не пряка. Някой се

пошегува, че сега имали най-голяма нужда от Бозе. Петра знаеше историята за Субхас Чандра Бозе, нетаджи на поддържаната от японците антибританска Индийска национална армия през Втората световна война. След като загинал при самолетна катастрофа на път за Япония след войната, сред индийците се появила легенда, че не е мъртъв, че се крие някъде и планира завръщането си, за да поведе народа към свободата. През следващите векове завръщането на Бозе се споменаваше като шега, но и сериозно — означаваше, че както навремето британската власт, сегашното правителство не служи на интересите на народа.

След споменаването на Бозе разговорът премина в обсъждане на Ганди. Някой спомена за „мирната съпротива“ — без да намеква, разбира се, че някой в отдел „Планиране“ смята да предприеме тази тактика. Друг каза:

— Не, това е *пасивна* съпротива.

В този момент се намеси Петра:

— Индийци сте. Знаете думата. Сатяграха. И това не означава нито мирна, нито пасивна съпротива.

— Не всички говорим хинди — отбеляза един тамил.

— Да, но всички би трябвало да знаете за Ганди.

Саяги се съгласи:

— Сатяграха е нещо друго. Готовност да изтърпиш големи страдания, за да направиш онова, което е най-правилно.

— Каква е разликата?

— Понякога мирното бездействие не е най-добрата тактика — обясни Петра. — Важно е човек да не се крие от последствията. Да понасяш, каквото ти е писано.

— Звучи ми като гол кураж — отбеляза тамилът.

— Трябва да имаш кураж да постъпиш, както е правилно — заяви Саяги. — Да имаш кураж дори ако не можеш да успееш.

— Какво ще кажете за цитата: „благоразумието е най-добрият израз на кураж“?

— Това са думи на един страхливец в пиесите на Шекспир — обади се друг.

— Не виждам противоречие — отбеляза Саяги. — Става дума за съвсем различни случаи. Щом има шанс за победа по-късно, ако се оттеглиш сега, по-добре да запазиш силите си. Но в личен план, като

индивид, щом знаеш, че ако сториш онова, което смяташ за правилно, може да доведе до ужасна загуба, страдание или дори смърт, сатяграха ти вдъхва кураж да постъпиш според убежденията си от страх да не би страхът да попречи на правилното ти решение.

— Ох, парадокс в парадокса.

Петра обаче обърна разговора от повърхностно философстване към нещо съвсем друго:

— Аз се опитвам да постигна сатяграха.

От тишината, която последва, разбра, че поне някои са я разбрали. Тя бе още жива, защото не беше постигнала сатяграха, защото не винаги е постъпвала правилно, а е правила само онова, което ѝ помагаше да оцелее. Смяташе да промени нещата. Бе решена да стори най-правилното, независимо дали ще оцелее. И по някаква причина — от уважение към нея, от стъписване пред решителността ѝ или защото проблемът ги накара да се замислят сериозно — останалите запазиха мълчание до края на вечерята, след което разговаряха само за ежедневни проблеми.

Войната продължаваше от месеци, всеки ден Ахил ги убеждаваше колко добре върви всичко, а те тайно продължаваха да се борят с нарастващите проблеми около изтеглянето на войската. Все пак имаше няколко малки победи и на две места индийската армия навлезе на тайландска територия — но това само налагаше удължаване на пътищата за доставка, а войската отново беше в планински район, където голямата численост не носеше превъзходство, а само водеше до разход на провизии. Горивото и боеприпасите продължаваха да намаляват. След няколко дни щеше да се наложи да избират дали да зареждат танковете, или камионите с доставки. Скоро войската щеше да гладува и само пехотата да има възможност да маневрира.

Един ден, след като Ахил си тръгна, Саяги се изправи и заяви:

— Време е да напишем плана си и да го изпратим. Трябва да обявим, че сме победили, и да се изтеглим.

Никой не възрази. Въпреки че по телевизията и мрежата продължаваше да се тръби за големи индийски победи и напредване на тайландска територия, заповедта за отстъпление трябваше да бъде дадена, докато още имаше време и гориво за изпълнението ѝ.

Затова цяла сутрин писаха отделните части от плана. Саяги като техен неофициален командир ги сглоби. Междувременно Петра се

ровеше в мрежата, работеше по една задача, възложена ѝ от Ахил, и не участваше в онова, което правеха другите. Не се нуждаеха от помощта ѝ, а Ахил следеше най-внимателно нейния компютър. Докато тя се подчиняваше, той нямаше да забележи, че другите вършат нещо забранено.

Когато почти свършиха, тя заговори, макар да знаеше, че Ахил бързо ще бъде известен какво е казала — дори може би лично я подслушваше.

— Преди да го изпратите като електронно писмо, публикувайте го.

Отначало си помислиха, че има предвид вътрешната мрежа, където всички можеха да го прочетат. Видяха обаче, че тя сочи парче груба, тъмна тоалетна хартия, на което бе написала интернет адрес.

Адреса на форума на Питър Уигин, „Лок“.

Погледнаха я, сякаш е полудяла. Да публикува военен план в мрежата?

Саяги обаче кимна:

— Те цензурират всичките ни електронни писма. Това е единственият начин Чапекар да получи плана ни.

— Издаване на военна тайна — измърмори един.

Не беше нужно да довършва. Всички знаеха наказанието.

— Сатяграха — рече Саяги; взе листчето с адреса и седна зад компютъра си. — Аз ще го направя, никой друг няма да участва. Ще кажете, че сте се опитали да ме спрете. Няма смисъл повече от един човек да поеме последствията.

След няколко секунди информацията потече към форума на Питър Уигин.

Едва след това изпратиха електронно писмо до върховното командване — то щеше да мине през компютъра на Ахил.

— Саяги — каза някой, — видя ли какво друго е публикувано там? На страницата.

Петра също влезе в страницата на Лок и видя, че водещата статия във форума е озаглавена „Китайското предателство и поражението на Индия“. Подзаглавието гласеше: „Китай ли е поредната жертва на този извратен психопат?“

Докато четяха статията, описваща как Китай е дал гаранции едновременно на Тайланд и Индия, а се кани да нападне и двете

войски, когато са най-уязвими, а във втория случай — и изтощени, започнаха да получават същия текст като спешно послание в електронните си пощи. Това означаваше, че става с разрешение от командването — Чапекар бе разбрал какво иска да каже Лок.

Така електронното писмо с плановете им за незабавно изтегляне на индийските войски от Бирма щеше да достигне до министър-председателя в най-подходящия момент.

— Уха — възкликна Саяги. — Ще ни вземат за гении.

— Ние сме гении — измърмори някой и всички се засмяха.

— Мислите ли, че белгийчето пак ще дойде да ни обяснява колко добре върви войната? — попита тамилът.

Сякаш в отговор отвън се чува изстрели.

Петра се обнадежди: може би Ахил се е опитал да избяга и са го застреляли.

Бързо обаче ѝ хрумна една по-реалистична мисъл: Ахил е предвидил тази възможност и сега използваше личните си телохранители, за да се измъкне.

Накрая я обхвана отчаяние: „Когато дойде за мен, ще ме убие ли, или пак ще ме завлече със себе си?“

Още изстрели.

— Да се разпръснем — предложи Саяги.

Тръгна към вратата, която внезапно се отвори. Ахил влезе, следван от шестима сикхи с автомати.

— Сядай, Саяги — нареди белгийчето. — Боя се, че вече сте заложници. Някой направи своеволни намеци за мен по мрежата и когато отказах да се предам на властите, докато трае разследването, избухна кратка престрелка. За щастие имам добри приятели и докато чакаме да ми осигурят транспорт до неутрална територия, вие сте гаранцията за безопасността ми.

Веднага двама от възпитаниците на Военното училище, които бяха сикхи, се изправиха и попитаха войниците на Ахил:

— Нима сте готови да ни убиете?

— Щом помагате на врага.

— Той е врагът! — заяви един от сикхите от Военното училище и посочи Ахил.

— Мислите ли, че китайците ще се отнасят по-добре към народа ни от правителството в Делхи? — попита другият.

— Спомнете си какво направиха китайците в Тибет и Тайван! Това чака и нас, заради него!

Сикхските войници явно се колебаеха.

Ахил извади пистолет от кобур зад гърба си и ги застреля един подир друг. Последните двама се опитаха да го нападнат, но всеки куршум попадна в целта.

Залата още къртеше от гърмежите, когато Саяги попита:

— Защо просто не те застреляха?

— Накарах ги да изпразнят автоматите си, преди да влезем — обясни Ахил. — Казах им, че е в името на безопасността. Но не си мислете, че можете да ме надвиете, защото съм сам с полупразен пълнител. Тази зала е заредена с експлозив, който ще избухне, ако сърцето ми спре. Детонаторът се задейства от устройство, имплантирано под кожата на гърдите ми.

Мобилният му телефон извънтя и без да отмества пистолета, Ахил вдигна:

— Не, един от войниците го прихвана нещо и се наложи да застрелям неколцина от хората си, за да не пострада някое от децата. Положението не се е променило. Следя цялата база. Не се месете и малките няма да пострадат.

На Петра ѝ идваше да се изсмее. Повечето възпитаници на Военното училище бяха по-големи от Ахил.

Белгийчето изключи телефона и го прибра в джоба си.

— Казах им, че съм ви взел за заложници, преди да го направя — обясни.

— Хванаха те по бели гащи, а? — попита Саяги. — Няма откъде да си знаел, че ще имаш нужда от заложници и че всички сме тук. Няма никакви експлозиви в залата.

Ахил се обърна и спокойно го застреля в главата. Саяги падна. Неколцина други изкрещяха от уплаха. Ахил спокойно смени пълнителя.

Никой не се опита да го нападне, докато презареждаше.

„Дори аз — помисли си Петра. — Хладнокръвното убийство е най-добрият начин да сломиш волята на противника.“

— Сатяграха — изрече тя.

— Какво означава това? — попита Ахил. — На какъв език е?

— На хинди. Означава „да изтърпиш каквото се налага“.

— Забранявам да се говори на хинди. И на който и да е друг език освен английски. Освен това, ако говорите, ще се обръщате към мен. И избягвайте глупави и дръзки забележки като думите, с които Саяги си изпроси смъртта. Ако всичко мине добре, хората ми ще са тук след няколко часа. С Петра ще заминем и ще ви оставим на новото ви правителство. Китайското.

Всички погледнаха Петра. Тя се усмихна на Ахил:

— Значи палатката ти още е отворена за мен, така ли?

Той също се усмихна. Топло. С любов. Като целувка.

Петра обаче знаеше, че я взема само за да се наслади на фалшивите ѝ надежди, преди да я блъсне от хеликоптера, да я удуши на пистата или ако изгуби търпение, да я застреля още преди да е излязла от стаята. Вече нямаше нужда от нея. Триумфът му беше близко — Китай щеше да го приеме като герой, архитектът на китайската победа над Индия. Сигурно вече се подготвяше да вземе цялата власт в Китай, след което щеше да тръгне да завладее другата половина от света.

Засега обаче тя бе жива, както и останалите ѝ другари освен Саяги. Причината Саяги да умре обаче не бяха думите му към Ахил. Той го уби заради изпращането на плановете за отстъпление във форума на Лок. Понеже в тях се предвиждаше изтегляне под непредвидим вражески огън, те все още бяха използвани въпреки китайското нашествие в Бирма, въпреки бомбардировките на китайците над оттеглящите се войски. Индийците щяха да окажат съпротива. Китайците доста трябваше да се потрудят, за да победят.

В крайна сметка обаче победата им беше сигурна. Индийската съпротива щеше да продължи не повече от няколко дни, колкото и храбро да се отбраняваха. В един момент камионите нямаше да имат гориво и боеприпасите щяха да свършат. Войната бе изгубена. Индийският елит имаше съвсем малко време да избяга, преди китайците да нахлуят и да използват любимия си метод за обезглавяване на интелигенцията в окупираната страна.

В разгара на тези събития възпитаниците на Военното училище, които са предпазили Индия от тази опасна ситуацията и чийто план бе единствената временна пречка пред китайците, стояха в тази зала със седем тела, един пистолет и едно момче, което бе предало всички.

След повече от три часа от далечината отново се чуха изстрели. Гърмежи на противовъздушни оръдия.

Ахил веднага се обади по телефона:

— Не стреляйте по хеликоптерите или започвам да избивам тия вундеркиндчета.

Затвори, преди от другата страна да успеят да му отговорят.

Стрелбата секна.

Чу се бръмчене от витла, хеликоптерите кацнаха на покрива.

„Какво глупаво място за приземяване — помисли си Петра. — Това, че покривът е маркиран като хеликоптерна площадка, не означава, че трябва да кацнат там. Така индийските войници, които са обкръжили сградата, ще имат лесна мишена и ще видят всичко, което става. Ще видят кога Ахил излиза на покрива. Ще знаят кой хеликоптер да свалят най-напред, защото той ще е вътре. Ако това е най-добрият план, който могат да измислят, на Ахил ще му е трудно да завладее света с помощта на Китай.“

Дойдоха още хеликоптери. След като покривът беше зает, няколко кацнаха и на земята.

Вратата се отвори, влязоха десетина китайски войници. Последва ги офицер, който отдаде чест на Ахил и каза:

— Дойдохме веднага, господин главнокомандващ.

— Браво. Качете всички на покрива.

— Нали каза, че ще ни пуснеш! — възкликна едно момче.

— По един или друг начин в крайна сметка пак ще попаднете под китайска власт. Наредете се до стената.

Долетяха още хеликоптери. Прокънтя експлозия.

— Глупаци — измърмори тамилът. — Ще ни избият.

— Колко жалко — отбеляза Ахил и насочи пистолета си към главата му.

Китайският офицер заговори по радиостанцията.

— Чакайте! — възкликна. — Не са индийци. Имат тайландски отличителни знаци.

„Бийн! — помисли си Петра. — Най-после дойде.“ А може би сега щяха да я убият. Защото ако операцията не се ръководеше от Бийн, тайландците нямаше да се поколебаят да избият всеки в базата.

Втора експлозия, после още една.

— Всички хеликоптери на покрива са унищожени — съобщи китайският офицер. — Сградата гори, трябва да се махаме.

— Чия, между другото, беше кретенската идея да кацнете на покрива? — попита Ахил.

— Това беше най-близкото място, от което можехме да ви евакуираме! — гневно отговори китаецът. — Нямаме достатъчно място да вземем всички.

— Вземаме всички — настоя Ахил, — дори да оставим част от войниците.

— И без това след няколко дни ще ги пипнем. Никога не оставям войниците си!

„Добър командир — помисли си Петра, — само тактиката му малко куца.“

— Няма да ни пуснат да излетим, ако не вземем вундеркиндчетата им.

— Тайландците така или иначе няма да ни позволят да излетим!

— Разбира се, че ще ни позволят — настоя Ахил. — Дошли са да ме убият и да спасят *нея*.

Посочи Петра.

Значи Ахил знаеше, че спасителят е Бийн.

Петра се постара да не издава мислите си.

Ако Ахил решише да тръгне без заложниците, можеше да избие всички. Да лиши врага от ресурси. И нещо по-важно — да сломи духа му.

— Ахиле — рече тя и се приближи към него, — да оставим другите и да се махаме. Ще излетим от двора. Те няма да знаят кой е в хеликоптера. Стига да действаме *веднага*.

Той се завъртя и насочи пистолета към гърдите ѝ. Петра не се стъписа, мина покрай него и продължи към вратата. Отвори я.

— Хайде, Ахиле. Днес не ти е писано да умреш в пожар, но ако още се бавиш, и това може да стане.

— Права е — каза китаецът.

Ахил се ухили, погледна Петра, сетне офицера. „Засрамахме те пред останалите — помисли си тя. — Позволихме си да ти казваме какво да правиш. Сега трябва да убиеш и двамата. Този офицер не знае, че вече е мъртъв, но аз знам. И без това беше решил да ни убиеш. Затова, хайде да се махаме оттук, преди да пострада някой друг.“

— От всички в тази стая само ти си важен — добави тя. —
Тръгвай, хлапе.

Ахил се обърна и насочи пистолета към едно от децата, после към друго. Те се отдръпнаха и присвиха очи, но той не стреля. Отпусна оръжието, тръгна към вратата и хвана Петра под ръка, когато я настигна.

— Хайде, Пет. Бъдещето ни зове.

„Бийн идва — помисли си тя — и Ахил няма да се отдели и на метър от мен. Знае, че Бийн е тук заради мен, затова ще се погрижи да съм единствената, която няма да успее да спаси. Може би днес всички ще се избием взаимно.“

Спомни си полета с Ахил към Индия. Как стояха при отворената врата. Може би днес щеше да има друга възможност — да загине, повличайки Ахил със себе си. Почуди се дали Бийн ще разбере, че смъртта на Ахил е по-важна от нейното оцеляване. По-важното бе дали ще разбере, че *тя* си е дала сметка за това. Това беше най-правилната постъпка сега. Вече бе опознала Ахил и бе готова да плати цената, дори й се струваше малка.

СПАСЕНА

До: Wahabi.inshallah@Pakistan.gov

От: Chapekar@India.gov

Тема: В името на индийския народ

Скъпи приятелю Гафар,

Уважавам ви, защото когато дойдох с предложение за мир между нашите две семейства в индийския род, приехте и удържахте на думата си във всяко отношение.

Уважавам ви, защото през целия си живот сте поставяли добруването на нашия народ над личната си амбиция.

Уважавам ви, защото на вас възлагам надеждите за бъдещето на нашия народ.

Ще публикувам това писмо веднага щом ви го изпратя, макар че не знам какъв ще бъде отговорът ви, но народът ни трябва да знае за какво ви моля и какво съм готов да ви дам, докато все още мога да говоря от негово име.

След като китайците нарушиха обещанията си и нападнаха отслабената ни войска след предателството на Ахил, когото приехме като скъп гост и приятел, ясно съзнавам, че само чудо може да спаси Индия от нашествениците от север. Скоро жестокият завоевател ще окупира земите от Пенджаб до Бенгал. От всички индийски народи само тези в Пакистан, предвождани от вас, ще бъдат свободни.

Затова сега ви моля да поемете в ръце надеждите на индийския народ. Борбата ни през следващите няколко дни ще ви даде време, надявам се, да върнете войските си на нашата граница и да се подготвите за сблъсък с китайския враг.

Давам ви разрешение да пресечете тази граница където намерите за добре, за да заемете по-силни отбранителни позиции. Заповядвам на всички индийски войници, разположени около пакистанската граница, да не оказват съпротива на пакистанските войски, които ще влязат в страната ни, а да им сътрудничат, като им осигурят подробни карти на отбранителните ни позиции, както и всички пароли и шифри. Цялото ни оборудване в пограничните райони също ще бъде предадено на пакистанците.

Моля ви всички индийски граждани, които попаднат под пакистанско управление, да бъдат третирани така, както бихте искали ние да третираме вашите поданици, ако бяхте изпаднали в подобна ситуация. Нека забравим старите вражди и не си нанасяме нови обиди, да се държим като братя и сестри, които са служили на различни лица на един и същи бог и сега трябва да застанат рамо до рамо, за да защитят Индия от нашественика, чийто единствен бог е властта и единствената му вяра е в жестокостта.

Много членове на индийското правителство, военни и интелектуалци ще избягат в Пакистан. Моля ви да отворите границите си за тях, защото ако останат в Индия, ги очаква само пленничество или смърт. Обикновените индийци нямат причина да се опасяват от преследване от страна на китайците, затова ги моля да не бягат в Пакистан, а да останат в страната, където, с божията воля, скоро отново ще бъдат свободни.

Аз също ще остана в Индия, за да поема бремето, което нашественикът ще наложи на народа ни. Предпочитам да бъда Мандела, не Де Гол. Няма да има правителство в изгнание. Сега Пакистанското правителство е официалната индийска власт. Заявявам това с пълната подкрепа на конгреса.

Нека Господ благослови всички достойни люде и да ги пази.

Ваш брат и приятел,
Тикал Чапекар

* * *

Докато летеше над сухите южни райони на Индия, Бийн имаше чувството, че сънува странен сън, където пейзажът никога не се променя. Не, по-скоро беше като в компютърна игра с монотонен алгоритъм, който генерира все един и същ сценарий, но с леки вариации.

Като човешкия организъм. Между отделните индивиди ДНК се различава съвсем малко, но при все това тези различия определят дали човек ще бъде светец или изверг, глупак или гений, строител или разрушител, самоотвержен или егоист. В тази страна, Индия, живееха повече хора, отколкото преди три-четири века е било населението на целия свят. Повече, отколкото са се родили от времето на Христос до наши дни. Цялата история, описана в Библията, „Илиада“, трудовете на Херодот и Гилгамеш и всичко, разгадано от археолози и антрополози, всички тези човешки взаимоотношения, всички успехи биха могли да бъдат постигнати от тези хора, над които прелитаха сега, от хора, за чиято съдба никой никога нямаше да научи.

В близките дни Китай щеше да подчини достатъчно хора, за да си осигури власт над поне пет хилядолетия от човешката история. Щеше да ги обработва като трева, да ги коси, докато станат всичките еднакви, и всеки, който надигне глава над общата маса, щеше да бъде изхвърлен като тор.

„А какво правя аз? — запита се Бийн. — Летя с машина, при вида на която старият пророк Езекия би получил удар, преди да успее да напише, че е видял акула в небето. Сестра Карлота обичаше да се шегува, че Военното училище е летящото колело, което Езекия видял в съня си. И така, летя в небето като видение на древен пророк и какво правя? Точно така, от милиардите хора, които бих могъл да спася, избрах онази, която случайно познавам най-добре и харесвам най-много, за нея рискувам живота на двеста предани войници. И ако се измъкнем живи, какво ще правя тогава? Ще прекарам малкото години, които ми остават, за да помагам на Питър Уигин да победи Ахил, да направи онова, което този психопат е толкова близо да постигне — да обедини цялото човечество под властта на един откачен, амбициозен мръсник.

Сестра Карлота обичаше един друг библейски цитат: Суета, суета и пак суета. Нищо ново под слънцето. Един разпръсква камъчета, друг ги събира.

Е, докато Господ не каже на някого за какво са тези камъчета, мога да ги зарежа и да се опитам да спася приятелката си.“

С приближаването си към Хайдарабад улавяха все повече радиосигнали. Военни команди по радиостанциите, не обичайния ефирен трафик, който би могъл да се очаква в отговор на неочакваното китайско нахлуване в Бирма, предизвикано от статията на Питър. Когато се приближиха още, уловиха сигнали и от китайски военни радиостанции.

— Май хората на Ахил са ни изпреварили — каза Суриявонг.

— Не се чува стрелба — отбеляза Бийн. — Това означава, че вече са в залата за планиране и са взели възпитаниците на Военното училище за заложници.

— Прав си. На покрива има три хеликоптера.

— На земята сигурно са кацнали още, но нека да не си усложняваме живота и да взривим тези трите.

Вирломи възрази:

— Ами ако си помислят, че индийците ги нападат, и убият заложниците?

— Ахил не е толкова глупав, че да не провери кой стреля, преди да се лиши от билета си към свободата.

Стана като на учебни стрелби. Трите ракети попаднаха в целите, чиста работа.

— Хайде сега да забавим и да им покажем тайландските си отличителни знаци — предложи Суриявонг.

При преминаване от реактивен режим към нормален полет машините както винаги се разтресоха силно. Бийн обаче бе свикнал със замайването и забеляза през прозореца, че индийските войници навън ликуват и им махат.

— Изведнъж станахме приятели — отбеляза.

— По-скоро сме по-малкото зло.

— Мисля, че поемате неоправдан риск за живота на приятелите ми — измърмори Вирломи.

Бийн я погледна сериозно:

— Вирломи, познавам Ахил и единственият начин да му попречим да убие приятелите ти е, като го уплашим и изкараме от равновесие. Да не му даваме време да прояви жестокостта си.

— Имам предвид онази ракета, която пропусна целта. Можеше да улучи залата, където се намират, и да загинат.

— О, това ли те тревожи. Вирломи, хората ми са обучени. В някои случаи може да пропуснат целта, но този не е такъв.

Вирломи кимна:

— Ясно. Самоувереността на полевия офицер. Отдавна не съм командвала.

Няколко хеликоптера продължиха да кръжат, за да охраняват базата. Другите кацнаха пред сградата, там, където се намираще залата за планиране. Суриявонг вече бе инструктирал по сатстанцията ротните командири, с които щеше да влезе. Сега с Вирломи скочиха от хеликоптера и следвани от хората му, се затичаха към сградата.

Хеликоптерът на Бийн пак се издигна и заедно с още един прелетя над постройката и се приземи от другата страна. Там завариха двете оцелели китайски машини с въртящи се витла. Бийн накара пилота да кацне с оръдия, насочени към китайските хеликоптери. Той и трийсетината му войниците изскочиха навън; китайците направиха същото.

Другият хеликоптер на Бийн остана във въздуха, готов да използва ракетите си или да разтовари другата рота, ако се наложи.

Китайците имаха числено превъзходство, но това нямаше значение в случая. Никой не стреля, защото китайците държаха да се измъкнат живи, а нямаха шансове, защото кръжащата над тях машина можеше да ги унищожи, както и да се развиеха събитията на земята. Това означаваше неуспешен край на живота и мисията им.

Двете малки армии се подредиха като по времето на Наполеон, в стройни редици. На Бийн му идваше да извика нещо като „на щик“ или „пълни“ — но никой не използваше мускети, а и той повече се интересуваше от онзи, който трябваше да излезе от сградата...

И ето го, затича се към най-близкия хеликоптер, като дърпаше Петра за ръката, почти я влачеше. Ахил държеше пистолет. На Бийн му се прииска да нареди на някой от снайперистите си да го застреля, но знаеше, че китайците ще открият огън и Петра ще загине. Затова извика на Ахил.

Ахил не му обърна внимание. Бийн се досещаше какво си мисли: само да влезе в хеликоптера, докато още никой не стреля, и Бийн щеше да е безсилен, нямаше да може да направи нищо на Ахил, без да нарани Петра.

Затова Бийн се обади по сатстанцията и картечарят на кръжация над тях хеликоптер изпълни заповедта — изстреля ракета, която се взриви точно зад най-близката китайска машина. Хеликоптерът предпази Петра и Ахил от взрива — но машината се наклони от ударната вълна, перките докоснаха земята, тя подскочи, преобърна се и се блъсна в постройката. Неколцина войници изскочиха, опитвайки се да спасят ранените си другари, преди хеликоптерът да се запали.

Ахил и Петра спряха на открито. Здравият китайски хеликоптер беше твърде далеч, за да го достигнат. Ахил направи единственото, което му оставаше при тези обстоятелства. Издърпа Петра пред себе си и допря пистолета в главата ѝ. Това не го бе научил от Военното училище. Беше гледал твърде много филми.

Междувременно командващият китайски офицер — полковник, ако Бийн си спомняше правилно какво означават нашивките му, което бе твърде висок чин за такава дребна операция — пристъпи напред. Не се налагаше да го предупреждават да стои далеч от Петра и Ахил. Полковникът явно знаеше, че всеки опит да застане между Ахил и тайландците ще доведе до стрелба, понеже временното затишие действаше само докато Бийн имаше възможност да убие Ахил, ако той нарани Петра.

Без да поглежда войниците до себе си, Бийн нареди:

— Дайте ми пушка-спринцовка.

Веднага сложиха една в отворената му длан.

— Бъди готов да използваш и истинския пистолет — прошепна някой.

— Дано индийците не забележат, че Ахил не води индийски заложници — измърмори друг. — Никой няма да се загрижи за някакво си арменче.

Бийн се радваше, когато хората му преценяват добре ситуацията. Сега обаче нямаше време за похвали.

Той се отдръпна от тях и се приближи към Ахил и Петра. В този момент Суриявонг и Вирломи излязоха през вратата, от която току-що бе дошъл китайският полковник.

— Всички са в безопасност — извика Суриявонг. — Качват се на машините. Ахил е убил само един от нашите.

— От „нашите“ ли? — изненада се Ахил. — Откога Саяги стана от „вашите“? Искаш да кажеш, че ако убия друг, няма да ви пука, но докосна ли някой нещастник от Военното, ставам убиец, така ли?

— Никога няма да излетиш с този хеликоптер с Петра — извика Бийн.

— Знам, че никога няма да излетя без нея. Ако не е с мен, ще взривиш хеликоптера на толкова дребни парченца, че ще трябва да ме събират с фин гребен.

— Значи най-добре просто да накарам някой от снайперистите ми да те застреля.

Петра се усмихна.

Искаше да му каже: „Да, направи го“.

— В такъв случай полковник Юанси ще сметне, че мисията му се е провалила, и ще избие колкото може от вас. Най-напред Петра.

Бийн видя, че полковникът е качил всичките си хора на хеликоптера — онези, които бяха излезли с него, и останалите от взривените машини. Само Бийн, Ахил и Петра стояха навън.

— Полковник — извика Бийн, — единственият начин да избегнем кръвопролитие е, ако си вярваме. Гарантирам ви, че ако ми предадете Петра жива и здрава, ще ви позволим да излетите безпрепятствено. Дали ще вземете Ахил или не, за мен няма значение.

Усмивката на Петра изчезна, смени се с гневна гримаса. Не искаше Ахил да се измъкне.

Все още обаче се надяваше да оцелее, затова мълчеше — за да не разбере Ахил, че тя иска смъртта му, дори на цената на своя живот.

Не вземаше предвид факта, че китайският офицер трябваше да изпълни минималните условия за успех на операцията — трябваше да вземе Ахил на борда. Ако нямаше тази възможност, много хора щяха да загинат, и за какво? Ахил бе извършил най-големите си злодеяния. Отсега нататък никой нямаше да му вярва. Ако получише някаква власт, щеше да го постигне със сила или сплашване, не с хитрост. Това означаваше, че всеки божи ден щеше да си създава врагове, да печели нови съюзници за противниците си.

Можеше да спечели още много битки и войни, дори да изглежда, че е постигнал крайна победа, но също като Калигула, щеше да

превърне най-близките си сътрудници в убийци. И след смъртта му също толкова зли, но може би не толкова луди хора щяха да заемат мястото му. Убийството му нямаше да промени чак толкова положението в света.

Запазването на живота на Петра обаче бе изключително важно за Бийн. Заради негови пропуски Поук и сестра Карлота бяха загинали. Днес обаче нямаше да допусне грешка. Петра щеше да оцелее, защото той не можеше да преживее нов провал. Затова мнението ѝ изобщо не го интересуваше.

Полковникът се замисли.

Ахил — не.

— Сега ще тръгна към хеликоптера — заяви той. — Ще държа пръста си на спусъка. Не мърдай, Бийн.

Бийн се досещаше какво си мисли Ахил: „Мога ли да убия Бийн в последния момент и пак да се измъкна, или трябва да отложа това удоволствие за друг път?“

Това носеше предимство за Бийн, защото съзнанието му не беше замъглено с мисли за лично отмъщение.

Изведнъж си даде сметка, че също мисли за това. Защото и той се опитваше да измисли начин да спаси Петра и в същото време да убие Ахил.

Полковникът се приближи към Ахил и извика:

— Ахил е архитектът на великата китайска победа и трябва да дойде в Пекин, за да получи полагащите му се почести. Нямам никакви заповеди за арменчето.

— Никога няма да ни позволят да излетим без нея, глупако — изскърца със зъби Ахил.

— Господин полковник, давам ви честната си дума. Макар че Ахил вече уби една жена и едно момиче, които не му бяха сторили нищо освен добро, макар че заслужава да умре, аз ще го пусна да тръгне с вас.

— В такъв случай мисиите ни не влизат в противоречие. Съгласен съм с условията, стига да гарантираш, че ще се грижиш за всичките ми хора, които остават, в съгласие с международните спогодби за пленниците.

— Съгласен съм.

— Аз командвам мисията и не съм съгласен — възрази Ахил.

— Ти нямаш думата — скастри го полковникът.

Бийн предвиди действията на Ахил. Щеше да насочи пистолета към полковника и да го застреля. Въобразяваше си, че така ще изненада противника, но Бийн го очакваше. Вдигна пушката още докато Ахил се обръщаше към полковника.

Бийн обаче не беше единственият, който предвиди хода на Ахил. Полковникът нарочно се беше приближил до момчето и когато Ахил насочи пистолета си към него, той избяга с оръжието от ръката му. В същия момент го удари в лакътя и макар че не личеше да прилага сила, ръката на Ахил се изви под неестествен ъгъл. Ахил изпищя от болка и падна на колене, като пусна Петра. Тя веднага отскочи, встрани от линията на стрелба. Бийн стреля, като в последния момент нагласи мерника и мъничката ампула се удари в ризата на момчето с такава сила, че макар да се пръсна, приспивателното вещество проникна през плата в кожата на Ахил. Той падна.

— Това е упойка — обясни Бийн. — Ще се събуди след около шест часа. С главоболие.

Полковникът не помръдна, дори не удостои с поглед Ахил, стоеше втренчен в Бийн.

— Вече няма заложници. Врагът ти е упоен. Да видим дали ще удържиш на думата си, когато условията, при които я даде, се промениха.

— Хората на честта са братя, независимо каква униформа носят — отвърна Бийн. — Можете да го качвате на хеликоптера и да тръгвате. Съветвам ви да летите заедно с нас на юг, докато излезем от обсега на въздушната отбрана на Хайдарабад. След това можете да продължите по маршрута си.

— Разумно предложение.

Полковникът се наведе да вдигне упоеното момче. Беше трудно, затова Бийн, колкото и малък да беше, се приближи и хвана Ахил за краката.

Петра се беше изправила. Бийн я погледна и забеляза, че е вперила очи в оръжието на Ахил, което лежеше на земята. Сякаш можеше да прочете мислите ѝ. Да убие Ахил със собственото му оръжие бе толкова изкушаващо — и Петра не беше давала дума на никого.

Преди да посегне към оръжието обаче, Бийн насочи упойващата пушка към нея:

— И ти ли искаш да се събудиш след шест часа с главоболие?

— Няма нужда да ми казваш, знам, че обещанието ти обвързва и мен.

Без да погледне пистолета, тя се приближи и помогна на Бийн и полковника да пренесат Ахил до хеликоптера.

Изблъскаха го през вратата. Войниците вътре го поеа и го внесоха назад, на място, където да не пострада при излитането и кацането. Машината беше претоварена, но само с хора — нямаше провизии и тежко въоръжение, тъй че полетът щеше да мине нормално. Просто щеше да е неудобно за пасажерите.

— На този хеликоптер няма да ви е много удобно — рече Бийн.
— Можете да заповядате в нашия.

— Но аз не отивам, където отивате вие.

— Познавам момчето, което току-що качихте. Дори да не си спомня какво сте направили с него, когато се събуди, все някога някой ще му каже. А щом узнае, ще ви набележи. Той никога не забравя. Със сигурност ще ви убие, рано или късно.

— Тогава ще умра, изпълнявайки дълга си.

— Може би в опит да спасите Китай и целия свят от един злодей.

— Знам, че го правите от добри чувства, но душата ми се къса, когато ми предлагат такава награда, за да изменя на родината си.

— Родината ви се ръководи от хора без чест и достойнство. И при все това те държат властта благодарение на достойни мъже като вас. Кой в такъв случай предава родината си? Не, няма време да спорим. Исках само да посея семенцето на съмнението в душата ви — с усмивка завърши Бийн.

Полковникът също се усмихна:

— Значи ти си дяволът, както ние китайците винаги сме казвали за европейците.

Бийн му отдаде чест. Офицерът отвърна на жеста и се качи в хеликоптера.

Вратата се затвори.

Бийн и Петра се отдалечиха тичешком, докато машината се издигаше. Задържа се във въздуха, докато двамата се качиха в последния хеликоптер, който още стоеше на земята. След по-малко от

две минути той също излетя и китайската и тайландските машини се издигнаха над базата. Хеликоптерите от ударния отряд на Бийн се събраха.

Отлетяха заедно на юг, бавно, на витла. Нито една индийска ракета не беше изстреляна срещу тях. Защото индийските офицери несъмнено знаеха, че най-способните им военни стратегзи ще бъдат откарани на много по-безопасно място от Хайдарабад или където и да било в Индия при надвисналата китайска заплаха.

Бийн даде заповед и всички хеликоптери прибраха перките, реактивните двигатели се включиха и те полетяха бързо към Шри Ланка.

Петра пътуваше с мрачно изражение. Вирломи седеше до нея, но двете мълчаха.

— Петра — заговори Бийн.

Тя не го погледна.

— Вирломи ни откри сама. Дойдохме да те спасим благодарение на нея.

Петра остана със забит в пода поглед, но протегна ръка и стисна дланта на Вирломи.

— Ти си смела и добра — рече арменското момиче. — Благодаря ти за съчувствието.

Погледна Бийн в очите:

— Но на *теб* не съм благодарна, Бийн. Бях готова да го убия. Щях да го направя. Щях да намеря начин.

— В крайна сметка той сам ще се убие. Ще се самозабрави, като Робеспьер или Сталин. Хората около него ще видят какъв е, ще разберат, че накрая ще прати и тях на гилотината, ще решат, че не могат да го търпят повече, и най-накрая ще го убият.

— Сигурно, но колко още хора ще избие през това време? Сега и твоите ръце са изцапани с кръвта им, защото ти го натовари жив на хеликоптера. Моите също.

— Грещиш. Той единствен е виновен за убийствата си. И грещиш за онова, което щеше да стане, ако го бяхме пуснали да те отведе. Нямахте да преживееш това пътуване.

— Откъде си толкова сигурен?

— Познавам Ахил. Когато хеликоптерът се издигне достатъчно високо, той щеше да те блъсне навън. И знаеш ли защо?

— За да стане пред очите ти.

— Не. Щеше да изчака да си тръгна. Той не е глупак. Животът му е по-важен от твоята смърт.

— Защо тогава ще ме убива? Защо си толкова сигурен?

— Защото те беше прегърнал като любовник. Докато беше опрял пистолета в слепоочието ти, той те държеше нежно, сякаш искаше да те целуне, преди да се качите на борда. Искал е да го направи пред мен.

— Тя никога не би му позволила да я целуне — с отвращение заяви Вирломи.

Петра обаче погледна Бийн и в очите ѝ заблестяха сълзи. Това бе по-красноречив отговор от смелите думи на Вирломи. Тя вече бе позволила на Ахил да я целуне. Като Поук.

— Той те е набелязал — обясни Бийн. — Бил е влюбен в теб. Ти си имала власт над него. След като вече няма нужда от теб като заложничка, не можеше да те остави жива.

Суриявонг потрепери:

— Как е превъртял толкова?

— Няма определена причина. Колкото и ужасни неща да са му се случили, колкото и страшни подтици да са го измъчвали, той сам е избрал да им се поддаде, по собствено желание върши тези злини. Само той е виновен за действията си, никой друг. Дори онези, които са спасили живота му.

— Като нас с теб днес — отбеляза Петра.

— Днес сестра Карлота спаси живота му. Последното ѝ желание към мен беше да оставя отмъщението в ръцете на Господ.

— Вярваш ли в Господ? — изненада се Суриявонг.

— Все повече и повече. И все по-малко и по-малко.

Вирломи хвана Петра за ръцете и каза:

— Стига обвинения и стига приказки за Ахил. Вече си свободна. Не се налага всяка минути да мислиш какво ще направи, ако те подслушва, и как трябва да реагираш, ако те наблюдава. Единственият начин да ти навреди сега е, ако *ти* продължиш да го гледаш в сърцето си.

— Послушай я, Петра — намеси се Суриявонг. — Тя е богиня, да знаеш.

Вирломи се засмя:

— Спасявам мостове и извиквам хеликоптери.

— И ме благослови — добави Суриявонг.

— Не съм го правила.

— Когато мина по гърба ми. Сега цялото ми тяло е път на една богиня.

— Само задната част. Трябва да намериш друг да благослови и предната.

Докато бърбореха, полузамаяни от успеха, свободата и ужасната трагедия, която оставяха зад себе си, Бийн наблюдаваше Петра, видя сълзите, които капеха в скута ѝ, и му се прииска да избърше очите ѝ. Но каква полза? Тези сълзи идваха от дълбоки кладенци, пълни с мъка, и докосването му не можеше да пресуши извора им. За това беше нужно време, а точно то не му достигаше. Ако Петра изпиташе щастие в живота си — това скъпоценно нещо, за което говореше госпожа Уигин — то щеше да е споделено с друг човек. Бийн я беше спасил, беше я освободил, но не за да я има или да стане част от живота ѝ, а за да не носи бремето за смъртта ѝ, както за Поук и Карлота. В известен смисъл това беше егоизъм. Но от друга страна, с днешната мисия той не печелеше нищо.

Само когато дойдеше смъртта, при това много скоро, щеше да погледне назад към този ден с малко повече гордост, отколкото към всяко друго дело в живота си. Защото днес той спечели. Сред всички ужасни провали най-после победи. Успя да измами Ахил и да му попречи да извърши едно от любимите си убийства. Спаси живота на най-скъпата си приятелка, макар че тя още не му беше благодарна. Отрядът му изпълни задачата си, без да загуби нито един от двестата войници. Досега Бийн винаги споделяше победата на някой друг. Днес обаче, днес тя бе само негова.

ХЕГЕМОН

До: Chamrajnagar.Jawaharlal@ifcom.gov

От: PeterWiggin@hegemon.gov

Тема: Потвърждение

Уважаеми полемарх Чамраджнагар,

Благодаря, че ми позволихте да потвърдя назначението ви за полемарх с първия си официален указ. И двамата знаем, че само ви дадох онова, което вече имахте, а вие, приемайки преназначаването си, сякаш имаше някакво значение, върнахте на хегемонската институция част от авторитета, който бе загубила през последните месеци. Много смятат, че е безпредметно да се назначава хегемон, който ръководи само една трета от човечеството и на практика няма влияние над онази третина, която го поддържа. Мнозина държави бързат да постигнат някакво споразумение с китайците и техните съюзници и аз живея в постоянна опасност от анулиране на поста ми като първи жест за спечелване благоволенията на новата суперсила.

Още по-забележително е, че направихте този щедър жест към човека, когото навремето смятахте за най-лошия избор за хегемон. Слабостите на характера ми, които видяхте тогава, не са изчезнали като с магия. Кандидатурата ми започва да изглежда като привлекателна алтернатива или източник на надежда вместо на отчаяние само при сравнение с Ахил и когато светът стене под китайския камшик. Въпреки недостатъците си обаче аз имам и достойнства и мога да ви обещаая следното:

Макар че сте дали клетва никога да не използвате Международния флот, за да влияете на събитията на Земята, освен за унищожаване на ядрени оръжия и да наказвате онзи, който ги използва, знам, че вие си оставате

земен човек, индиец, дълбоко загрижен за съдбата на всички народи и особено на собствения си. Затова ви давам дума, че ще посветя живота си на превръщането на този свят в по-добро място за вашия и всички народи, свят, от който ще се гордеете. Надявам се да успея, преди някой от двама ни да умре, тъй че да се гордеете с решението си да ме подкрепите днес.

С уважение,
Питър Уигин, хегемон

* * *

Над един милион индийци напуснаха страната, преди китайците да затворят границите. Това бе твърде малък процент от един и половина милиардното население. През следващата година поне десет пъти по толкова бяха преселени от родните си земи в студена Манджурия и високите пустинни плата на Синдзян. Сред изселените беше и Тикал Чапекар. Китайците не издаваха пред външния свят каква е съдбата на бившия министър-председател или друг от „потисниците на индийския народ“. Същото в по-малък мащаб се случи с управляващия елит на Бирма, Тайланд, Виетнам, Камбоджа и Лаос.

Сякаш това мащабно преначертаване на световната карта не беше достатъчно, Русия обяви, че се съюзява с Китай, и че гледа на източноевропейските държави, които не служат вярно на Варшавския договор, като на размирни провинции. Без да изстрелят нито един куршум, само като обещаха, че няма да действат с методите на Китай, руснаците пренаписаха Варшавското споразумение така, че то се превърна малко или повече в конституция на новата империя, включваща страните на изток от Германия, Австрия и Италия на юг и Швеция и Норвегия на север.

Западноевропейските държави бързо „приветстваха“ установяването на „дисциплина“ в Европа и Русия веднага бе приета като пълноправен член на Европейския съюз. Понеже сега руснаците контролираха повече от половината гласове, налагаше се другите

членки постоянно да водят военни кампании, за да запазят, някакво подобие на независимост. Великобритания, Ирландия, Исландия и Португалия предпочетоха да не участват в тази игра и напуснаха Съюза. Дори и те обаче се постараха да уверят Русия, че причините са чисто икономически и че всъщност приветстват възобновения интерес на руснаците към Запада.

Америка, която отдавна бе попаднала под китайското търговско влияние, пошумя за потъпкването на човешките права, но скоро млъкна и се зае да чертае нови карти на света, използвайки сателитната си система. За африканските страни на юг от Сахара, чийто единствен икономически и културен партньор бе Индия, катастрофата беше голяма. Те останаха верни на доскорошния си партньор и отказваха да приемат новото положение на нещата, макар че активно търсеха нови пазари за стоките си. Латинска Америка осъди още по-остро всички агресори, но тъй като не разполагаше със сериозни въоръжени сили, не можеше да направи нищо. В Тихия океан Япония, разполагаща с най-силната флота в региона, запази твърдата си позиция; другите островни държави, разделени от Китай от не толкова обширни водни простори, не можеха да си позволят такъв лукс.

Всъщност единствената сила, която не отстъпваше пред Китай и Русия и им противостоеше с добре защитени граници, бе мюсюлманският свят. Иран великодушно забрави пакистанската заплаха през месеца преди падането на Индия, а арабите подкрепиха Турция в усилията срещу руското нахлуване отвъд Кавказ и в обширните степи на Средна Азия. Никой не вярваше, че войските на мюсюлманските държави ще издържат на сериозна китайска атака, а Русия беше не по-малко опасна, но мюсюлманите изоставиха враждите помежду си и уповавайки се на Аллах, струпяха сериозни сили по границите си, като дадоха на всички да разберат, че всеки опит да се изскубе този стрък коприва, ще е много болезнен.

В такава обстановка Питър Уигин „Лок“ бе избран за хегемон. Китай даде да се разбере, че приема назначаването на какъвто и да е хегемон за обида, но руснаците реагираха доста по-толерантно, главно защото много от страните, дали гласа си за Уигин, обявиха публично, че за тях това е длъжност главно с представителни функции, символ на

единството и спокойствието, не опит за оспорване на завоеванията, донесли „мир“ в този нестабилен свят.

На четири очи обаче много от водачите на същите тези страни увериха Питър, че очакват от него да направи всичко, което е по силите му, за приемане на „дипломатични“ промени в окупираните страни. Питър ги изслушваше учтиво и ги уверяваше, че ще се постарее, но изпитваше само презрение към тях — защото без войска не би могъл да преговаря с никого за нищо.

Първият му официален акт бе да потвърди преназначаването на полемарха Чамраджнагар — действие, което китайците официално обявиха за незаконно, защото хегемонската институция вече не съществувала. Заявиха, че макар да не могат да попречат на назначаването на Чамраджнагар, вече не смятат да поддържат финансово нито флота, нито хегемонията. Питър потвърди преназначаването на Граф за министър на колонизацията — и отново, тъй като дейността му излизаше от границите на Земята, не можеха да направят друго, освен да прекратят финансирането ѝ.

Липсата на средства обаче принуди Питър да предприеме друга стъпка. Премести столицата на хегемонията от бивша Нидерландия и ѝ върна самоуправлението, което веднага сложи край на стихийната емиграция в страната. Закри повечето служби на хегемонията по света освен програмите за медицински и агрономически изследвания и подпомагане. Премести главната си квартира в Бразилия, което имаше няколко основни предимства:

Първо, страната бе достатъчно голяма и силна, та главните врагове на хегемонията да се въздържат от опити за покушение над хегемона в границите ѝ.

Второ, намираще се в южното полукълбо и имаше здрави икономически връзки с Африка, Америка и тихоокеанските страни. Така Питър нямаше бъде изолиран от световната търговия и политика.

И трето, Бразилия официално покани Питър Уигин. Никоя друга страна не го направи.

* * *

Питър не хранеше илюзии за правомощията си като хегемон. Не очакваше някой да му дойде на крака, а сам търсеше съюзници.

Затова прекоси Тихия океан и отиде в Манила, където Бийн с тайландския си отряд и индийците, които бе спасил, бяха намерили временно убежище. Питър знаеше, че Бийн му е сърдит, затова изпита облекчение, когато другото момче не само се съгласи с него, а и открито му засвидетелства уважението си, когато го посрещна. Двестата му войници бяха строени като за тържествен парад, а когато го запозна с Петра, Суриявонг, Вирломи и другите от Военното училище, Бийн се държа, сякаш представя приятелите си на повисшестоящ. Дори произнесе кратка реч:

— Готов съм да служа на Негово превъзходителство хегемона със скромната си войска — ветерани от войната, бивши противници, а сега, заради подло предателство, изгнаници от родината си и мои братя и сестри по оръжие. Това не е мое решение или решение на мнозинството. Всеки един от тях можеше да избира и сам пожела да ти служи. Малко сме, но предишните ни работодатели се увериха в способностите ни. Надяваме се, че ще имаме шанса да служим на кауза, която стои над тесни национални интереси и ще доведе до установяване на нов, изгоден за всички ред на Земята.

Питър се изненада само от официалността на предложението и от това, че бе направено без предварителни условия. Забеляза също така, че Бийн се е погрижил да има и камери. Новината щеше да обиколи света. Затова новият хегемон също отговори официално, поздрави войниците за постигнатото и изказа съжаление за страданията на народа им. Добре щеше да излезе — двайсет секунди по телевизията и пълен запис по мрежата.

Когато свършиха с речите, Питър направи преглед на въоръжението — всичко, което бяха успели да вземат от Тайланд. Бяха успели да прехвърлят във Филипините дори бойните самолети и катери, така хегемонът разполагаше с военновъздушни сили и малка флота. Питър кимаше и коментираше авторитетно — камерите още снимаха.

По-късно, когато останаха сами, той най-после си позволи да се засмее мрачно:

— Без теб нямаше да имам нищо. Но в сравнение с флота и авиацията, които някога са били подчинени на хегемона...

Бийн го изгледа хладно:

— Ако правомощията на институцията не бяха силно намалени, нямаше да ти я дадат.

Явно приятната част бе приключила.

— Да, прав си, разбира се — призна Питър.

— И светът трябваше да изпадне в безнадеждно положение, при което самото съществуване на институцията хегемон да е под въпрос.

— Това също е вярно и по някаква причина май те дразни.

— Защото, ако не смятаме склонността на Ахил да убива хора, не виждам голяма разлика между него и теб. И двамата сте склонни да причинявате ненужно страдание на хората в името на личните си амбиции.

Питър въздъхна:

— Ако разликата е само тази, защо предлагаш да ми служиш?

— Има и други разлики, разбира се, но те са количествени, не качествени. Ахил сключва договори, които не смята да спазва. Ти пишеш статии, които биха могли да спасят цели народи, но отлагаш публикуването им, докато страните им попаднат под чужда власт и световното положение стане толкова безнадеждно, че да осигуриш избирането си за Хегемон.

— Наистина ли мислиш, че ако бях публикувал по-рано статията, щях да спася Индия и Тайланд?

— В началото на войната Индия все още имаше достатъчно провизии и оборудване, за да спре китайците. Тайланд щеше да разпръсне войската си и врагът нямаше да може да я разгроми.

— Да, но ако бях публикувал по-рано, Индия и Тайланд нямаше да осъзнаят опасността и да ми повярват. Все пак тайландците не повярваха дори на теб, а ти ги предупреди за всичко.

— Ти си Лок.

— А, да. Авторитетът ми щеше да накара цели държави да треперят. Не забравяш ли нещо? По твое настояване аз разкрих, че съм още тийнейджър, колежанче. Все още не се бях окопитил от удара и се опитвах да докажа в Хаити, че мога да управлявам. Възможно бе да ми е останал някакъв престиж, та управниците на Индия и Тайланд да ми повярват — но можеше и да нямам. Пък и ако бях публикувал по-рано, преди китайците да са готови за действие, те просто щяха да отрекат всичко, войната да продължи и статията ми нямаше да свърши работа.

Нямаше да подтикна Китай да започне нашествието в момента, който бе най-подходящ за теб.

— Не ме убеждавай, че всичко е било предвидено.

— Планът ми бе да задържа статията, докато се появи смисъл от нея. Да, мислех за престижа си, защото сега единствената ми власт са той и влиянието, което ми осигурява сред правителствата по света. Това е валута, която се кове бавно, и ако се харчи разточително, губи стойността си. Затова, да, наистина внимателно защитавам властта си и я използвам пестеливо, за да я имам и в бъдеще, когато повече ще ми трябва.

Бийн замълча.

— Не си доволен от развоя на събитията — продължи Питър. — Аз също. Възможно е — не много вероятно, но възможно — ако бях публикувал статията си по-рано, Индия да успее да окаже истинска съпротива. Можеше още да се сражават. Милиони войници щяха да загиват и сега, докато си говорим. Вместо това Китай удържа чиста, почти безкръвна победа. Сега китайците трябва да управляват население, почти два пъти по-многобройно от тяхното, с култура, със също толкова стари традиции и асимилираща сила като тяхната. Змията е нагълтала крокодил и отново възниква старият въпрос — кой кого ще смели? Тайланд и Виетнам също са труден залък и дори бирманците никога не са управлявали собствената си страна. Благодарение на мен бяха спасени човешки животи. Сега светът е наясно с моралната страна на проблема, кой е агресорът и кой — жертвата. Китай и Русия победиха — но народите, които попаднаха във властта им, са недоволни и няма да ги подкрепят в решителната битка. Защо мислиш, че Китай толкова бързаше да сключи мир с Пакистан? Защото знаеха, че не могат да воюват срещу ислямския свят при постоянна заплаха от бунт и саботажи в Индия. Ами договорът между Китай и Русия — каква смешка! Те с години спорят и скоро по дългата сибирска граница ще започнат проблеми. Китай и Русия са победители само за онзи, който мисли повърхностно. Теб обаче никога не съм те мислил за повърхностен.

— Всичко това ми е ясно — увери го Бийн.

— Да, но пак си знаеш своето. Още ми се цупиш.

Бийн не отговори.

— Не е лесно да виждаш голямата картина и да не ме обвиниш, че се възползвам от чуждото страдание. Но важното в случая е какво ще постигна след като вече съм формално водач на света, а на практика имам контрол над скромна икономическа база, няколко международни служби и този отряд, който получих днес от теб. Направих няколко неща, които бяха по силите ми, за да възстановя авторитета на поста си.

— Но преди всичко да си осигуриш избирането за него.

— Да, Бийн. Аз съм арогантен негодник. Мисля, че съм единственият, който разбира какво трябва да се направи и има възможност да го направи. Мисля, че светът се нуждае от мен. Всъщност аз съм по-самонадеян дори от теб. Какво значи това? Нима трябва да съм по-скромен? Само ти ли имаш право да прецениш трезво способностите си и да решиш, че си подходящ за определен пост?

— Аз не искам този пост.

— Аз също не искам *този* пост. Искам такъв пост, когато думата на хегемона ще тежи на мястото си, когато няма да има войни, когато хегемонът ще има власт да прекроява граници, да отменя лоши закони, да разбива международни престъпни организации и да осигури на всички хора достоен живот, спокойствие и свободата, която позволяват културните им традиции. Решен съм да го постигна стъпка по стъпка. И не само това, ще го постигна с твоя помощ, защото ти искаш някой да свърши тази работа и не по-зле от мен знаеш, че съм най-подходящият за нея.

Бийн кимна мълчаливо.

— Знаеш всичко това и още ми се сърдиш.

— Ядосан съм на Ахил. Ядосвам се на глупостта на онези, които отказаха да ме послушат. Ти обаче си тук, а те не са.

— Има още нещо. Ако само това беше причината, щеше да преодолееш гнева си много преди да водим този разговор.

— Знаем. Но няма да ти е приятно да го чуеш.

— Защото ще нараниш чувствата ми? Нека тогава аз да нанеса първия удар. Ядосан си ми, защото всяка дума от устата ми, всеки жест, всяка гримаса на лицето ми ти напомнят за Ендър Уигин. Само че аз не съм Ендър, никога няма да бъда. Смяташ, че Ендър би

трябвало да е на моето място и ме мразиш, защото направих така, че да напусне завинаги Земята.

— Глупаво е — призна Бийн. — Знам го. Знам, че като го отпрати, ти спаси живота му. Хората, които помогнаха на Ахил и се опитаха да ме убият, нямаше да мирясат, докато не унищожат Ендър, и без Ахил да ги кара. Щяха да се боят от него много повече, отколкото от нас с теб. Ти обаче толкова приличаш на него, звучиш като него. И все си мисля, че ако беше тук, Ендър нямаше да прецака нещата, както направих аз.

— Според мен е точно обратното. Ако *ти* не беше до Ендър в решителния момент, *той* щеше да прецака работата. Недей да спориш, няма смисъл. Важното е, че светът е такъв, какъвто е, и ние сме в положение, при което, ако внимаваме, ако обмислим добре плановете си, можем да оправим нещата. Можем да направим света по-добър. Няма за какво да съжаляваме. Няма смисъл да се тюхкаме за миналото. Трябва да гледаме в бъдещето и да си напънем задниците.

— Ще гледам в бъдещето и ще ти помагам, но не мога да съжалявам за онова, което съм пропуснал.

— Добре. Сега, ако си съгласен, смятам да възстановя длъжността стратегос.

Бийн се изсмя подигравателно:

— Назначаваш на този пост военачалник с двеста войници, два самолета, две катерчета и шепа малолетни стратегии?

— Е, ако аз мога да се нарека хегемон, няма причина ти да не приемеш тази длъжност.

— Виждам, че не искаш назначаването ми да стане пред медиите.

— Така е. Не искам, когато хората научат новината, да видят едно хлапе. Искам да научат, че си назначен за стратегос, докато гледат кадри от победата над формиките и слушат как си спасил индийците, завършили Военното училище.

— Добре тогава. Приемам. Ще получа ли парадна униформа?

— Не. Като те гледам как растеш напоследък, ще вляза в прекалено големи разходи, ако трябва да ти осигурявам нови.

По лицето на Бийн се изписа угрижено изражение.

— Какво, пак ли те обидих? — попита Питър.

— Не. Просто се чудя какво казаха родителите ти, когато научиха, че си Лок.

Питър се засмя:

— О, престориха се, че са знаели през цялото време. Какво да ги правиш? Родители.

* * *

По предложение на Бийн Питър премести главното седалище на хегемонията в Рибейрау Прету в щата Сау Паулу. Там щяха да имат отлични въздушни връзки с всички части на света и в същото време да са заобиколени от малки градчета и земеделски стопанства. Щяха да са далеч от държавни институции. Мястото беше приятно за живеене. Тук на спокойствие щяха да се упражняват и да планират скромната си цел да освободят заробените народи, докато държат фронта срещу нови завоевания.

Семейство Делфики престана да се крие и дойде да живее при Бийн. Сега Гърция участваше във Варшавския договор и нямаше как да се върнат у дома. Родителите на Питър също дойдоха, защото си даваха сметка, че сега и те са мишена за нападения от всеки, който има зъб на Питър. И двамата получиха работа в хегемонията и ако съжеляваха за предишния си живот, не го показваха.

Семейство Арканян напусна родината, за да се засели на място, където вече никой нямаше да отвлича децата им. Родителите на Суриявонг се бяха измъкнали от Тайланд и прехвърлиха семейния си бизнес в Рибейрау Прету. Близките на другите тайландски и индийски сподвижници на Бийн също дойдоха и скоро се появиха цели кварталчета, където рядко звучеше португалска реч.

Колкото до Ахил, с месеци не се чуваше нищо за него. Навярно беше в Пекин. Навярно по един или друг начин си подготвяше пътя към властта. Все пак се надяваха, че китайците, след като го бяха използвали, са проявили достатъчно разум, за да го държат далеч от юздите на управлението.

* * *

През един облачен зимен следобед през юни Петра се разхождаше в гробището на Араракуара, само на двацет минути от Рибейрау Прету. Приближи се към Бийн така, че да я види отдалеч. Спря до него и погледна надписа на близката надгробна плоча.

— Кой е погребан тук?

— Никой — отвърна Бийн, който не се изненада, че я вижда. — Това е кенотаф.

Петра прочете имената, изписани на камъка.

Поук
Карлота

Само тези две думи.

— Сестра Карлота има надгробна плоча и някъде във Ватикана — обясни Бийн. — След катастрофата обаче не намериха тяло, което да бъде погребано където и да било. А пък Поук бе кремирана от непознати хора. Вирломи ми даде идеята.

Вирломи бе поставила паметна плоча за Саяги в малкото индийско гробище на Рибейрау Прету. Тя беше малко по-многословна — споменаваха се датите на раждането и смъртта му и той бе наречен „Момчето, което постигна сатяграха“.

— Бийн, не е разумно да идваш сам — отбеляза Петра. — Без телохранител. Това място е толкова открито, че си идеална мишена.

— Знам.

— Можеше да вземеш поне мен.

Той се обърна към нея. В очите му имаше сълзи.

— Това е паметникът на срама ми. Положих огромни усилия името ти да не е тук.

— Така ли мислиш наистина? Не виждам никакъв срам, Бийн. Виждам само любов. Точно затова мястото ми е тук — с другите самотни жени, които са ти посветили сърцето си.

Бийн я прегърна и заплака на рамото ѝ. Беше пораснал достатъчно, за да го направи.

— Те спасиха живота ми. Те ми дадоха живот.

— Така правят добрите хора — отбеляза Петра. — И след това умират. Толкова е жалко, по дяволите.

Той се засмя — дали на малката ѝ шега или на себе си, защото плачеше, тя не можеше да определи.

— Нищо не е вечно, нали? — отбеляза.

— Те все още са живи в сърцето ти.

— Ами аз в чие сърце живея? Само не казвай, че в твоето.

— Защо да не го кажа? Ти спаси живота ми.

— Те никога не са имали деца, нито една от двете — рече Бийн.

— Никога не са изпитали близостта на мъж, никога не са се грижили за собствено бебе. Не можах да видят как децата им порастват и отглеждат свои.

— Сестра Карлота сама си беше избрала тази съдба.

— Поук не.

— И двете имаха теб.

— Точно това е жалкото. Че единственото им дете бях аз.

— Значи... заради тях си длъжен да продължаваш напред, да се ожениш, да отгледаш деца, които ще си спомнят за тях.

Бийн се загледа в далечината.

— Имам по-добра идея — заяви. — Нека да разкажа на *теб*. И ти да разкажеш на *твоите* деца. Ще го направиш ли? Ако ми обещаеш, когато си мисля за тях, ще съм спокоен, защото споменът няма да умре с мен.

— Разбира се, че ще го направя, Бийн, но ти говориш, сякаш животът ти вече е свършил, а той едва започва. Погледни се, толкова добре се справяш с всичко, скоро ще достигнеш ръста на зрял мъж...

Той нежно докосна устните ѝ.

— Аз никога няма да се ожения, Петра. Никога няма да имам деца.

— Защо? Ако ми кажеш, че ще ставаш свещеник, лично ще те отвлека и ще се махнем от тази католическа страна.

— Аз не съм човек, Петра. И моят вид ще изчезне с мен.

Тя се засмя.

Но после го погледна в очите и видя, че не е шега. Каквото и да означаваше това, той си вярваше. Не бил човек. Откъде му хрумна? От всички познати на Петра кой беше по-човечен от Бийн?

— Да се прибирате у дома, преди някой да дойде да ни застреля — предложи той.

— У дома.

Бийн не я разбра добре:

— Съжалявам, че не сме в Армения.

— Не, не мисля, че Армения е истинският ми дом. Военното училище също не беше, нито Ерос. Тук е домът ми. В Рибейрау Прету. Защото семейството ми е тук, разбира се... но...

Бийн изведнъж се досети какво иска да каже.

— Защото *ти* си тук. Защото направи толкова много заради мен. Ти ме разбираш. Споделяш спомените ми. За Ендър. Онзи ужасен ден с Бонсо. И когато заспах в разгара на битката на Ерос. Мислиш, че *ти* трябва да се срамуваш. — Петра се изсмя. — Но за мен е приятно да си спомням дори *тези* неща с теб. Защото знаеше всичко и пак дойде да ме спасиш.

— Не бях много бърз.

Излязоха от гробището и тръгнаха към гарата, държаха се за ръце, защото никой от двамата не искаше да се разделят точно сега.

— Хрумна ми нещо — каза Петра.

— Какво?

— Ако някога промениш решението си — сецаш се, за женитбата и децата... ела при мен.

Бийн се замисли за малко.

— Аха, разбирам. Спасих принцесата и сега мога да се оженя за нея когато си поискам.

— Такава е сделката.

— Забелязвам, че го спомена чак след като научи за обета ми за безбрачие.

— Много хитро, нали?

— Освен това сделката не е честна. Не трябва ли да получа и половин кралство?

— Нещо по-добро. Можеш да го вземеш цялото.

ПОСЛЕСЛОВ

Както „Говорителя на мъртвите“ е различен тип роман от „Играта на Ендър“, така и „Сянката на хегемона“ е различна от „Сянката на Ендър“. Нашите герои вече не са затворени във Военното училище или на астероида Ерос, където се сражаваха срещу насекомоподобни извънземни. С „Хегемона“ се пренасяме на Земята, където се разиграва друга рискована игра — включваща политически и дипломатически интриги.

Всъщност този роман напомня най-много на класическата компютърна игра „Романс за трите кралства“, която се основава на един китайски исторически роман и така прави връзка между история, художествена измислица и игра. Макар че ходът на историята се определя от неустойими сили и обстоятелства (с цялото ми уважение към изключително образователната книга „Оръжие, бацили и стомана“, задължително четиво за всеки, който пише исторически романи, просто за да знае основните закономерности), историческите събития се дължат на отделни личности. Причината европейската цивилизация да надделе над индианските култури се дължи на неизменните исторически закони; но победите на Кортес и Писаро над ацтеките и инките при определени битки в определен момент се дължат на личните качества на тези двама завоеватели и на индианските владетели, които са им се противопоставяли. Не историкът, а писателят е този, който има свободата да си представи какво кара отделния човек да постъпва по определен начин.

В това няма нищо чудно. Човешките мисли и стремежи не могат да се документират, поне не еднозначно. Все пак ние рядко разбираме дори собствените си подтици, затова, дори да запишем онова, което искрено вярваме, че ни е накарало да направим нещо, обяснението ни може да се окаже отчасти, ако не съвсем грешно, то поне непълно. Затова дори историкът или биографът да има богат извор на информация, накрая пак ще му се наложи да направи неприятния скок в бездната на предположенията, преди да обяви защо някой е постъпил

по даден начин. Френската революция съвсем закономерно е довела до анархия и тирания, но по никакъв начин не би могла да се предвиди появата на Наполеон, нито дори, че такъв диктатор изобщо ще се роди.

Авторите на романи, посветени на велики личности обаче, твърде често попадат в друг капан. Макар че са способни да си представят личната мотивация, те рядко са достатъчно запознати с историческите факти и закономерностите, за да поместят героите си в подходяща обстановка. Затова тези опити обикновено са смешни, понеже и да са писани от участници във вихъра на събитията, дори преките политически наблюдатели рядко могат да надникнат достатъчно ясно в същината. (Освен това повечето исторически романи от политически или военни лидери обикновено служат на лични цели и лични оправдания и следователно са не по-малко безпочвени от написаните от някой невежа.) Доколко е възможно бивш член на Клинтъновата администрация, когато се взе решение за непровокираните нападения срещу Афганистан и Судан през лятото на 1998 година, да напише роман, даващ точна равносметка за политическите процеси, довели до тези престъпни действия? Всеки, който е имал възможност да знае или да се досеща за истинските човешки желания на основните играчи, би бил техен съучастник, затова няма начин да каже цялата истина, дори да има искрено желание за това, просто защото всички замесени в процеса толкова усърдно са се лъгали помежду си и самите себе си, че вече са слепи за реалността.

В „Сянката на хегемона“ аз съм в по-изгодно положение, защото пиша за исторически събития, които още не са се случили. Не трийсет милиона години напред както в поредицата „Завръщане“ или три хиляди като в трилогията „Говорителя на мъртвите“, „Ксеноцид“ и „Рожби на съзнанието“, но все пак двеста години напред във времето, след близо век на стагнация в политическите отношения, причинена от Войната с формиките. В бъдещите исторически събития в „Хегемона“ съвременните държави и народи все още съществуват, но балансът на силите се променя. Освен това съм си позволил опасната прищявка, което в същото време е и мое важно задължение, да представя героите си в много лична светлина, докато израстват във висшите кръгове на управлението и военното командване.

Ако мога да нарека нещо „изследване на живота си“, това е точно тази тема — как великите водачи и сили моделират взаимоотношенията между държавите и народите в хода на историята. Като дете, когато заспивах, си представях картата на света, каквато беше в края на петдесетте, точно когато големите колониални империи започваха да дават независимост на владенията си, едно по едно — Африка и Южна Азия вече нямаше да са оцветени само в синьо и розово, цветовете на Франция и Великобритания. Представях си всички тези колонии свободни, избирах една или друга сравнително малка държава, участваща в съюзи, обединения, нашествия и завоевания, докато накрая светът се обедини под едно благородно демократично правителство. Водено от Цинцинат или Джордж Вашингтон, не от Цезар или Наполеон. Прочетох „Принцът“ на Макиавели и „Възход и падение на Третия райх“ на Ширър, но също и мормонските текстове (най-вече Книгата на Мормон с разкази за пълководците Гидеон, Морони, Хеламан и Гидгидони, „Доктрина“ и „Завети“, раздел 121), Стария и Новия завет, като през цялото време се опитвах да си представя как човек би могъл да управлява добре, когато обстоятелствата позволяват да нарушиш закона и оправдават войната.

Не претендирам, че фантазията и проучванията са ми помогнали да достигна до големи прозрения, но и не предлагам такива в „Сянката на хегемона“. Вярвам обаче, че разбирам нещичко от света на управлението, политиката и войната, както в най-добрата, така и в най-лошата им светлина. Потърсил съм границата между сила и безскрупулност, между безскрупулност и жестокост, а от друга страна — между доброта и слабост, между слабост и измяна. Размишлявам над това, как някои общества са способни да накарат млади хора да убиват и да умират с плам, който потиска страха, а други като че ли губят волята си за оцеляване или поне желанието да правят онова, което помага за оцеляването им. „Сянката на хегемона“ и оставащите две книги от този дълъг разказ за Бийн, Петра и Питър са най-добрият ми опит да използвам наученото, за да създам приказка, където велики сили, народи и хора с героично, макар и не винаги добросъвестно поведение, се обединяват, за да напишат една въображаема, но надявам се, правдоподобна история.

Ограничен съм в това усилие от факта, че реалният живот рядко е правдоподобен — вярваме, че хората правят или могат да направят

тези неща, само защото имаме документация. Художествената литература не разполага с такава документация и затова не звучи и наполовина толкова неправдоподобно. От друга страна, ние можем да направим онова, което никога няма да е по силите на историята — можем да приписваме на човешкото поведение мотиви, които няма как да бъдат отречени от никой очевидец или исторически източник. Затова колкото и да се придържам към исторически закономерности, в крайна сметка зависи от художествените похвати. Харесвате ли един или друг образ? Вярвате ли, че героите ми правят нещата, които ги карам да извършват, по подбудите, които им приписвам?

Историята, разказана в епичен стил, често носи величие като в творчеството на Дворжак или Сметана, Бородин и Мусоргски, но историческата фантастика също така трябва да намери романтичността и дисонанса на Сати и Дебюси. Защото историческата истина се крие в милиони малки мелодии; тя има смисъл благодарение на ефектите, които виждаме или си представяме в живота на обикновените хора, участващи или влияещи на великите събития. Чайковски ме запленива, но патосът му бързо ми омръзва, защото звучи толкова празно и фалшиво при повторно слушане. Сати никога не може да ме отегчи, защото музиката му постоянно те изненадва и в същото време доставя огромно удоволствие. Ако съм предал повествуването на този роман в стила на Чайковски, хубаво; ако обаче съм успял да вмъкна частица от Сати, ще съм неизмеримо по-щастлив, защото тази задача е по-трудна и в крайна сметка, носи по-голямо удовлетворение.

Освен дългогодишния ми интерес към историята като цяло върху написването на „Сянката на хегемона“ ми повлияха две книги. Когато гледах „Ана и кралят“, се ядосах на невежеството си по отношение на тайландската история и намерих „Тайланд. Кратка история“ от Дейвид Уайът (1982,1984). Уайът пише ясно и убедително, представя историята на тайландския народ разбираемо и увлекателно. Трудно е да си представим държава, която да е имала такъв късмет с лидерите си като Тайланд и предшествашите го кралства. Те са съумели да преживеят нашествия от всички възможни посоки, устояли са на европейските и японски амбиции в Югоизточна Азия, запазвайки националния си характер и милеейки повече от всяко друго кралство или олигархия за народа си.

Моята страна също е имала лидери, сравними с Монгкут и Чулалонгкорн в Сиам и даровити и самоотвержени държавници като много от братята и племенниците на Чулалонгкорн, но за разлика от Тайланд сега Америка е западаща нация и народът ми няма толкова силно желание да бъде управляван добре. Благодарение на миналото и ресурсите си засега Америка е сред големите играчи, но страни с бедни ресурси, но силна воля могат да променят хода на историята — както доказват хуните, монголите и арабите понякога с опустошителен ефект, а понякога по мирен начин като народа на Ганг.

Това ме навежда на втората книга, „Радж. Създаване и разпад на Британска Индия“ от Лорънс Джеймс (1997). Съвременната индийска история звучи като дълга трагедия от добри, или поне дръзки, намерения, водещи винаги до катастрофа, и в „Сянката на хегемона“ съзнателно съм споменал някои от темите в книгата на Джеймс.

Както винаги, разчитах на други да ми помогнат, като четат черновата на всяка глава и ми дават представа дали съм постигнал онова, което съм искал. Жена ми Кристин, синът ми Джефри, Кати Кид, Ерин и Филип Абшър бяха първите ми критици. Благодарен съм им, че ми помогнаха да избягна някои неясноти или излишъци.

Най-голям принос за този вид на книгата има гореспоменатият Филип Абшър, който, след като прочете първоначалната версия на една глава, в която Петра е освободена от руски плен и избягва при Бийн, отбеляза, че съм отделил такова внимание на отвличането ѝ, че читателят се разочарова от толкова лесното решаване на проблема. Не си бях дал сметка колко високо съм вдигнал очакванията, но осъзнах, че е прав — лесното освобождаване не само бе нарушаване на обещанието ми към читателя, а и изглеждаше неправдоподобно при дадените обстоятелства. Затова вместо да направя отвличането ѝ ранно събитие в романа, то се превърна в негов гръбнак. Това ме накара да напиша две книги вместо една. Както разказът за Хан Циндзао се превърна в основен мотив на „Ксеноцид“ и стана причина за разделянето му на два романа, така и историята за Петра стана основна във втората книга за Бийн и доведе до появата на трета, „Сянката на смъртта“ (което може би ще удължа в духа на двацет и третия псалм — „Долината на сянката на смъртта“; не бива да се обвързвам твърде рано със заглавието). Книгата, която първоначално смятах да бъде трета, ще стане четвърта — „Сянката на великана“. И всичко това

заради разочарованието на Филип. Той не се поколеба да ми го каже и ме принуди да се замисля за структурата, която несъзнателно бях създал, подкопавайки собствените си съзнателни планове.

В последната минута Ейми Чопин от *philoticweb.net* откри огромно несъответствие между тази книга и „Играта на Ендър“. Ейми, длъжник съм ти! (Благодаря и на Тери Джуд, Матю Шварц и Джошуа Смит.)

Рядко пиша по два романа едновременно, но този път сновях между „Сянката на хегемона“ и „Сара“ (2000), историческия ми роман за жената на Авраам. Двете книги се допълваха по странен начин, и двете описват периоди на хаос и промени — като периода, в който светът навлиза, докато пиша тези редове. И в двата романа преданост, лични амбиции и страсти понякога определят хода на историята, понякога героите ми се носят на гребена на вълната, опитвайки се да изпреварят фронта на събитията. Дано всички, които ги прочетат, да го постигнат по собствен начин. Точно хаосът ни помага да открием какви сме всъщност.

Както винаги, разчитах на Катлийн Белами и Скот Алън да поддържат връзката с читателите и много от участниците в интернет форумите ми на <http://www.hatrack.com>, <http://www.frescopix.com>, и <http://www.nauvoo.com>, ми помогнаха, без да подозират.

Много писатели творят в атмосфера на домашни пререкания и семейни трагедии. Аз имам късмета да пиша на остров от спокойствие и любов, създаден от съпругата ми Кристин, децата ми Джефри, Емили, Чарли Бен и Зина, добрите приятели и близки, които ни заобикалят и обогатяват живота ни с добронамереност, помощ и весела компания. Може би щях да пиша по-добре, ако живеех нещастно, но не желая да провеждам такъв експеримент.

Най-вече посвещавам тази книга на сина си Чарли Бен, който мълчаливо дава толкова много на всички, които го познават. В малката общност от близки, съученици в образователния център „Гейтуей“ и приятели от църквата в „Грийнсбъро съмит уорд“ Чарли Бен дава и получава безкрайно много доброта и любов, без да продума. Докато стоически понася болката и ограниченията, с благодарност приема помощта на другите и щедро раздава обич и радост на всеки, който иска да я приеме. Изкривените от церебралната парализа движения на тялото му може би изглеждат странно и обезпокояващо за непознатите,

но онези, които си направят труда да се вгледат по-отблизо, ще открият един красив, мил и весел младеж. Нека всички се научим да виждаме зад тези външни белези и да показваме истинската си същност през всички прегради, колкото и непроницаеми да ни изглеждат. И Чарли, който никога няма да хване тази книга със собствените си ръце и да я прочете със собствените си очи, ще я чуе от устата на любящи приятели и близки. Затова, Чарли, искам да ти кажа това: Гордея се с теб и съм щастлив, че съм ти баща. Макар че заслужаваш по-добър, ти си достатъчно щедър да обичаш този, който имаш.

Издание:

ИК „ЕРА“, София, 2005

ISBN: 954-9395-22-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.